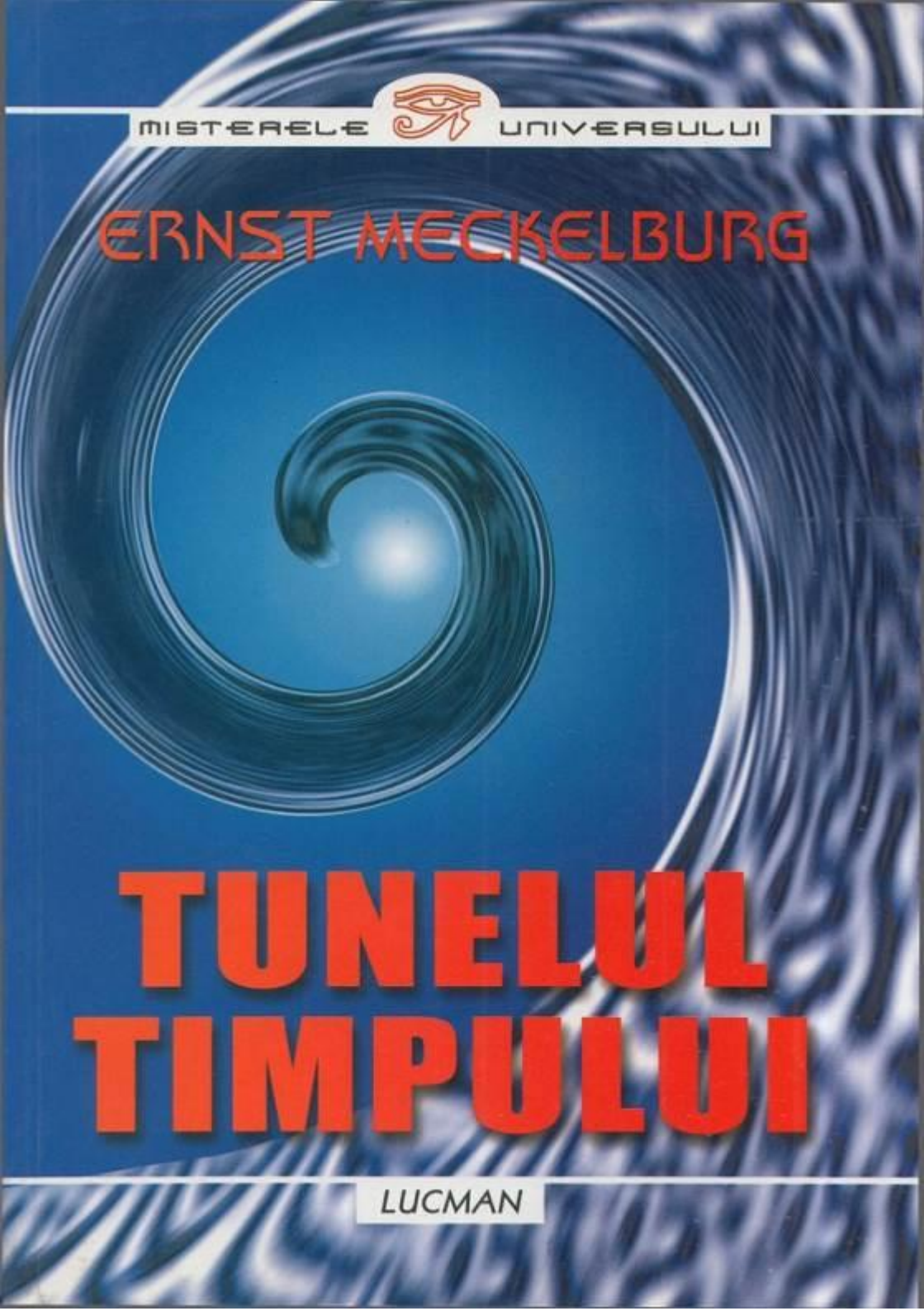
MISTERELE UNIVERSULUI
ERNST MECKELBURG
TUNELUL TIMPULUI
LUCMAN

Oamenii de ştiinţă confirmă în prezent că a călători în timp nu este un lucru imposibil, deschizându-ne astfel oficial poarta spre acceptarea lumilor paralele. Tunelul timpului abordează aproape totul despre călătoriile temporale şi despre anomaliile timpului, despre fenomenele PSI şi moarte, despre criptogramele din lanurile de porumb din Anglia, şi multe altele.

Ernst Meckelburg
Tunelul Timpului
Călătorii la limita eternității

Mulțumiri

Dedic această carte prietenilor mei şi tuturor celor care, fascinați de ceea ce este neobişnuit, au deschis porți unor noi orizonturi: lt. Col. Thomas E. Bearden, specialist în aviația militară; prof. David Bohm, Universitatea din Londra; Gordon Creighton, membru al Societății Regale de Geografie; dr. Reinmar Cunis, conducătorul grupelor de proiectări – ARD (t); Erich von Däniken, autor; prof. David Deutsch, Universitatea din Oxford; dr. Larry Dossey, Asociația Medicală Americană; dr. Brenda Dunn, Universitatea din Princeton; dr. Ed Fredkin, Institutul de Tehnologie din Massachusetts (M.I.T.); Gert Geisler redactor şef „esotera”;

Siegmar Gerken, editor; prof. John Hasted, Universitatea din Londra; dr. Andrew A. Hedy exopsiholog (f); Barbara Ivanovna, parapsiholog, Moscova; prof Robert Jahn, Universitatea din Princeton prof. Nicolai A. Kozârev, astrofizician, Observator Pulkovo din Leningrad; Jürgen Krönig, corespondent *ZEIT,* pentru Anglia; dr. Leslie Le Shan, psiholog, (S.U.A.); fizicianul Illobrand von Ludwiger, analist al sistemelor; dr Bruce Maccabee, analist al imaginii; Micha S. Morris; Kip S. Thorne şi Ulvi Yurtsever, ambii astrofizicieni la Institutul de Tehnologie din California (CALTECH), Pasadena; prof. F. Moser, Universitatea Tehnică din Graz; prof. Harold E. Puthoff şi Russel Tan, Institutul Internațional Stanford, Menlo Park (S.U.A prof. Ian H. Redmount, Facultatea de Fizică, Universitatea din Washington; prof. Dr. P. Andreas Resch, editor docent al Universității Luterane – Innsbruck; prof. Jack Sarfatti (S.U.A.); prof. Dr. E. O. Senkowski şi dr. V. Delavre, Societatea pentru psiho-biofizică; prof. Daniel Shechtman (Israel); prof. Matt Visser, Universitatea din Washington, St. Louis (S.U.A.); Ken Webster şi Debbie, Dodleston, Anglia; dr. H. Wiesendanger, fondator şi patron al agenției de presă ce are ca obiectiv frontierele științei; dr. Fred Wolf, Universitatea din California, Los Angeles (S.U.A.).

Toți cei menționați au contribuit – direct sau indirect – prin informațiile şi inițiativele lor, la

clarificarea corelațiilor dintre noțiunile de timp şi conştiință. Strădaniile lor au dus la soluționarea unui mare număr de fenomene incerte/inexplicabile.

Gratitudinea mea se îndreaptă şi spre editorul meu, dr. Herbert Fleissner, precum şi spre lectorul acestei cărți, Hermann Hemminger. De asemenea, mulțumesc în mod deosebit familiei mele pentru că m-a ajutat pe toate căile la realizarea acestei cărți.

I. În preajma eternității

Nu pare o ironie a sorții că tocmai savanți de reputație internațională, precum prof. Leon N. Cooper (S.U.A.) şi Brian Josephson (Anglia), laureați ai premiului Nobel, au pledat deja, cu ani în urmă, pentru întâia oară, în favoarea integrării în universul ştiințific al lumii a noțiunii de conştiință a fizicii?

După opinia lui Cooper, se semnalează o sumedenie de absurdități în aparent „blajinul" sistem doctrinar al ştiințelor naturii de astăzi – contradicții în sine şi, în mod sporadic, varii anomalii – ceea ce presupune că lumea reală, aşa cum o vedem noi, se compune dintr-o multitudine de lumi ce se întrepătrund reciproc.

Josephson sesizează chiar autentice corelații între Vede – e vorba de cunoscutele scrieri religioase

indiene, a căror vechime e apreciată la peste 2000 de ani – şi ştiinţele naturii de astăzi. Acesta e convins de faptul că nişte sisteme inteligente sunt capabile să schimbe echilibrul din natură. Desigur, vom afla şi care vor fi consecinţele.

Probabil că ştiinţele naturii capotează acolo, unde începe „miracolul". Pentru a fi mai bine înţelese, fenomenele Psi şi anomaliile temporale, cât şi procesele cosmice şi biologice trebuie incluse într-un sistem foarte ordonat de coordonate, pentru a fi mai bine înţelese.

Abia atunci, când vom fi conştienţi de corelaţiile posibile dintre lumea noastră şi de întregul ansamblu de universuri paralele existente, iar acest lucru va fi cu putinţă în modelele noastre viitoare de gândiri, abia atunci cu siguranţă, vom constata că toată problematica pusă acum în discuţie, aparent cuprinsă de anomalii, nu va contrazice în niciun fel legile naturii, ci le lărgeşte, le îmbunătăţeşte.

Vedele ne învaţă că universul nu este o unitate autonomă, de sine stătătoare, ci se compune dintr-o multitudine de corelaţii ce se intercondiţionează, convergând spre existenţa unui „hipercosmos" multidimensionat. O cercetare sistematică a acestui hiperspaţiu este mult mai importantă decât aşa-numita „cucerire" a spaţiului cosmic. Acesta ar fi încununarea tuturor cercetărilor ştiinţifice.

1. Năruirea unei iluzii

„E lipsită de perspectivă orice presupunere care, de la prima vedere, nu pare o nebunie.”

Freeman Dyson, prof. De fizică teoretică, Princeton.

Acelaşi lucru îl afirmă, cu toată seriozitatea, şi alți trei astrofizicieni americani experimentați de la California Institute of Technology (Caltech), Pasadena, în renumita revistă de specialitate „Physical Review Letters”. Aceştia se refereau la călătoriile în timp – escapade în epoci trecute sau viitoare – lucru perfect realizabil, spuneau ei, utilizând mijloace tehnice aparținând unei civilizații superioare.

Cei trei astrofizicieni îşi susțineau afirmația pe baza unor evaluări exacte, făcând apel la datele ştiințifice existente.

Reacția lumii ştiințifice, la aflarea senzaționalei afirmații venită din partea celor trei oameni de ştiință de la Pasadena, a fost de-a dreptul impresionantă. Cine se ocupase până atunci cu acest fel de teorii a trebuit să recunoască faptul că nu conținea nicio greşeală de raționament sau de calcul. Fundamentarea teoretică a viitoarelor călătorii în timp părea de neclintit. Cu toate acestea, cei trei teoreticieni ai timpului n-au acceptat starea de lucruri statornicită. Ei au prezentat, prima dată, un model realist al deplasării în timp, pe baza unor argumente

ştiinţifice, şi, poate, într-o zi. Acesta va fi punctul de plecare al unor autentice experimente în materie de călătorii în timp, într-o zi? Când călătoriile în spaţiu şi timp vor fi posibile, în principiu, atunci ele vor fi mai degrabă în trecut, Aceasta ar însemna însă că El – călătorii în timp sau temponauţii din viitor – ar putea să ne viziteze deja de mult timp, de la începuturile omenirii. Probabil îi cunoaştem deja, dar sub alt nume, ceva de genul „ufonauţi". Aceştia ar fi nişte veritabili maeştri ai timpului, oameni ce nu fac o distincţie între trecut şi viitor, pentru ei existând un singur timp acum, tradus prin noţiunea de simultaneitate. Sunt oameni veniţi din oceanul timpului, în adevăratul sens al cuvântului.

Se admite că teoria călătoriei în timp, cu toate paradoxurile şi anacronismele pe care le generează, pare că, pentru „gândirea umană sănătoasă", contrazice în mod grosolan continuitatea temporală obişnuită sau cauzalitatea şi clatină fundamentele ştiinţifice naturale. Totuşi, astăzi există nenumărate exemple de manipulare a timpului, cu indicii că aceste călătorii în timp au fost deja puse în practicări încă din antichitate…

În mod inevitabil, trebuie să ne întrebăm: ce este timpul? Întrebarea este firească dacă interpretăm corect datele oferite de fizica posteinsteiniană.

În general, există o percepţie a noţiunii de timp, impusă de nişte parametri foarte banali: de ieri

până astăzi, de azi până mâine, de mâine până poimâine, *ad infinitum.*

Datele oferite de fizica ultimelor decenii precum şi straniile anomalii ale timpului, de ale căror repercusiuni nimeni nu mai este sigur, ne invită pe tărâmul iraționalului. Toate acestea abat perceperea noastră, dobândită prin educație, de la conceptul de „parcurs ordonat al timpului". De altfel, încă, în 1905, Albert Einstein oferă o nouă definire a noțiunii de timp, în lucrarea sa referitoare la teoria specială a relativității. Conform acestei teorii, timpul nu este ceva irepetabil, definitiv, ci trebuie interpretat ca ceva „flexibil". Adesea avem impresia că, uneori, timpul se scurge mai lent sau mai rapid, iar alteori ni se pare că bate pasul pe loc.

Aceste evaluări ale timpului şi aceste decuplări subiective ale impresiilor noastre despre noțiunea de timp ne dau senzația că acel ceva, cu caracter particular, influențat de factori interni şi externi, ne-a indus în eroare, permițând o apreciere eronată a circuitului obişnuit al timpului. În astfel de cazuri, se creează corelații între conştiință şi evaluările obiective ale timpului; acesta devenind flexibil ca o minge, într-un scenariu pus la cale de propria conştiință. De fapt, ce înseamnă „subiectiv" într-o lume în care ştiințele naturii şi-au pierdut mereu din relevanță şi, prin urmare, ele trebuie reformulate, ca o consecință firească a faptului că avem la dispoziție cunoştințe

proaspete, senzaționale, oferite de o fizică dependentă de conştiință. Aşadar, ce este timpul, ce este realitatea? Sunt ele nişte sofisme ale conştiinței noastre?

Este evident faptul că se impune discutarea tuturor acestor factori, pentru a ne putea întreba ce se ascunde în spatele acestui concept spiritual numit „conştiință", atâta vreme cât această noțiune se sustrage, cu atâta înverşunare, din concret, tăinuindu-şi substanțializarea. Pot eu realiza că voi supraviețui morții fizice, trupeşti?

Un lucru este limpede: există o corelație între conştiința noastră şi ceea ce, în mod obişnuit îl definim drept „timp" – adică, realitatea noastră de acum. E drept că această corelație cu greu o putem depista.

Se înmulțesc argumentele în sprijinul ideii că, datorită conştiinței noastre, suntem capabili de a ne reprezenta la infinit, în moduri diferite, realitatea autentică, aşa cum televizorul are posibilitatea de a ne oferi diverse programe.

Putem compara realitatea percepută de noi. Cu un vis cu patru dimensiuni (mai ales cu un coşmar) sau cu o întâmplare visată ce nicicând nu se sfârşeşte într-un univers holografic, multidimensional (David Bohm) şi se disociază de nemuritoarea noastră conştiință. Am ținut să facem aceste precizări, deoarece, în mod frecvent, ne confruntăm cu fenomene greu de înțeles, precum: telepatic, vizionarism, precogniția,

îndoirea şi mişcarea fără a atinge a unor obiecte, fie ele grele şi masive (psihokinezie), fenomene şi voci venite „din cealaltă lume” – cu alte cuvinte, efecte PSI. Cauza tuturor acestor fenomene trebuie căutată în altă realitate sau chiar în cadrul unor lumi paralele.

Există cazuri în care oameni au fost deplasați instantaneu, într-un mod inexplicabil, la sute sau mii de kilometri de unde se aflau inițial, fără să realizeze ce li s-a întâmplat.

Să fi fost oare înghițiți de o realitate străină percepției noastre – un vortex spațio-temporal din care de multe ori nu există întoarcere? Cum se poate întâmpla aşa ceva? Să fie vorba despre acele găuri negre şi albe pline de mister care, în anumite circumstanțe inoportune, produc nişte legături spontane între lumea noastră şi o altă realitate? Iată un alt mister pe care astrofizicienii noştri se străduie să-l soluționeze… Mistere şi mistere…

Şi totuşi nu suficiente. Ne parvin din ce în ce mai des indicii că încă din cele mai vechi timpuri aparatele de comunicare electrice se făceau independent şi chiar puteau transmite în unele situații mesaje celor din „partea cealaltă”, lumile doritoare să stabilească contacte sau, oricât de incredibil ar suna, de la oameni din alte epoci.

Ce s-ar mai putea înțelege prin noțiunea de „timp”, atâta vreme cât în Anglia, în urmă cu câțiva ani, participanții la un experiment credeau că trăiesc exclusiv numai într-un timp numit

ACUM. Este vorba despre acel brav timp pe care noi considerăm că-l putem supune tehnic?

Precogniția unor întâmplări ce mai târziu urmau să se petreacă în realitate ne arată cu atât mai mult că în cursul timpului nostru, aparent clar determinat prin cauzalitate, există uneori şi nişte scurtcircuite spațio-temporale, canale ascunse în micro-cosmos, prin care întâmplări viitoare sunt proiectate în prezent.

Fizicianul-teoretician Burkhard Heim, cunoscut pentru ideile sale neortodoxe, în postulatul său despre un univers format din şase coordonate a pus fundamentul unei noi paradigme a ştiințelor naturii, ce include nu numai forme de existență biologice şi spirituale, ci şi forme post-mortem ale conştiinței, chiar şi posibilitatea existenței lumilor paralele.

Poate că acele cercuri misterioase şi complicatele formațiuni simetrice din lanurile de grâu din Anglia reprezintă modalitatea prin care „vecinii" noştri din Universul multidimensional doresc să între în legătură cu noi peste spațiu, timp şi dimensiuni. Poate şi aceasta să însemne că alături de realitatea noastră se mai găsesc încă multele altele ce urmează a fi descoperite – şi ar fi de dorit să fie paşnice.

II. Mileniul-Enigmă – Pe urmele timpului misterios

Bătaia ceasului de perete din fața mea mă smulse dintr-un somn profund. În cameră se luminase de ziuă. Recunoşteam cu claritate poziția limbii mici a ceasului. Era ora 8. Ca de obicei, îmi făceam anumite calcule. Era a doua sau a treia bătaie a orologiului ce mă trimitea din nou în lumea viselor. Iar eu visam, visam, visam.

De când mă culcasem, parcă trecuseră zile, chiar săptămâni. Un uriaş epos oniric mi se desfăşura prin fața ochilor ca o poveste fără de sfârşit. Şi apoi, brusc, m-am trezit. Încă două, trei bătăi. După aceea, zgomotul amuțea. Imediat, privirea îmi alunecă pe ecranul ceasului. Limba mică a ceasului se oprise, arătând ora 8.

Imediat am realizat că ceea ce visasem durase vreo două sau trei secunde. Eram fascinat, dar şi puțin confuz. De fapt, cât durase visul? Necesita el un timp oarecare sau se derulase într-o lume „de dincolo", paralelă cu existența noastră tridimensională?

Oare conştiința noastră călăuzeşte, în timpul somnului, o „altă" viață particulară? E limpede că interesul meu față de misteriosul „timp", legat de evenimente pline de anomalii, sporea neîncetat. La aceasta contribuiau anumite întâmplări petrecute în copilărie şi apoi anumite evenimente traumatizante care, soluționate pe parcurs, aveau să se

accentueze, făcând ca anumite stări de fapt să sucombe. Totuşi, trecură mulți ani până când am devenit conştient de faptul că „lumea”, aşa cum ni se înfățişează drept „unica realitate adevărată” poate nici nu există ca atare, ea semănând mai degrabă cu o idee nedefinită – un vis, fără început şi fără sfârşit. Este vorba despre visul utilizat de Pedro Calderon şi Johann Gottfried Herder în operele lor. Poate că era o anticipare a ceea ce va fi cândva o certitudine.

1. Încercare de analiză

De noțiunea numită „timp” s-au preocupat, încă de la începuturile antichității, filosofii, oamenii de ştiință şi întemeietorii de religii. Budha, Siddhartha Gautama (560–480 înainte de Christos) compara timpul cu o roată de căruță. Fiecărui punct rezultat din atingerea roții cu pământul îi corespundea un „acum”.

Consecințele neîntrerupte ale relației: punct – „acum” – roata în totalitatea sa – simbolizează principiul timpului, o dimensiune căreia, fizica, până la sfârşitul secolului al XIX-lea, i-a acordat puțină atenție. Până atunci nu existau decât ştiințele naturii şi tehnica înființate de Euclid pe baza geometriei obiective. Euclid din Alexandria (365–300 î. Chr.), unul dintre cei mai mari matematicieni ai vremii sale, introdusese în opera

sa „Stoicheia” – „elemente de matematică”, o extraordinară sinteză a tuturor cunoştinţelor matematice de până atunci. Această matematică fusese creată exclusiv în „limba” geometriei, noţiunea de „timp” nefiind utilizată, întrucât ea fusese stabilită într-un cuprinzător domeniu tridimensional.

Abia teoriile lui Einstein şi Minkowski referitoare la relativitate şi forţa gravitaţională au evidenţiat faptul că pentru a se ajunge la o deplină înţelegere a noilor cunoştinţe oferite de fizică, e absolut necesară o abordare a geometriei în ansamblul ei. Aceasta include inevitabile salturi în timp mişcări ale unor formaţiuni tridimensionale (corpuri materiale) prin timpul omniprezent. Aşa cum s-a putut constata deja. Noţiunea de „timp” este polisemantică. Ea cuprinde două categorii ale timpului, complet distincte: timp subiectiv şi timp obiectiv.

Prin noţiunea de timp subiectiv se înţelege acea calitate a timpului percepută exclusiv de către conştiinţa umană; existând independent de orice modalitate de evaluare şi care, în funcţie de starea conştiinţei, pare a se scurge în mod diferit.

Timpul obiectiv, fizic, dimpotrivă, este cel înregistrat de către instrumentele de măsurat mecanic sau electronic. Încă de la începutul secolului nostru se credea că acest timp „obiectiv” e independent de perceperea noastră, atribuindu-i-se o „curgere” constantă, lucru ce a fost infirmat

de teoria relativității speciale a lui A. Einstein. Căci: un ceas-„lumină” care se derulează relativ la un observator merge mai încet decât un ceas obişnuit. Primul are un drum mai lung de parcurs. Ştim că perceperea timpului subiectiv este sortită unei evaluări eronate. Măsurarea fizică a timpului este influențată, la nivelul conştiinței şi al canalelor inconştiente, de impresiile şi informațiile invadatoare ale lumii exterioare. Acest flux informațional, brusc întrerupt în timpul somnului, de exemplu, poate fi reluat în condițiile unei foarte eronate interpretări a percepției noastre temporale.

Astfel, conştiința noastră cotidiană, care în timpul somnului refuză invazia informațiilor exterioare, se găseşte, pentru cel ce doarme, în imposibilitatea obiectivă a evaluării timpului. Sensul timpului este blocat. Pentru cel ce doarme există adesea doar un timp zero. Dacă cel care doarme doreşte să stabilească durata lipsei sale din lumea exterioară, atunci are nevoie de un ceas deşteptător.

Mulți oameni, ca de pildă cei care, din motive profesionale, zilnic trebuie să se scoale la o anumită oră, şi-au însuşit în decursul anilor una din influențele exterioare ale mecanismului de trezire, independent, biologic.

După părerea medicilor, aceste „ceasuri interioare” care, în mod frecvent, apropie perceperea subiectivă a timpului de evaluarea

obiectivă a timpului, până la dimensiunea unei secunde, sunt nişte enzime albuminoide moleculare – ce conduc circuitul proceselor chimice, accelerând starea de echilibru.

Astăzi se cunosc o duzină de astfel de „cardiostimulatori". Din punctul de vedere al omului, sensul timpului se află într-o evidentă relație de întoarcere la cardiostimulatorii unui timp pretins.

Medicii sunt de părere că astfel a apărut fenomenul de cronicizare a unor bolnavi de friguri. Însuşi bolnavul ajunge să creadă că boala evoluează mult mai încet ca de obicei, fiind apoi învins de propria inducere în eroare. Contactul cu apa rece creează o reacție inversă. În cazul unei răcoriri la o temperatură mai joasă decât aceea normală a corpului, tempo-ul de lucru al unui scafandru se reduce. Concomitent, sensul timpului său a fost animat, omul având impresia că şi activitatea altor persoane a fost accelerată. Este ştiut faptul că, prin consumul de alcool şi droguri este puternic influențată perceperea timpului. Prin acțiunea alcoolului apar „cardiostimulatorii" biologici. Facultatea de reacție a omului băut este mult mai slabă decât a celui care nu consumă alcool. În cazul lui, timpul trece mult mai repede.

Timpul ni se pare deosebit de lung când suntem puşi în situația de a aştepta ceva şi surprinzător de scurt când, în timpul zilei, ne îndeletnicim cu

un mare număr de activități. Zilele plăcute ale concediului se scurg pe nesimțite, în schimb, dacă vremea este urâtă, finalul de săptămână acasă este monoton, iar timpul, parcă, abia se mai mişcă.

Toate acestea țin de domeniul percepției subiective a timpului, fiind chestiuni familiare nouă, încă din copilărie. În final, acest lucru duce la o discrepanță între evaluarea corectă a timpului şi realitatea propriu-zisă.

Raportarea nemijlocită a dimensiunii „timp" la tehnica măsurării acestuia, prin intermediul ceasului şi a aparatelor electronice, confundarea neconformă cu realitatea a unor noțiuni de timp sunt obstacole serioase pe calea dezvoltării unei conştiințe calificate a timpului, vizionarismul căpătând o anumită tentă metafizică. Pentru o corectă evaluare a timpului se impun anumite pauze între două evenimente ce nu sunt concomitente. Aceste intervale trebuie să indice momentul „acum", ceea ce înseamnă că timpul în plus poate fi fragmentat. Modul tradițional de evaluare a timpului a fost transmisibil sau pe circuitul unei dimensiuni cosmice ori pe cel al unor procese subatomice.

Teoria relativității speciale a lui Einstein evidențiază marea necunoscută „timpul", ceea ce reiese şi din următoarele constatări:

- Spațiul şi timpul nu sunt lucruri materiale; ele nu pot fi distruse.

- Nimic nu poate exista în spațiu dacă nu există concomitent şi în timp, şi invers.

- Coordonata timpului (a patra dimensiune) nu este nicio linie dreaptă şi niciun cerc; ea se aseamănă mai curând cu o spirală, simbolizând o desfăşurare fără sfârşit. Această constatare ridică problema unui posibil început şi sfârşit al timpului, făcând aluzie la simultaneitatea tuturor evenimentelor.

- Timpul este dependent de poziția observatorului ce se află într-un anumit punct al timpului. Astfel, fiecare sistem de coordonate posedă propriul său timp specific, aceasta presupunând că pentru observator un sistem stelar îndepărtat devine inteligibil. Astfel, orice punct din universul nostru spațiu-timp (de exemplu o altă planetă din Calea Lactee) posedă aceeaşi realitate ca şi al nostru „aici şi acum".

- La o viteză puțin sub cea a luminii (circa 300.000 km pe secundă) apare fenomenul de „dilatare a timpului". Ceasurile în mişcare (o navă spațială percepută ca un ceas uriaş) merg mai încet.

- Presupunerea că „viteza timpului" ar fi constantă se bazează pe un sofism. Ea a fost, ritmic, măsurată. Dacă acest ritm este încetinit, atunci şi timpul ca atare este încetinit.

- „Scurgerea timpului" este relativă, depinzând de mărimea obiectelor participante. În cazul unei mase mari a obiectului, durata va fi mai lungă.

De pildă, vârsta unei galaxii se măsoară în miliarde de ani, pe câtă vreme cea a particulelor nucleului în fracțiuni de secundă. Astfel, durata de viață a mezonilor – particule elementare ce au menirea de a realiza coeziunea protonilor şi neutronilor în cadrul nucleului atomului – este apreciată ca fiind a 10–15 parte a unei secunde, o fracție zecimală cu 14 zerouri după virgulă.

Cu privire la această temă a „timpului", cunoscutul fizician englez, David Bohm, remarca faptul că fiecare moment conține în sine atât trecut, cât şi viitor. Acesta aduce următoarele argumente: „Să încercăm să prevestim viitorul în prezentul din trecutul lui; atunci aceste lucruri pe care încercăm să le prezicem vor fi trecutul viitorului sau, astfel spus, ştiința ce va exista într-un moment viitor. Pe baza a ceea ce ştim actualmente, noi prezicem că vom fi capabili să ştim în viitor. Prin urmare, prezentul este indescriptibil, lipsit de specificitate."

Dificultatea de a percepe timpul în mod corect, din punct de vedere calitativ şi cantitativ, constă în absența unei autentice obiectivități, ceea ce-i permite lui Niels Bohr să conchidă: „Aidoma spectatorului şi actorului, ne aflăm într-o mare dramă existențială."

În vederea cercetării corespunzătoare a „poziției temporale stabile", astăzi se pot face disocieri corecte între trecut, prezent şi viitor, cu toate că noi ştim exact că de la un nivel de observare

ultradimensionat, în universul nostru domneşte simultaneitatea.

Prin urmare, ar fi fundamental greşit să-i conferim trecutului statutul de fantomă, înregistrând, în fiecare secundă, toate activitățile lumii fizice şi spirituale. De pildă, în fiecare an, un pom îşi mai adaugă un inel, aceasta datorându-se nu numai înaintării în vârstă, ci şi grație unor condiții climatice favorabile, manifestate prematur.

Descoperirile arheologice scot la iveală vestigiile unor străvechi culturi a căror ascensiune şi decădere este evidențiată de operele de artă ale acelor vremuri.

Prezentul şi viitorul se construiesc pe baza trecutului. Trecutul poate a nu fi cel real, întrucât realitatea – astăzi – nu apare din irealitate, iar „ceva" nu se naşte din „nimic". Tot astfel, amintirile despre ieri sunt tot atât de „palpabile" ca şi experiențele de astăzi. Aşadar, trecutul îşi are locul său undeva, pe coordonata timpului.

Dacă realitatea trecutului este pusă la îndoială, atunci şi cea a prezentului, care se formează pe baza întâmplărilor trecute, este pusă sub semnul întrebării.

Dacă şi viitorul este complet îndoielnic sau cel puțin nu a fost încă deformat, există, totuşi, dovezi – şi experiența pare să confirme aceasta – că anumite evenimente, într-un fel oarecare, au fost „programate".

Desigur, nu poate fi atât de simplu de admis faptul că prezentul se extinde într-o nonexistență, dar să nu omitem ideea că în universul nostru curbat, în dimensiunea „timp”, întotdeauna se întâmplă ceva, căci altminteri principiul entropie şi-ar fi pierdut valabilitatea.

Ultimii metri ai unui videoclip au fost astfel realizați încât trebuie să exprime evenimente viitoare. Această parte a filmului (viitorul) există, numai că fragmente izolate ale imaginii n-au fost încă proiectate pe ecran (în lumea noastră), realitatea lor fiind virtuală, adică ascunsă nouă.

Cine spune „viitor”, mai întâi de toate se gândeşte la o multitudine de variante ale pseudoviitorului. Însă numai una dintre ele, proiectată în lumea noastră, are şansa de a deveni reală. Legat de acest lucru, nu întâmplător, când se vorbeşte despre călătoriile în timp, apar aşa-numitele „anacronisme”, precum şi „paradoxul timpului”.

Dacă alăturăm trecutului şi viitorului fantomaticul prezent, ne apar ca unice şi solitare momentele trecerii de la trecut la prezent şi de aici, la viitor. În acest caz, este vorba despre infime fragmente ale timpului pe care dorim să le definim, din punct de vedere fizic.

Viața noastră cuprinde, reamintindu-ne exemplul acela referitor la roata de la căruță, o multitudine de succesiuni de puncte „acum”; se aseamănă cu un film format din miliarde de

imagini separate, cu o bandă în continuă rotire, ce chiar şi în clipa morții nu se opreşte, ci comută existența noastră spirituală, ca să spunem aşa, de la „starea normală” la o „super-stare”. Ceea ce definim noi drept „acum”, în clipa următoare, el devine „trecut”, iar ceea ce în clipa de față taxăm drept „viitor”, el e deja prezent. Referindu-ne la „acum”, el se poate defini ca un punct variabil aflat între două laturi de lungimi nemăsurabile, respectiv trecut şi viitor. Aşadar, viitorul şi trecutul se extind de-a lungul liniei timpului sau a lumii, plecând de la acele „puncte fixe variabile” (ce le definesc pe „acum”), înainte, respectiv înapoi, îndreptându-se spre îndepărtatele țărmuri ale universului nostru şi, de acolo, undeva în ceața unei ordini supradimensionate, pe care nu o mai putem percepe.

Şi vechii indieni s-au preocupat de clipa trecătoare, cea pe care noi o definim prin cuvântul „acum”. Ei subdivizau secunda în 300 de milioane de unități, care se apropie uimitor de mult de durata de viață a particulelor atomice, descoperite abia în secolul nostru. În vremurile mai recente, au mai fost descoperite, cel puțin teoretic, încă multe mici unități temporale, aşa-numitele „cuante ale timpului” sau crononi. Durata unei astfel de cuante temporale ipotetice a fost calculată astfel: diametrul celei mai mici particule cunoscute, adică cea mai mică distanță măsurabilă de circa 10–14 cm se împarte la cea

mai mare viteză măsurată în universul nostru – cea a luminii, de aproximativ 300.000 km/sec. În acest mod, se obțin cele mai mici unități fizice temporale, respectiv a 10^{-24}-a parte dintr-o secundă, o fracție zecimală cu 23 de zero-uri (!) după virgulă.

Evaluările experimentale referitoare la durata medie a rezonanței particulelor elementare (mezoni) dovedesc existența unei astfel de cuante a timpului, lucru demonstrat şi datorită experimentelor cu protoni grei (particule atomice încărcate pozitiv).

Fără aceste infinitezimale unități ale timpului – acele infime puncte „acum" aflate de-a lungul axei timpului – am fi pierdut orientarea în interiorul complicatei structuri temporale. Înțelegerea şi diferențierea punctelor-acum este posibilă numai dacă acestea sunt ordonate înaintea sau după un Acum. Evenimentele ce se petrec după prezent sunt denumite, în mod obişnuit, viitor, aşa cum cele ce intervin înainte de prezent sunt denumite trecut. Dacă nu ar exista acest punct comun acum ales aleatoriu, atunci într-adevăr nu am mai putea face nicio diferență între trecut şi viitor.

Sir Arthur Eddington descria astfel mişcarea obiectelor din universul nostru: „Definirea timpului drept trecut şi viitor este strâns legată de ideile noastre despre cauzalitate şi liberul arbitru. În interiorul unei astfel de scheme precis conturate, e posibil ca trecutul şi viitorul să fi fost

deformate. Ambele noțiuni pot fi abordate de cercetare în aceeaşi măsură ca sectoarele extrem de îndepărtate ale universului nostru. Evenimentele nu se nasc, ele există deja, iar noi ne mişcăm în interiorul lor."

Un lucru este cert: fără anumite activități temporale – îndeosebi acțiuni de natură biologică, ca de exemplu schimbările din natură – n-am putea percepe ceea ce noi, în mod obişnuit, definim sub numele de timp. Factorul „timp" capătă un sens, grație anumitor relații şi prin comparații permanente cu alte fenomene. Dar acest lucru poate crea şi neînțelegeri.

În mod obişnuit, sintagma „în decursul timpului" se confundă cu timpul însuşi. Însă timpul, dată fiind „natura" sa, este cu totul altceva, întrucât acesta se poate adapta diverselor sisteme extrem de variate.

De aceea este imperios necesar, ca pe baza interpretării noilor teorii referitoare la timp, să se treacă la o reflecție riguroasă, iar perimatele interpretări tradiționale să fie aruncate peste bord. Putem aminti aici pe cele referitoare la sensul de „curgere" a timpului. Una dintre cele mai eronate interpretări constă în a admite că toate mişcările în timp sunt îndreptate spre înainte. De aici se naşte fireasca întrebare: ce se înțelege prin noțiunile de „înainte" şi „înapoi" din punct de vedere temporal?

Pentru a te putea deplasa înapoi în timp, ar

trebui să fii mai rapid decât lumina, iar acest lucru ar presupune să întreci particulele luminii (fotonii). Superviteza luminii poate fi atinsă în momentul în care străpungem bariera luminii părăsind universul spațio-temporal descris de Einstein şi mişcându-ne printr-un univers – creație liberă, noțiune denumită de fizica modernă drept „hiperspațiu".

Datorită paradoxurilor determinate de mişcările cu viteze superluminice prin hiperspațiu, astfel de deplasări înapoi în domeniul macro-cosmic au fost considerate excluse, dar aceste păreri trebuie neapărat revizuite pe baza noilor cunoştințe despre structura timpului.

Aceste cunoştințe, ce păreau de neclintit, revigorează idei familiare domeniului science-fiction, idei ce duc la o autentică manipulare a timpului; în cazul de față fiind vorba despre „călătoriile" în timp.

Când Gerald Feinberg, profesor de fizică la Universitatea Columbia, a postulat, în 1967, existența unor particule superrapide, aşa-numiții *tahioni,* a avansat ipoteza orientării unilaterale a axei timpului. Independent de teoria lui Feinberg cu privire la tahioni, definiți până acum ca nişte particule neizolate, care, din momentul formării lor, depăşesc în viteză lumina, se pune întrebarea dacă nu cumva se găsesc deja particule care să se mişte înapoi în timp, aşadar, nişte particule elementare călătoare în timp ce scot din discuție

cauzalitatea. E posibil ca efectul să se afle înaintea cauzei? Ce se întâmplă cu imaginea lumii noastre fizice?

2. „Călătoriile în timp”, în microcosmos

Carl David Anderson, profesor de fizică la California Institute of Technology (Caltech) din Pasadena, a descoperit, în 1932, în radiațiile cosmice o particulă ciudată care, în poziție imobilă, are masa şi particularitățile unui electron, dar, spre deosebire de acesta, posedă o sarcină electrică pozitivă.

Pentru această descoperire, patru ani mai târziu, savantul a primit Premiul Nobel. Tot atunci, Anderson a descoperit accidental ceva ce nu avea ce căuta în universul nostru: o antiparticulă numită pozitron datorită încărcăturii sale electrice pozitive. Omul de ştiință avea convingerea că acest anti-electron ar putea deveni vizibil într-un dispozitiv numit cameră cu ceață, iar mai târziu va putea fi obținut pe cale artificială, lucru ce se va adeveri în scurt timp. Prin bombardarea nucleului atomic cu fotoni, a căror energie totală însumează mai mult de un milion de electron-volți, s-au obținut atât electroni cât şi pozitroni.

Ca antiparticulă, pozitronul, geamănul electronului, are o durată de viață redusă.

Întâlnirea gemenilor are urmări tragice. De îndată ce atât pozitronul cât şi electronul sunt pe punctul de a se stinge, brusc, îşi transformă masele în radiații. Aşadar, aceştia se iradiază şi, prin contactul cu cel puțin doi fotoni, dispar. În acest puternic şi cunoscut proces de distrugere, va fi eliberată de o sută de ori mai multă energie decât, de exemplu, în interiorul soarelui, când are loc fuziunea nucleară.

Această distingere reciprocă a materiei şi antimateriei conține ceva lugubru în sine. Procesul nu are nevoie, prin contrast cu fuziunea nucleului, de milioane de grade Celsius. Procesul de distrugere are loc, conform relației lui Einstein, a transformării masei în energie: $E=mc^2$ (Energia = masa înmulțită cu pătratul vitezei luminii) în stare „rece". Un adevărat infern!

După numai câțiva ani de la descoperirea lor, pozitronii ne ofereau o altă surpriză. A avut un efect absolut senzațional o constatare făcută de Richard Feynmann, profesor de fizică la acelaşi institut ca şi C.D. Anderson.

Feynman opina că, în anumite condiții, pozitronii se mişcă înapoi în timp. În domeniul particulelor subatomice se tinde, prin urmare, spre o inversare a axei de orientare a timpului. Pentru această descoperire uluitoare, Feynmann a primit atât Medalia Einstein, cât şi Premiul Nobel, în 1965.

După reuşita confirmare a existenței anti-

electronilor (pozitronilor), a început o adevărată vânătoare a altor antiparticule; antiprotoni, antineutroni şi antineutrini, adică antimaterie, pur şi simplu. Cu ajutorul unui spectometru de ultimă oră, aparținând Institutului de fizică atomică „Max Planck", fizicienii atomişti de la Heidelberg au demonstrat la un accelerator de protoni din Genf că, la o energie de 1940 MeV, protonii şi antiprotonii rămân stabili chiar şi pentru un timp relativ lung, mai înainte ca ei să se despartă unul de celălalt. Prin urmare, materia şi antimateria nu se consumă imediat; în orice caz, ele se anulează reciproc. Se pare că există, totuşi, condiții ce nu exclud o coexistență efemeră a ambelor şi atât de diferitelor „specii" de particule. Savanții sovietici au reuşit, prin intermediul unui accelerator de particule, să dovedească existența atomului de antiheliu. Între timp, s-a descoperit antiparticula-safari.

Dacă s-ar adeveri presupunerea prof. Bogdan Povhs (CERN, Geneva), conform căreia, în micro-cosmos s-ar afla mecanisme care ar împiedica o imediată distrugere a materiei şi antimateriei, ar trebui să luăm în considerare faptul că fizicienilor noştri atomişti le va reuşi în curând izolarea unei unități mai mari de antimaterie.

S-ar putea deduce existența unor universuri din prezența terestră a antiparticulelor şi a antiatomilor, plecând de la premiza că aceste universuri se compun exclusiv din antimaterie?

Astăzi, mai mult ca oricând, suntem convinşi că există anti-lumi de acest fel, universuri ce se deosebesc de lumea noastră nu numai prin sarcina opusă, ci şi prin reversibila axă a timpului.

Unii consideră că ele ar exista departe, în afara universului nostru, alții, dimpotrivă, ar dori ca acestea să fie colonizate în vecinătatea noastră „nemijlocită”.

La granițele sistemului nostru solar încetează posibilitatea obținerii unor informații exacte cu privire la antimaterie. În sistemul nostru, steaua cea mai apropiată, Proxima Centauri, ar putea fi socotită o anti-stea. Evident, speculațiile care se fac, în legătură cu sistemul nostru solar, sunt nenumărate.

Există, firește, – precum în microcosmos – pentru fiecare galaxie un corespondent, respectiv o anti-galaxie, un soi de lume paralelă în care domină alte legități fizice. Poate că jumătate din universul nostru se compune din materie, iar cealaltă jumătate aparține antimateriei. E posibil ca lumea antimaterie să se afle de partea cealaltă a găurilor negre, a acelor deschideri în hiperspațiu, cu statut fizic special, din pricina anomaliilor ce le caracterizează.

Câțiva astrofizicieni fac o serie de speculații, afirmând că între lumea materiei şi cea ipotetică a antimateriei s-ar putea afla un strat izolator „foarte fierbinte” care ar împiedica distrugerea reciprocă a celor două universuri. În condițiile

existenței unei astfel de bariere energetice, ar fi de presupus că timpul sau o altă dimensiune de ordin superior ar îndeplini funcția de izolator între cele două lumi, iar acestea s-ar bloca una pe cealaltă.

Filosoful grec, Platon (427–347 înainte de Christos), prin ideile sale referitoare la universul pulsatoriu, a cărui săgeată a timpului îşi schimbă periodic orientarea, a fost precursorul, acum mai bine de 2400 de ani, al lui Gerald Feinberg, cel ce a formulat ipoteza asupra tahionilor, oferindu-ne informații şi asupra fenomenului „timp inversat”.

În opera sa, „Politica”, filosoful grec avansează ipoteza conform căreia dezvoltarea lumii noastre s-ar întrerupe la sfârşitul fiecărui ciclu, şi după aceea s-ar desfăşura în sens invers.

Într-un astfel de univers „inversat”, cei care au decedat ar trebui să revină la viață şi, în continuare, aceştia ar trebui să întinerească mereu. Mai apoi, ar urma ca ei să se reîntoarcă la copilărie, iar existența lor să se curme, dispărând în pântecul mamei. Pentru aceşti oameni, naşterea ar fi similară cu moartea, iar aceasta ar însemna trezirea la o nouă viață.

Prin urmare, un atare curs al vieții (considerat de noi pervertit), într-o astfel de anti-lume ar părea ceva absolut normal.

Prin teoria sa referitoare la tahioni, Feinberg putea să nuanțeze şi să modifice ideea lui Platon, unde acesta făcea referiri la universul-inversat. De

asemenea, putea să includă în teoria sa şi imaginea lumii relative prezentată de Einstein. Prin incitantul său articol „Possibility of Faster-than-Light-Particles” („Posibilitatea existenței unor particule mai rapide ca lumina”), Feinberg a provocat o discuție animată în lumea specialiştilor. Acesta, în articolul său, trata problema particulelor care, după toate aparențele, aparțineau unui alt univers şi unui alt sistem de timp, evident orientat înapoi. Un anti-univers?

E cu putință să existe astfel de particule care, venind din viitor, călătoresc în trecut iar acestea, spre deosebire de pozitroni, să aibă o existență mai îndelungată?

În cele din urmă, geniala teorie a tahionilor trebuia să eşueze pe tărâmul teoriei relativității? Aceasta ar presupune că o particulă obişnuită, având viteza luminii, primeşte o masă infinită, astfel încât, niciodată să nu treacă dincolo de „zidul luminii”.

Cât priveşte problema violării ordinii timpului (a cauzalității), lucrurile se pot prezenta şi astfel: să urmărim, de pildă, un observator care, aflat la punctul A, a descărcat un tahion din arma sa încărcată cu tahioni, scopul acestuia fiind acela de a distruge un obiectiv aflat în punctul B. Acest observator l-ar putea percepe pe un alt observator aflat într-un loc diferit, într-o succesiune întoarsă pe dos. De la acesta din urmă ar putea părăsi punctul B un proiectil cu tahioni care, la punctul

A, s-ar strecura în țeava puştii. Fizicienii noştri se întreabă cum e cu putință ca un al doilea observator să ia parte la un lanț de evenimente atât de absurde?

În virtutea celor discutate, vom încerca o clasificare a particulelor elementare, în funcție de viteza lor:

Tardionii (clasa I) sunt acele particule care se deplasează mult mai încet decât lumina (anumite particule mici şi electronii); cu cât se apropie mai mult de viteza luminii, cu atât mai intens primesc energia acesteia.

Luxonii (clasa a II-a) se deplasează cu viteza luminii şi pot primi diferite valori de energie. În această categorie pot fi incluşi, printre altele, fotonii, gravitonii (purtători ai câmpului gravitațional), neutrinii (neutri din punct de vedere electric).

Tahionii (clasa a III-a) sunt particule ipotetice a căror viteză, pentru un observator din sistemul nostru de coordonate, este mai mare decât cea a luminii.

Să presupunem că avem de-a face cu un sistem „răsfrânt în oglindă". În cadrul acestuia, se întâlnesc legitățile dominante reversibile ce nu numai că sunt compatibile cu teoria relativității, ci chiar o completează. Masa, respectiv energia tahionilor, este reală, ceea ce înseamnă că, realmente, nu se pune problema existenței acestora. Privite din universul nostru ele posedă o

energie negativă şi nicio masă reală. Teoretic, ei se comportă invers față de particulele ce aparțin clasei I; ceea ce înseamnă că tahionii îşi pierd energia, în cazul unei viteze progresive.

La o viteză superioară, ei nu mai primesc niciun fel de energie. La „zidul luminii", viteza tahionilor coboară la zero, ori, în acest caz, energia atinge o valoare nelimitată. Se pare că tahionii n-au nicio şansă de a străpunge „zidul luminii", însă presupunând că ei ar veni de „nicăieri" şi s-ar materializa în lumea noastră, noi ar trebui să îi percepem căci, în pofida vitezei înapoi, ei provin din viitor. Însă viitorul nu poate fi „nicăieri", iar ceva real trebuie să se fi produs în trecut sau poate că se realizează în prezent, iar realul se apropie de noțiunea de viitor. Astfel spus: viitorul nu este un vacuum, ci el reprezintă un produs al unor manifestări trecute ori ulterioare.

Astfel, conştiința noastră, independentă de factorul timp, datorită caracterului ei imaterial, poate străpunge fără efort „zidul luminii", având posibilitatea de a opera de partea cealaltă a lumii noastre (în hiperspațiu), iar acolo poate întâlni tahioni „încărcați" cu informații despre evenimentele viitoare.

Aceste informații referitoare la viitorul unor oameni puteau – ca eveniment visat cifrat – să treacă prin inconştient şi de acolo să pătrundă în conştiința cotidiană. În acest mod se pot explica uimitoarele cunoştințe referitoare la evenimentele

viitoare – profețiile şi precogniția – făcând abstracție de legitățile fizice şi fără a se fi încălcat principiul cauzalității. Toate acestea nu fac decât să confirme existența tahionilor.

Scepticii se întreabă dacă, într-adevăr, există o modalitate de a se demonstra existența tahionilor pe căi fizice verificate, din moment ce ci nu se pot manifesta în lumea noastră. Cu câțiva ani în urmă, şi oamenii de ştiință australieni au încercat să demonstreze prezența tahionilor în radiațiile cosmice. Întotdeauna, când întâlnim particule superenergetice din cosmos, pe cele mai înalte straturi ale atmosferei, se produc numeroase particule secundare care se îndreaptă spre Pământ cu viteze apropiate de cea a luminii, precum un duş de particule.

Era necesar ca, în cazul acestui fenomen, să luăm în considerare tahionii, întrucât ei depăşesc „roiurile" de particule şi îşi fac apariția pe pământ, cu câteva fracțiuni de secundă mai devreme.

Pentru interceptarea acestor particule secundare şi a tahionilor, oamenii de ştiință utilizează aşa-numitele contoare de particule (scintilatori); scopul fiind fortificarea electronilor slabi.

Conexiuni speciale ar da posibilitatea captării atât a „duşului" de particule, cât şi a „evenimentului unic" premergător. Într-adevăr, oamenii de ştiință au reuşit de mai multe ori să prindă aceste „întâmplări ne-accidentale" ce se

petrec chiar înainte de aversa de particule. După toate aparențele, este vorba de tahioni ce se apropie de Pământ cu o viteză mai mare decât cea a luminii – „în cadrul" universului lor, care pentru noi nu este real. Totuşi, ultimele dovezi pentru corectitudinea acestor supoziții lipsesc deocamdată.

Însă dovada referitoare la existența acestor particule superrapide vine şi din altă parte.

K. Scharnhorst, fizician la Universitatea Humboldt din Berlin, a reuşit să demonstreze matematic că fotonii, în anumite condiții fizico-cuantice, pot depăşi viteza luminii. Acesta a constatat că viteza fotonilor ce se deplasează între două sârme plate, la o distanță de numai o miime de milimetru (efectul Casimir) poate fi superioară vitezei luminii cu 10–36 km/s. Aceasta este corespondentul unei fracții zecimale cu 35 de zero-uri după virgulă.

Totuşi, după părerea lui Paul Davies, de la University of Newcastle, Anglia, această depăşire a vitezei luminii ar putea avea urmări greu de imaginat pentru fizica de astăzi, punând în discuție principiul cauzalității. Davies afirmă că în universul nostru totul este astfel conceput, încât efectul Scharnhorst devine inobservabil.

Între timp, Ahoron Davidson, fizician la Universitatea Ben-Gurion din Israel, a încercat să eludeze problemele cauzalității, dar a mutat scenariul cu tahionii într-o dimensiune

superioară. El este de părere că toate particulele elementare din universul nostru tridimensional se pot transforma în tahioni, având o condiție superioară cvasi-dimensională. Chiar şi cele mai lente vor traversa cu viteză superioară luminii această „plăsmuire" supra-dimensională – hiperspațiul. Prin ecuațiile sale, care ar fi trebuit să descrie formarea tahionilor supra-dimensionali, Davidson intră în contradicție directă cu teoria generală a relativității lui Einstein. În plus, Davidson este convins că teoria lui cu privire la ordinea superioară a tahionilor poate conduce la o mai bună înțelegere a celei de-a şaptea dimensiuni, timpul. Întrebarea cu privire la paradoxul şi anacronismele determinate de particulele cu viteze mai mari ca lumina, este ocolită de următoarea remarcă: nimeni nu ştie exact ce înseamnă „cauzalitate" într-o lume supra-dimensională. Poate că noi continuăm să interpretăm eronat consecințele ce izvorăsc din problematica timpului sau, pur şi simplu, o altă interpretare nu e cu putință.

III. Paradoxala realitate – Fenomene temporale neobişnuite

Pe data de 4 decembrie 1970, Bruce Gemon, un experimentat pilot de aviație, a decolat cu un „Beecheraft Bonanza A 36" de la Andros Island

(Bahamas) îndreptându-se spre Palm Beach (Florida), distanța dintre cele două localități fiind de 400 km. Peste Bahamas Banks plutea un nor ciudat, având o formă eliptică, iar cerul era albastru. Norul se mărea cu o viteză înfricoşătoare, iar după câteva minute, căpătase nişte dimensiuni gigantice. Gernon vru să-l ocolească, dar observă că acesta înconjurase deja avionul. Norul formase un cerc în jurul aparatului de zburat. Numai în fața lui mai rămăsese o deschidere cilindrică, de forma unui tunel. Pilotul zbură cu cea mai mare viteză în interiorul „tunelului", cu speranța de a ieşi cât mai repede cu putință din situația în care se afla. Pereții tunelului se strâmtau tot mai mult. Aveau o strălucire ireală. Erau de un alb sclipitor. Gernon avea impresia că materialul din care era alcătuit norul se învârte în sensul acelor de ceasornic. În timpul ultimelor 20 de secunde, pilotului i se păru că totul în jurul lui pluteşte. În interiorul aparatului de zburat domnea o adevărată imponderabilitate.

Când, în cele din urmă. B. Gernon realiză că scăpase teafăr, se sperie pentru a doua oară Nu mai vedea nici cerul albastru, nici apa albastră, ci un abur verzui opac care anula orice posibilitate de a mai zări ceva în jur Instrumentele de bord nu mai funcționau, iar contactul prin radio era întrerupt. Nu se mai putea face nimic. Gernon era disperat. Apoi. Deodată, ceața începu să se risipească, formând nişte benzi prin care se putea zări câte ceva. Se vedea Pământul. Sub avion se afla Miami Beach.

Conform duratei zborului, trebuia să se afle abia deasupra localității Bimini. După aterizarea făcută la Palm Beach, pilotul observă că durata zborului nu a fost cea obişnuită de 75 de minute, ci de numai 45 de minute, cu toate că distanța parcursă a fost cu 80 de km mai mare decât cea normală.

Şi mai remarcase ceva ciudat. În loc de 40 de galoane necesare zborului, el consumase numai 28. Mă rog, să admitem că-i „suspectă" povestea cu norul ce avea o formă eliptică, dar nu există nicio explicație rațională pentru economia de timp şi benzină.

Ar putea fi adevărat că Gernon, în drumul său spre Palm Beach, să fi efectuat o „scurtare" prin timp şi spațiu şi să fi parcurs o parte din zborul său printr-un univers invizibil. În care timpul era neutralizat, deci, reducând durata zborului cu 30 de minute; dar pentru restul lumii ceasurile funcționau corect?

Economia de carburant ar putea fi un indiciu în favoarea acestei ipoteze teribil de incitante, ce lua în calcul şi problematica timpului, cu toate implicațiile sale.

1. Flexibil ca un elastic

Teoria relativității speciale a lui Einstein, printre altele, ne face cunoscut faptul că ceasurile instalate într-un avion sau într-o navă spațială

sunt comparabile cu cele de pe pământ. Acestea, deşi se află într-o poziție stabilă, merg mai lent.

Acest lucru a fost deja demonstrat, cu ani în urmă, şi la nivelul nano secundelor, prin măsurători efectuate în paralel cu cele indicate de ceasurile de la bordul avioanelor rapide ce înconjurau pământul, în direcții diferite.

În cazul unui zbor spațial relativ, aşadar, fiind vorba de o viteză de deplasare de circa 90 din viteza luminii (270.000 km/s), se produce aşa-numita dilatare a timpului. Acest fenomen oferă, măcar teoretic, modalități certe pentru depăşirea indirectă a timpului. Dacă am ajuns, prin acțiunea sistemului de propulsie neconvențional, la o accelerare semnificativă a vitezei – valori ce se apropie de viteza luminii – atunci deja ne mişcăm în universul relativist al lui Einstein şi al discipolului acestuia, Hermann Minkowski. În acest univers relativist, spațiul este curbat, iar timpul, în funcție de poziția stabilă a observatorului, „curge" mai încet sau mai repede.

Astronautul plecat la mari distanțe în cosmos îmbătrâneşte – în funcție de accelerarea aleasă pentru nava spațială – vizibil mai încet decât personalul de la sol; acesta este un fenomen cunoscut sub numele de „paradoxul gemenilor" (sau paradoxul ceasurilor).

Cine crede că acest fenomen poate fi mânuit în chip de izvor al tinereții, se înşală. La o viteză relativistă, astronautul, deplasându-se,

îmbătrâneşte, în aceeaşi măsură, ca şi cel care stă pe loc, pe pământ.

Între aceste două persoane sunt distanțe inimaginabile; scurgerea timpului pe pământ se accelerează şi, prin urmare, timpul trece mai repede. Pentru cel ce zboară în spațiu, timpul de pe pământ a fost comprimat.

În timpul zborului relativ prin spațiu, astronauții au la dispoziție modalitățile necesare de transbordare a timpului, prin dilatarea acestuia. Prin faptul că astronauții „consumă" ani îndelungați la bordul navei spațiale, se limitează posibilitatea realizării călătoriilor în viitorul terestru. Aceste călătorii în viitorul terestru nu înlesnesc nici înțelegerea statutului timpului anterior al astronautului, nici efectuarea călătoriilor în trecut şi, prin urmare, nu îndeplinesc nici criteriile unei autentice călătorii în timp. Pentru reuşita acestei călătorii autentice, ar fi necesară, pe cât de paradoxal ar putea părea, o viteză mult superioară celei a luminii, aşadar, ar fi nevoie de noi „tehnici de transport". Numai în acest mod ar putea fi captate „imaginile" evenimentelor din trecut şi observarea unor fenomene de mult petrecute.

Continuând cercetarea posibilităților limitate de realizare a zborului spațial relativist, în mod inevitabil, apar şi întrebările: cum se explică fenomenul de dilatare a timpului, la bordul unui vehicul spațial, şi cum se explică „paradoxul

gemenilor” (sau paradoxul ceasurilor)?

Ultimul paradox se explică prin existența unor particule elementare instabile, de exemplu μ-mezoni. Aceste particule posedă mase cu greutate medic şi provin din radiațiile din cosmos. Ele se pot produce şi în mod artificial. Mezonii μ proveniți din radiații – văzuți de pe Pământ – au totuşi o durată mult mai lungă de existență decât speciile de mezoni obținuți artificial. Prin măsurători, s-a constat că mezonii cosmici se apropie de viteza luminii, iar cei produşi în mod artificial se deplasează mai lent. Ei parcurg o anumită distanță, fără a se dezagrega, iar durata vieții lor, prin dilatarea timpului, a fost mărită. Observația aparține fizicianului olandez, Hendrik Lorentz. Această distrugere întârziată a mezonilor confirmă perfect paradoxul gemenilor menționat de Einstein.

Un astronaut părăseşte pământul, cu o viteză superioară, iar după un anumit timp se întoarce; în acel moment un observator de pe pământ va constata – conform teoriei relativității că ceasul zburătorului în cosmos merge înainte. Conform măsurătorilor efectuate cu ceasurile terestre, omul a întinerit.

Acum să privim fenomenul din punctul de vedere al astronautului: observatorul de pe pământ se mişcă în direcția navei spațiale. Ar trebui astronautul să constate, din punctul lui de vedere, că observatorul de pe pământ a devenit

puțin mai bătrân şi relativ mai tânăr? Cum se poate interpreta această contradicție?

Einstein afirma că acest paradox se bazează pe falsa presupunere că navei spațiale i se aplică acelaşi tratament de care a avut parte observatorul de pe pământ. Problema nu se pune în niciun caz aşa: nava spațială trebuie să-şi schimbe orientarea pentru a se reîntoarce pe pământ. Însă acest lucru presupune o accelerare pe care astronautul s-o poată supune ca forță centrifugă. Astfel, observatorul şi nava spațială, în niciun caz, nu sunt în aceeaşi situație, deoarece pământul nu-şi modifică sensul de rotație.

Călătoriile interstelare pot fi posibile prin utilizarea fotonilor în cazul vehiculelor spațiale.

Pe baza schimbării relativiste a timpului, o expediție spre Alpha Centauri, aflată la 4,27 ani lumină, ar dura cam 600 de ani folosind obiecte de zbor propulsate nuclear; însă această durată ar putea fi scurtată cu aproximativ 7 ani. Plecând de la premisa că accelerării, la ducere, respectiv frânării, la întoarcere le corespund câte 1 g (unitatea de măsură pentru accelerare, respectiv frânare), atunci drumul spre centrul Căii Lactee şi înapoi ar dura 38 de ani, şi cea spre Norul Andromeda, aflat la o distanță de 2,2 milioane de ani-lumină, ar dura 52 de ani. Întrebarea ce se pune este următoarea: cu ce mijloace putem ajunge la obținerea fenomenului de dilatare a timpului care să faciliteze viteza necesară

călătoriilor? Soluția ne-o oferă, conform celor afirmate de prof. Eugen Sänger, agregatele cu propulsie chimică ce pot produce o viteză maximă de 50.000 km/h (14 km/sec), dar şi agregatele cu propulsie nuclear-electrică (acestea producând o viteză maximă de 100.000 km/h) ori sistemele de propulsie cu ioni electrici (500.000 km/h) dar şi acestea ar fi mult prea încete. Referitor la aşa-numitele „nave spațiale cu fotoni", prof. Sänger, teoretic, le oferă şi acestora o şansă, întrucât domeniul rachetelor cu fotoni se întinde, pe de-o parte, până în preajma stelelor fixe, iar pe de altă parte, până în minunata lume a mecanicii relativiste.

Totuşi, e nevoie de prudență!

Dacă utilizăm o rachetă cu fotoni, cu o accelerație rentabilă de 1 g, cu numai 10 tone încărcătură utilă, 10 tone fiind sistemul de propulsie şi cu o greutate de start de 200 tone, ne sunt necesari 600 x 166 MW, pentru ca în doi-trei ani să atingem 98 din viteza luminii. Aceasta reprezintă cam de o mie de ori întreaga producție a tuturor electro-centralelor de pe pământ în câțiva ani.

Trebuie să mai adăugăm că, în cazul navelor spațiale cu fotoni, ar putea apărea şi dificultăți în legătură cu luarea măsurilor de protecție împotriva radiațiilor cosmice. Vehiculele spațiale ultrarapide sunt mult mai expuse unui intens bombardament cu radiații şi diverse particule

decât vehiculele convenționale. Cu o „duză interstelară” concepută de R.W. Bussard, o călătorie spre Alpha Centauri şi înapoi ar dura 38 de ani. O astfel de duză ar funcționa pe principiul unui generator de fuziune. Activitatea acestuia ar urma calea termonucleară, aceasta presupunând prezența unui ecran ce ar colecta gazul interstelar (unde predominanți ar fi protonii), fiind exclus produsul de combustie cu viteză ridicată din spate.

E posibilă şi realizarea unei propulsii prin intermediul unui generator de fuziune prin laser.

Fantastic pare principiul proiectului de navă spațială „Orion” de propulsare cu bombe; bombele atomice care explodează la pupa imprimă impulsuri puternice amortizorului de şoc şi implicit încărcăturii utile. Conform aprecierii experților, peste câțiva ani, se pot realiza expediții spațiale în viitor, luându-se în considerare principiul „Hauruck” ce are în vedere realizarea unei viteze uriaşe de 30.000 km/sec., respectiv 10 din viteza luminii; altfel s-ar ocoli o expediție spațială ani de zile în propriul viitor.

În urma cercetării tuturor sistemelor de propulsie realizabile sau chiar teoretice din acest moment, ajungem la concluzia decepționantă că aceste propulsii, care funcționează după principiul impuls-reacție, tratează particulele materiale sau fotonii, ca fiind improprii pentru reuşita călătoriilor în timp. Principalul handicap

constă în faptul că masa unui obiect – în cazul de față al vehiculului spațial – cu o viteză crescândă va fi întotdeauna mai mare, iar la atingerea vitezei luminii va primi o valoare „infinită”.

În continuare, trebuie să căutăm noi posibilități mai eficiente pentru ocolirea barierei timpului, pentru a fi se oferi astrotemponauților şansa revenirii lor în timpul real, în propriul prezent.

În cele ce urmează, să analizăm întrebarea următoare: cum se manifestă adevăratele transferuri şi anomalii temporale – indiferent dacă este vorba de ceva natural sau artificial. Să cercetăm dacă există indicii cu privire la cazuri clare, demonstrate de dilatări sau comprimări ale timpului, de unde se pot trage concluzii asupra acțiunii mecanismelor ce pot modifica timpul.

2. Manipularea timpului

Când oamenii doresc să se edifice, într-un mod direct sau indirect, asupra sferei unei alte realități, abia mai târziu ies în evidență straniile anomalii ale timpului. Vorbim despre fenomene precum dilatarea şi contracția timpului, ca făcând se parte dintr-un scenariu ozenistic. Dacă pentru a străbate o anumită distanță este necesar mai puțin timp decât alte dăți, fără să fi folosit scurtături sau să fi mărit viteza, atunci înseamnă că s-a petrecut o variație a timpului; acelaşi

fenomen s-a petrecut şi în cazul pilotului Bruce Gernon. Privit ca un caz izolat, i s-ar putea găsi acestuia o explicație uimitor de „naturală”. Ceea ce puțină lume ştie este însă faptul că anomaliile temporale – de orice sau oricine ar i provocate – nu mai sunt chiar aşa de rare.

În noaptea de 15 spre 16 iulie 1972, pe la ora 02:30, A. Brunelli, profesor de muzică, şi prietenul acestuia, un industriaş pe nume S. Porchietto, se întorceau cu automobilul de la un banchet prelungit, din localitatea Balnearia (Argentina), îndreptându-se spre Cordoba, oraş aflat la o distanță de 180 km. La ora 03:10, uimiți din cale-afară, cei doi prieteni au remarcat faptul că se aflau într-un loc, iar distanța până la Cordoba era doar de 30 km. Ulterior, şi-au dat seama că nu observaseră niciuna dintre micile aşezări aflate între Arroyito şi Montecristo, iar ei cunoşteau drumul ca pe propriile buzunare. Drumul parcurs nu durase decât o oră, ori, de obicei, ei parcurgeau aceeaşi distanță în două ore.

Ajunşi acasă, ei controlară rezervorul cu benzină. Din nou o surpriză! Consumaseră doar o jumătate din cantitatea de carburant necesară parcurgerii distanței respective.

Cei doi oameni rămaseră cu impresia că, în timpul călătoriei, vehiculul lor se comportase ca o pernă de aer ce se deplasa de-a lungul unei străzi.

De fapt, ce se întâmplase? Oare, ambii oameni călătoriseră în timp, făcură ci, în mod inconştient,

o scurtare a drumului sau au fost victimele propriilor halucinații?

Cu totul altfel se prezintă lucrurile când cineva doreşte să parcurgă o distanță oarecare, cunoscută acestuia, şi observă, fără a realiza un ocol sau fără a micşora viteza, că are nevoie de mai mult timp decât de obicei. S-ar părea că, într-un mod inexplicabil, timpul s-a dilatat.

Oare să fie vorba despre o lacună în amintiri, – o neobişnuită blocare a memoriei – sau este vorba despre influența unui „câmp" hiperdimensional, în asupra dilatării timpului?

În continuare, să vă relatăm un alt caz petrecut, pe data de 6 ianuarie 1976, în districtul Hustonville, statul Kentucky (S.U.A.). Era ora 23:15 şi trei femei, Luise Smith, Mona Stafford şi Elaine Thomas, după ce au cinat împreună într-un restaurant din Stanford, hotărându-se să se întoarcă acasă, au văzut că sunt urmărite de un obiect zburător necunoscut, lucru ce le-a pricinuit o sumedenie de neplăceri, la scurt timp.

Deşi d-na Smith şi-a luat piciorul de pe accelerație, pentru a frâna astfel maşina ce, din motive inexplicabile, rula tot mai repede, viteza creştea permanent. Au constatat îngrozite că nu mai aveau frâne. Când cele trei femei au simțit şi o foarte dureroasă arsură în globii oculari, şi-au ieşit complet din fire. Becul roşu de control de pe bord era aprins. Motorul s-a oprit. Totuşi, maşina alerga cu viteză constant crescătoare pe stradă.

Dar cu toate acestea, încă ceva părea să nu fie în ordine. Ceva era „complet străin”.

Dar, înainte de Hustonville, simțul de orientare al celor trei femei începu din nou să funcționeze, iar d-na Smith a recăpătat controlul maşinii. Ajunse acasă, femeile făcură o constatare uimitoare: drumul de la Stanford la Liberty durase 135 de minute. În mod normal, ele parcurgeau această distanță în numai 45 de minute. Femeile nu au găsit nicio explicație plauzibilă pentru cele 90 de minute „consumate” în plus, pe drum.

Organizația americană APRO ce se ocupa cu fenomenele O.Z.N. A aflat de acest incident. Reputatul om de ştiință, dr. Leo Sprinkle, profesor de psihologie al Universității din Wyoming, a preluat acest caz şi a încercat să elucideze misterioasa întâmplare la care participaseră cele trei femei. Dr. Sprinkle a folosit tehnica hipnozei regresive – o reîntoarcere hipnotică la timpul în care s-a petrecut evenimentul respectiv – precum şi detectorul de minciuni. El reuşi să străpungă blocada memoriei pacientelor sale, iar rezultatul a fost impresionant. Din hârtiile sale, extragem: cele trei femei au fost transportate într-un mod necunoscut pe un OZN, şi acolo au fost cercetate minuțios. D-na Thomas, în timpul şedinței de hipnoză, îşi aminti cum arăta „străinul”: cu înălțimea 1,20–1,40 m, ochii închişi la culoare, iar culoarea pielii – gri.

Dr. Sprinkle era ferm convins de sinceritatea

persoanelor investigate şi de veridicitatea celor întâmplate. „Leziunile” de pe gât, spate şi mâini şi arsura resimțită în zona orbitelor ochilor erau simptome certe pentru un psiholog şi care se manifestă abia după două zile. Era evident că acestea erau consecința unei investigații „medicale” la bordul unei „maşini” străine.

Din păcate, oficialitățile au acordat puțină atenție acestui fel de eveniment. Scepticii avansau o sumedenie de argumente împotriva tehnicii psiho-regresive, ba chiar aveau îndoieli în privința stării psihice a persoanelor investigate. Aveau halucinații? Erau persoane schizofrenice sau uşor hipnotice?

În 1984, a avut loc un experiment, confirmându-se fenomenul răpirilor de persoane de către „personalul” O.Z.N.-urilor. Trei cercetători ai fenomenului O.Z.N., Ted Bloecher, Budd Hopkins şi dr. Aphrodite Clamar, care deja cercetaseră 22 de cazuri de răpiri, au testat temeinic, din punct de vedere psihologic, zece persoane, utilizând metoda de regresie hipnotică. Scopul acestor metode era, printre altele, de a se descoperi dacă persoanele respective sufereau de vreo dereglare mentală, care să fie cauza evenimentelor ce credeau că le-au traversat. Iată şi profesiile persoanelor testate: profesor de colegiu, actor, profesor de tenis, electronist, judecător, şef de firmă, artist, tehnician-radio, directorul unui laborator de chimie şi o secretară.

A primit permisiunea de realiza investigațiile un psiholog profesionist care nu avea cunoştință de faptul că la test participau persoane răpite de O.Z.N.-uri.

Acestuia i-a fost comunicat faptul că toate persoanele aveau ceva în comun şi că trebuiau consultate din punct de vedere al stabilității lor emoționale şi psihice.

În cadrul acestui experiment au fost utilizate teste psihologice standard: Roscharch, TAT, scala de inteligență a adultului, Minnesota Multiphasic Personality Inventory, precum şi „desene proiective". Rezultatul experimentului, verificat şi de alți psihologi, dovedea că toate persoanele testate aveau o personalitate normală şi nicidecum psihotică. Cu toții au fost caracterizați drept nişte persoane foarte corecte, interesante şi deosebite.

Complementar, psihologul dr. Slater opina: „Dacă răpirile, despre care am fost informați, ar fi doar produsul unei imaginații febrile, în ton cu maladiile spiritului, atunci ele provin de la nişte mincinoşi patologici, schizofrenici paranoici şi, caractere foarte distorsionate şi atât de isterice cum rar s-a mai întâlnit.

Medicul american McCall, specialist în hipnoză, confirmă seriozitatea tehnicii de regresiune, remarcând că răpirile regizate nu puteau imita niciodată dimensiunea stresului şi a terorii unor răpiri reale; fapt retrăit de cei investigați, în timpul

şedinţelor de hipnoză. Experimentele adunate de el vorbesc clar împotrivă.

Budd Hopkins, împreună cu trei psihiatri şi doi psihologi, au investigat 180 de martori ai răpirilor O.Z.N. Printre aceştia se aflau trei oameni de ştiinţă, proaspeţi laureaţi ai titlului de doctor în ştiinţă, un judecător federal, un ofiţer al armatei, un alt ofiţer de poliţie şi un psihoterapeut. Niciunul dintre aceştia nu putea obţine vreun profit personal de pe urma investigaţiilor. Însă toţi trebuia să ţină cont de faptul că se puteau face de râs şi astfel s-ar fi compromis profesional.

În final, Hopkins şi colaboratorii săi au ajuns la următoarele concluzii:

- Cei răpiţi percep o profundă sfială; ei suferă de pe urma consecinţelor unei înstrăinări sociale, întrucât experienţa lor nu a fost înţeleasă şi nici acceptată.

Oamenii pot fi răpiţi, fără ca ei, în mod conştient, să-şi amintească de acest lucru.

- Mulţi dintre cei răpiţi au cicatrici asemănătoare, consecinţe ale extragerilor de ţesut celular.

- Aceste persoane sunt susceptibile de a mai fi fost răpite.

Argumentele aduse în favoarea teoriei cu privire la halucinaţii au fost contracarate de apariţia raportului „Special Blue Book Report”, aparţinând aviaţiei militare americane, în care se arată că mai puţin de 2 dintre observaţiile referitoare la răpiri

se bazau pe halucinații. Alte argumente contra teoriei halucinațiilor sunt: multitudinea aspectelor secundare fizice şi psihice, prezența unor martori suplimentari şi relativa identitate a relatărilor provenite de la persoane ce aparțin unor medii culturale diferite.

La sfârşitul anilor ’60, avocatul Raymond Shearer, din Wisconsin, se întorcea, noaptea târziu, acasă, venind de la o şedință mult prelungită din Madison. El relatează că a avut o întâlnire, cu efecte traumatizante, cu o „identitate străină”. De la acea întâlnire, pe lângă tipicele pierderi de memorie şi salt în timp, caracterul şi comportamentul său față de semenii săi se schimbă radical, în numai câteva săptămâni. În sens negativ. A devenit irascibil, stăpânit de o ură inexplicabilă, şi a început să se certe tot mai des cu soția. Şi-a pierdut clienții, pierzând orice interes pentru profesia sa de-o viață. Fără niciun motiv temeinic, s-a aventurat în viața politică locală. Într-un final, tatăl său a reuşit să-l convingă să apeleze la serviciile unui terapeut-psiholog de la o clinică din apropiere. După săptămâni de eforturi chinuitoare de clarificare a motivelor ce se ascund în spatele unui astfel de comportament, medicii s-au hotărât să folosească tehnicile de regresie hipnotică. În decursul mai multor şedințe de hipnoză, au putut să străpungă blocajul mental şi să constate cauzele uimitorului comportament al lui Shearer. Rezultatul

şedinţelor de hipnoză era clar: pacientul avusese, într-adevăr o întâlnire cu o „identitate străină”; o întâlnire de gradul III, cum ar spune ufologii.

De la diversele şedinţe de hipnoză, avem înregistrări pe bandă, care duc la concluzia că Shearer, la fel ca multe alte persoane răpite înaintea lui, a fost testat medical şi îndoctrinat să gândească precum „străinii”. Numai o parte a convorbirii cu comandantul obiectului zburător, care se referă al ciudata noţiune de timp a străinilor, ar putea da în sfârşit câteva indicii cu privire la tehnica lor de deplasare:

Medicul: „Dumneavoastră spuneţi că aţi fost întrebat de comandantul O.Z.N.-ului despre timp. Ce i-aţi spus?”

Shearer: „Întâi, m-am uitat la ceas, în lumina ce venea de la OZN. Era ora 01:47. El m-a întrebat «ce fel de timp» utilizăm noi. Am considerat întrebarea ca fiind foarte comică, dar m-am gândit că el vroia să ştie cum măsurăm noi timpul. De aceea l-am informat asupra semnificaţiei evaluării timpului, aşa cum procedăm noi, cei de pe pământ. I-am vorbit despre durata zilei, a lunii şi a anului. El mi-a răspuns că e necesar să învăţăm, să apreciem timpul într-un mod mult mai precis.”

Medicul: „Ce a vrut să spună cu asta?”

Shearer: „El spunea că reprezentarea noastră despre timp nu este corectă. Oamenii săi posedă capacitatea „de a deforma timpul”, adică de a-l accelera, încetini sau de a-l opri. Pentru a putea

reuşi acest lucru, trebuie să învățăm că timpul există numai în percepția noastră. Un copil nu are noțiunea timpului. Un minut i s-ar părea o oră, iar o zi o eternitate. Abia de-a lungul anilor ajunge să se instaleze în noi o concepție greşită asupra timpului."

Ahmed Jamaludin ne face cunoscut un alt caz de „dilatare a timpului" care, ce-i drept, nu a avut loc în prezența unui O Z N, ci de față cu un reprezentant al armatei chiliene. Pe data de 25 aprilie 1977, caporalul Armando Valdes a dispărut, pur şi simplu, în aer, sub ochii consternați ai celor şase soldați ce se aflau de față. Imediat s-a dat alarma. Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce căutarea lui era în plină desfăşurare, acesta a reapărut brusc, dar arătând de parcă nu s-ar fi ras de-o săptămână. Ceasul caporalului arăta că trecuseră cinci zile. Însă el nu-şi putea aduce aminte nimic despre locul popasului său de cinci zile.

Să fie vorba despre halucinațiile unui mincinos sau ale unui şarlatan? Un lucru este cert: barba n-avea cum să crească atât de repede într-un sfert de oră.

Amintirile dau buzna. Retrăiesc un fenomen visat: în numai câteva secunde am participat la un spectacol fantastic, o telenovelă dintr-o altă lume.

3. Universul timpului zero

Când O.Z.N.-urile în loc să se îndepărteze zburând dispar în neant (aparent) chiar în fața ochilor noştri, adică se dematerializează, sau când oameni, obiecte oarecare, chiar vapoare şi avioane întregi dispar brusc, adică fără niciun fel de urmă detectabilă, ne întrebăm, fără să înțelegem nimic, pe ce drum au luat-o, unde au ajuns?

„Dizolvarea" instantanee, silențioasă a materiei lasă să se înțeleagă că obiectele cu pricina, în niciun caz n-au fost distruse, ci ele au dispărut din lumea noastră tridimensională, apărând într-o altă realitate (din punctul nostru de vedere) invizibilă.

De o astfel de schimbare a realității „se îngrijeşte" universul de tranziție, în care timpul, aşa cum îl înțelegem noi, „are somnul frumoasei din pădurea adormită". Acest univers a fost definit în fizica modernă drept „hiperspațiu". Acestei noțiuni îi vom acorda toată atenția noastră, pentru a putea înțelege mai bine anumite anomalii ale timpului, dar şi fenomenele Psi. Toate structurile care cuprind mai mult de trei dimensiuni (lungimea, lățimea şi înălțimea), deci e vorba şi de a patra dimensiune – timpul, trec drept „hiperspațiu"; vocabula „spațiu" având numai un sens figurat. Este vorba despre ceva (în limba greacă: *hyper)* care se află peste „viața" noastră tridimensională. Altfel spus, hiperspațiul este,

pentru simțurile noastre, un produs inimaginabil, în care şi noi, volens nolens, am fost integrați. Am afirmat „inimaginabil”, întrucât, deja cea mai simplă structură a hiperspațiului este alcătuită din mai multe dimensiuni, iar cât priveşte a patra dimensiune „spațiu în timp” ea nu are un corespondent în mintea noastră.

Structura teoretică „hiperspațiu” este, de fapt matematică şi, similară modelelor primitive de atomi, este simplificată, i se poate face chiar şi un model, dar nu poate fi demonstrată fizic, ci numai prin deducții logice, în urma anomaliilor.

Este mai dificil când trebuie să ne reprezentăm interacțiunea dintre lumea noastră şi hiperspațiul cu patru dimensiuni sau unul multidimensional. De pildă, fizicianul Burkhard Heim a conceput o trans-lume cu şase dimensiuni.

Să ne îndepărtăm un moment de mult prea complicatul concept al hiperspațiului şi să ne dedicăm necunoscuților unei „lumi” pe care suntem în stare s-o cuprindem mental, într-un univers fantomatic, ai cărui „locuitori” se compun numai din două dimensiuni (lungime şi lățime).

Să presupunem că aceste ființe bi-dimensionale (ființe-suprafețe) şi-ar fi dezvoltat totuşi o fizică potrivită situației la 2D, chiar o teorie a relativității. Oare n-ar considera şi ei „o vizită” dintr-o altă dimensiune la fel de uimitoare precum noi, când asistăm la apariții oarecare, bruscă şi neobişnuită?

Locuitorii unei astfel de țări cu arii nu ar putea să-şi imagineze anumite obiecte ale lumii tridimensionale, precum cubul, sfera şi piramida. În această țară sunt curbe închise în sine, ca de exemplu – un cerc, în care lumea lor (cu ariile înconjurate) au fost barate ermetic de lumea exterioară (ariile în afara cercului). Pentru a ajunge în această lume – 2D, un locuitor din țara ariilor, aflat, în afara cercului, trebuie să se deplaseze în a treia dimensiune, înălțimea, inimaginabilă pentru el. După depăşirea, să-i spunem „zidului liniei cercului", în fața ochilor locuitorului consternat al țării ariilor, va apărea din Nimic, în interiorul cercului, un intrus.

Cu alte cuvinte, se produce un fenomen de materializare. Într-un mod asemănător li se întâmplă, uneori, martorilor să trăiască dezvăluirile în legătură cu cele întâmplate în timpul unor răpiri şi tocmai astfel de procese de materializare petrecute fulgerător, lasă loc diverselor interpretări referitoare la originea şi comportamentul acelor stranii obiecte cereşti.

Pentru aceste ființe plate, lucrurile pe care noi le-am trece sau proiecta n lumea lor li s-ar părea niște suprafețe.

Ele ar trebui să recunoască brusc liniile care apar și, cu ajutorul geometriei lor, să calculeze curburile obiectelor introduse. Pornind de aici, ele ar ajunge la concluzia probabilă că uimitoarele apariţii ar fi plate. Oamenii de știință ai acestei

lumi 2D, care au postulat o teorie a relativității conform lumii-suprafață, pe baza apariției bruște și inexplicabile a unui obiect, să presupună că există o altă dimensiune numită înălțime care, pusă în legătură cu suprafețele lor, să dea obiecte foarte deosebite (de exemplu un cub). Acest obiect ar fi, în concepția ființelor plate, ceva absolut ciudat un fel de hiperspațiu. Conform legilor matematicii lumii-suprafață, obiectul brusc apărut ar fi ceva total real, dacă se consideră ca, fiind văzut din punctul lor de vedere, are numai o anumită direcție de dezvoltare (care este aceasta, ființele 2D nu știu, firește).

Dacă am trece degetul printr-o coală de hârtie lumea ființelor plate atunci intrusul ar fi pentru ei detectabil fizic, s-ar materializa complet. Însă, dacă am proiecta degetul, cu ajutorul unei surse de lumină drept umbră, atunci ei ar putea să vadă această proiecție, dar cu siguranță nu o să detecteze. O astfel de manifestare ar fi pentru ei semi-materială vizibilă, dar nu tangibilă. Le-ar părea materială, dar totuși imaterială ca și structură. Legături similare ar putea exista și între fenomenul O.Z.N. Și noi.

Revenind asupra țării cu arii, vom consemna faptul că ființele bidimensionale, deosebit de deştepte, având cunoştințe de teoria relativității, cu referire la lumea suprafețelor, ar trebui să recunoască faptul că structurile asimetrice, ca de pildă, triunghiurile cu unghiurile oblice, numai

prin răsturnare, aşadar, prin solicitarea cele de-a treia dimensiuni neincluse în lumea lor, înălțimea, ar putea fi camuflate.

Neputincioşi, noi ne aflăm în fața situației de a camufla corpurile care se potrivesc în privința laturilor şi unghiurilor, cu toate că, prin răsfrângerea în oglindă, ele au fost construite simetric.

Acum să încercăm să camuflăm mănuşa din dreapta şi apoi pe cea din stânga, astfel încât să aşezăm degetele groase unele peste altele, pentru ca ambele suprafețe interioare să fie orientate cu fața spre exterior. Acest lucru nu este posibil de realizat, dată fiind proprietatea de răsfrângere în oglindă a perechii de mănuşi, în ciuda camuflării ambelor părți separate. Prin urmare, această problemă nu poate fi soluționată în interiorul lumii noastre tridimensionale. Nouă ne lipseşte a patra dimensiune, în care să putem ocoli unul dintre cele două obiecte, pentru ca de acolo, prin „răsturnare", obiectul rămas în urmă să fie camuflat în lumea noastră. Dacă cineva ar fi în măsură să rezolve o astfel de problemă, ar aduce un argument indirect în sprijinul ideii existenței unei dimensiuni supraordonate şi, implicit, a existenței hiperspațiului.

Într-adevăr, acest lucru i-a reuşit fizicianului german Johann Karl Friedrich Zöllner (1834–1882), întemeietorul astrofizicii care, beneficiind de sprijinul binecunoscutului medium

psihokinetic englez Henry Slade, a adus argumentele necesare în sprijinul ideii afirmate anterior. Una dintre cele mai interesante şi, totodată, cele mai simple experienţe efectuate de Zöllner pentru a dovedi existenţa şi a unei alte dimensiuni a fost cea legată de celebrul său „experiment al nodurilor”, cu bucăţi de piele, fiind vorba despre „o înnodare a patru dimensiuni, fără separarea moleculelor materiale”, după cum menţiona însuşi Zöllner. Acest experiment a avut loc la 8 mai 1878. Benzile de piele, lungi de 44 centimetri şi late de 5–10 centimetri au fost fixate cu ceară de sigiliu, pe o placă de lemn. Deasupra mâinilor desfăcute ale lui Zöllner, bucăţile de piele s-au împletit imediat; acest lucru, inexplicabil din punct de vedere fizic, petrecându-se în prezenţa mediumului Slade.

În cazul unei astfel de înnodări, bucăţile de piele ar fi trebuit să se răsucească de-a lungul axei, ceea ce ar fi fost normal, în cazul acestui experiment.

Existenţa cel puţin a unei dimensiuni supraordonate s-a putut demonstra cu ajutorul „benzii lui Möbius”, numită astfel după numele descoperitorului acesteia, August Ferdinand Möbius, matematician german. Prin intermediul acestei benzi, cele două capete ale unei bucăţi de hârtie, după o jumătate de răsucire, s-au lipit una de alta, în jurul axei. Prin aceasta, s-a obţinut o suprafaţă care, aşa cum îşi poate închipui oricine, poseda numai o unică parte. Se ia această bucată

fără capăt de hârtie între degetul mare şi cel arătător, apoi se ia un creion, se trage o linie de la degetul gros spre cel arătător, acestea fiind aşezate „față în față”. Dacă am fi noi ființele-suprafețe, atunci drumul de la degetul mare spre cel arătător ar fi departe, căci noi ne-am putea deplasa numai în planul bucății de hârtie. Însă ne-ar fi interzis cel mai scurt drum care ar face legătura dintre degetul gros şi cel arătător. A treia dimensiune – grosimea hârtiei – devine un obstacol. Totuşi, în acest loc, distanța dintre cele două degete este extrem de redusă: poate că în loc de 1000 de milimetri, în situația de față avem de-a face cu o fracțiune dintr-un milimetru.

Dacă locuitorul țării cu arii ar perfora o gaură printr-o coală de hârtie, asta însemnând depăşirea celei de-a treia dimensiuni – în cazul de față, grosimea – el s-ar afla imediat pe partea cealaltă a hârtiei. Gaura din coala de hârtie, grosimea hârtiei în sine, ar fi hiperspațiul lor, şi în acest caz, ar face posibilă trecerea timpului zero spre universul plat învecinat. Plecând de la aceasta, se poate face o analogie pe de o parte cu teoria prof. John A. Wheeler în legătură cu găurile de vierme, conform căreia acestea „mişună” numai în univers, iar pe de altă parte, cu găurile negre şi albe care, măcar teoretic, facilitează deplasările în alte universuri, degenerate din punct de vedere fizic. Hiperspațiul lipsit de timp este omniprezent. Prin urmare, el se află în îndepărtările de nepătruns ale macro-

cosmosului, ca şi în extremitățile subatomice ale micro-cosmosului. Cine va reuşi să-l exploreze, acela va trăi într-o lume plină de surprize.

4. Deportat într-o altă realitate

Plin de nerăbdare, marele bancher belgian, Alfred Loewenstein, se grăbea spre peluza aeroportului londonez Croydon, însoțit de secretarul său şi de cele două stenografe. Afară, pe o pistă de decolare, sclipea, într-o după amiază caniculară de iulie, silueta avionului personal, un „Fokker VII" argintiu, cu trei motoare. Motoarele au fost puse în mişcare, urmând ca aparatul să decoleze.

Căpitanul Alfred Loewenstein finanțist genial, sportiv şi om de petreceri – era decis să se întoarcă la Bruxelles. Donald Drew de la Imperial Airways, pilot al societății aeronautice a lui Loewenstein, deschide clapeta de accelerație, ia startul şi se avântă în direcția vântului. Era 24 iulie 1928. Se termina o frumoasă şi liniştită zi de vară. O briză uşoară întregea imaginea unei vremi ideale pentru zbor.

Drew s-a avântat cu aparatul până la o înălțime de 1000 de metri şi se aşează într-o confortabilă poziție de zbor. După aceea anunță poziția sa celor de Lympne Airfield. Din cabina principală se auzea zgomotul monoton al maşinii de scris. Aşadar, era

o zi obişnuită.

Când a ajuns pe la jumătatea drumului, aflându-se deasupra Canalului Mânecii, Loewenstein s-a ridicat şi s-a dus la toaleta sa privată, pentru a se spăla şi a se bărbieri. Puțin mai târziu, angajații puteau auzi zgomotul aparatului de ras şi al apei curgând. Deodată, a încetat orice zgomot. Se mai auzea doar murmurul uniform al motoarelor avionului.

Au mai trecut încă zece minute. Secretarul lui Loewenstein a devenit neliniştit. Îngrijorat, bătu în uşa toaletei şi întrebă dacă s-a întâmplat ceva. N-a primit niciun răspuns. După repetate bătăi în uşă, în cele din urmă, folosind o cheie de rezervă, a pătruns în cabină, însă aceasta era goală, iar Loewenstein dispăruse.

Se găseau în fața unei enigme, căci în acea cămăruță exista doar o ieşire de urgență minusculă şi un şi mai mic hublou. Ambele sunt închise ermetic şi nu puteau fi deschise în niciun caz de cel dispărut. Ce se întâmplase?

După misterioasa dispariție a bancherului, la bordul aparatului zbor s-a instalat o panică de nedescris. La început, cei prezenți au crezut că Loewenstein a vrut să le joace o farsă, şi cercetau celelalte cabine după posibile locuri de ascundere, dar, cu timpul, şi-au pierdut orice speranță de a-l mai găsi pe magnat. Secretarul i-a recomandat pilotului ca, pentru un timp, să se învârtă deasupra mării, pentru a-l căuta cu privirea pe cel

dispărut. Totul proba contrariul faptului că Loewenstein părăsise avionul, pe căi naturale, însă secretarul nu voia să lase nimic necercetat. Căutarea se dovedi lipsită de succes. Se părea că Loewenstein se pulverizase în aer.

Când au ajuns pe coasta franceză. Drew a aterizat imediat pe țărm. Câteva minute mai târziu, lumea a aflat despre inexplicabila dispariție a lui Alfred Loewenstein. Să fie vorba despre o sinucidere? Prietenii care ştiau totul despre ascensiunea carierei celui dispărut, firește că nu au agreat această ipoteză. Succesul său în viață anula definitiv ideea unei sinucideri.

Să-l fi scos totuşi cineva din cabină pentru ca, mai apoi, să reînchidă ieşirea de urgență? Puțin probabil. Mai târziu, toți angajații au declarat sub jurământ că la momentul în cauză nimeni nu părăsise cabina principală.

Când, peste o lună, cadavrul lui Loewenstein a fost pescuit de un trauler francez, medicul legist a consemnat în protocolul său doar atât: mort prin înecare. Nimic nu trăda folosirea forței. Cadavrul lui Loewenstein nu oferea niciun indiciu pentru clarificarea misterioasei sale dispariții.

1

2

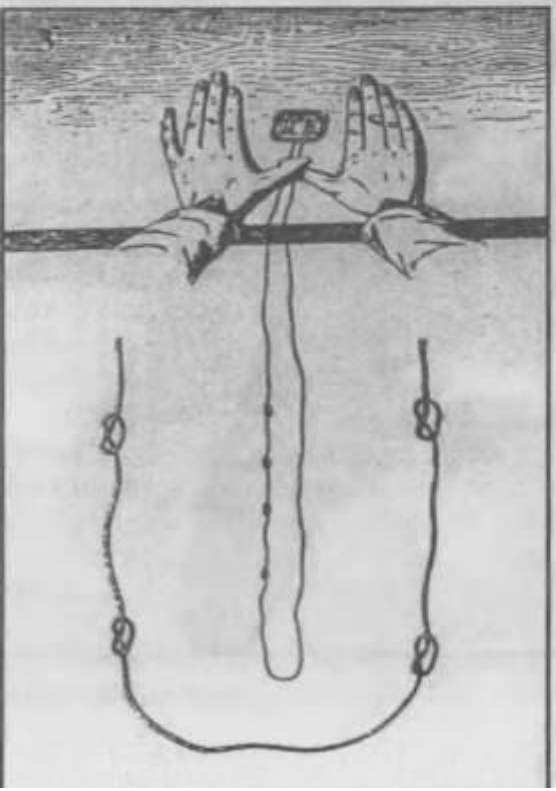
3

4

1, 2. Fizicianul german Johann Friedrich Zöllner (1834 – 1882) (stânga), întemeietorul astrofizicii, a efectuat o serie de experimente cu mediumul său, Henry Slade (cel din dreapta), pentru a demonstra existența unei a patra dimensiuni – hiperspațiul.

3, 4. Aspecte ale celebrului experiment cu firul de ață, efectuat de Zöllner împreună cu colaboratorul său (stânga). Mai târziu, el a continuat experimentul, cu o bandă din piele (dreapta). Scopul acestor experimente era acela de a se dovedi existența celei de-a patra dimensiuni.

5. Unul dintre bombardierele americane, B-25, în timpul celui de-al doilea război mondial, pe când se afla deasupra graniței dintre Birmania și India, a nimerit într-un mic „nor", dispărând pentru totdeauna. Ex-căpitanul Stuart C. Burdick (stânga jos) îi explică autorului acestei cărți modul în care s-au derulat evenimentele, în care a fost implicat bombardierul B-25.

6. „Le Blanc-Seing" de René Magritte. Acest tablou sugerează că lumea noastră are „crăpături" în care pot dispărea, fără urmă, omul și lucrurile.

Există şi cazuri în care despre pierderi sau dispăruți nu se mai ştie niciodată nimic. Nimeni nu poate să spună dacă cineva a eşuat, aflat într-o stare de „amorțeală temporală" undeva, între dimensiunile eternității sau a fost prins în alte lumi, în alte timpuri, ca un călător spiritual de-a lungul unei străzi paralele cu istoria noastră.

Între anii 1940–1950, în apropierea orăşelului american Mt. Glastonbury, statul Vermont, au dispărut mulți oameni, în condiții neclarificate nici până astăzi. Unul dintre aceştia era un bărbat de 75 de ani, Middie Rivers; acesta cunoştea zona respectivă ca-n palmă şi uneori mai câştiga câțiva dolari făcând pe ghidul.

La 12 noiembrie 1945, Rivers însoțea un grup de turişti ce trebuia să străbată o zonă montană, greu accesibilă. Nimeni nu putea bănui că va fi şi ultima sa acțiune de acest fel. Deodată, omul a dispărut din fața oamenilor din grup care rămăseseră consternați. În momentul incredibilei întâmplări, se aflau la numai câțiva metri în spatele lui. Imediat au început căutările. Polițişti şi binevoitori scotociră toată zona, însă totul a fost în zadar. Rivers dispăruse pentru totdeauna, nelăsând nicio urmă.

Cinci ani mai târziu, tot în Mt. Glastonbury, s-a mai întâmplat un incident de acest fel, rămas neelucidat până astăzi. Franz Jepson, îşi lăsase fiul, Paul, în vârstă de 8 ani, în maşină şi plecase să facă rapid câteva cumpărături. Când s-a întors,

fiul lui dispăruse. Nimeni nu-l văzuse coborând din maşină. Poliția a organizat imediat o acțiune de căutare. Câinii de urmărire au venit la locul incidentului. Rezultatul a fost însă negativ. Paul Jepson era şi a rămas de negăsit.

Un caz similar ca cel petrecut cu bătrânul Rivers a avut loc în cunoscutul Parc Național, din Tennesee. În vara anului 1969, Dennis Martin, un băiat de 7 ani, a făcut o plimbare, împreună cu părinții săi în Parcul Național Great Mountain. El s-a îndepărtat doar cu câțiva paşi de părinții săi, când, brusc, dispăru de lângă aceştia. Se afla în raza lor vizuală, în imediata apropiere, iar în clipa următoare nu mai exista. Şi de data aceasta, o mare mulțime de oameni binevoitori l-au căutat pe micuț, prin întreaga zonă. S-au răscolit şi cele mai îndepărtate colțuri, deşi tragedia se petrecuse chiar sub privirile nefericiților părinți. Dar, şi de data aceasta, rezultatul a fost negativ. Dennis dispăruse definitiv. Evident, băiatul a fost înghițit de o altă realitate. Înțelegerea noastră refuză o astfel de „escapadă" a naturii şi încercăm să ne împotrivim unor astfel de întâmplări nefericite. Şi cu toate acestea...

În februarie 1975, în ciuda vremii neprielnice, Jackson şi Martha Wright s-au încumetat să plece cu automobilul spre New York. Parbrizul din față şi cel din spate erau pline de zăpadă în scurt timp, aşa că a trebuit să oprească puțin în tunelul Lincoln, ca să o îndepărteze. În timp ce Martha

încerca să ajungă în spate, Jackson elibera parbrizul din față. A fost atent puțin la ce făcea, iar soția lui a dispărut de parcă nici n-ar fi existat. Se pierduseră din ochi numai câteva secunde. S-ar putea spune că prea multe. Martha Wright nu a mai fost văzută niciodată.

Tot fără urmă, a dispărut şi Carl Robert Dish, un bun tehnician în domeniul frecvențelor înalte. Omul avea 26 de ani. Acesta se află în Antarctica şi, împreună cu colegii săi, trebuia să verifice o stație specială de emisie, din însărcinarea Biroului Național de Standardizări.

Pe data de 7 mai 1965, Dish a părăsit cabina sa de telegrafie pentru a cerceta stația de bază, aflată la câțiva metri depărtare.

Cu câtva timp mai înainte el îşi anunțase sosirea prin telefon. Între cele două barăci era întins chiar şi un cordon ce trebuia să ofere mai multă siguranță deplasării prin zăpada densă. Trecuseră 45 de minute de când Dish nu mai dăduse niciun semn de viață şi atunci, cei de la stațiile de emisie, îngrijorați, începură să-l caute, echipați cu vehicule cu lanțuri şi cu sănii trase de câini. O căutare febrilă, care a durat trei zile întregi şi s-a extins pe o rază de 60 de kilometri. Din păcate, totul a fost în zadar. Şi numele lui Dish a completat o listă teribil de lungă cu cei dispăruți, în condiții inexplicabile.

Unul dintre cele mai uimitoare cazuri din istoria criminalisticii canadiene se referă la inexplicabila

dispariție în miezul zilei a lui Michael Norton, fiul de 12 ani al unui fermier. Deşi acțiunile care precedează tragicul eveniment au fost reconstruite fără nicio greutate, logicii criminalistice i-a fost imposibil să deducă ce s-a întâmplat cu adevărat.

Michael avea obiceiul ca, în fiecare dimineață, după ce-şi lua micul dejun, şi înainte să-şi ducă sora la şcoală, să mulgă vaca, îndeletnicire ce-i făcea multă plăcere, căci vroia să devină fermier ca şi tatăl său.

Într-o dimineață răcoroasă de noiembrie a anului 1928, Michael s-a îndreptat spre grajdul vitelor, sub privirile admirative ale părinților. Mai erau de față o mătuşă şi doi oameni care lucrau la fermă, ce mai luat încă micul dejun.

A trecut o oră. Ruth Norton s-a mirat că fiul ei zăbovea atât de mult, apoi l-a strigat, căci trebuia să se pregătească, pentru a nu întârzia prea mult la şcoală. Băiatul n-a răspuns la chemarea mamei, astfel încât tatăl se duse în grajd pentru a-şi dojeni odrasla.

Ceea ce a văzut el în grajd, era de necrezut. Scăunelul pentru muls era răsturnat pe pământ, găleata era doar pe jumătate plină cu lapte. Nu aşa îşi făcea Michael treburile. Aşa cum se prezentau lucrurile, lăsa impresia că băiatul a dispărut în timpul mulsului. Dar unde? Norton începu să verifice toate colțişoarele grajdului, fără a da de vreo urmă. Imediat i s-a alăturat întreaga familie, apoi au venit şi ce doi lucrători de la fermă şi cu

toții au început să cerceteze peste tot, prin fermă şi prin împrejurimi. Totul era în zadar. Michael era de negăsit. Disperat, tatăl s-a deplasat la Burton Falls, o localitate învecinată, pentru a-l înştiința pe şerif de cele întâmplate. La scurt timp, acesta a ajuns la fermă, ca să înceapă căutarea. Câinele de urmărire, pe care unul dintre ajutoarele şerifului îl adusese, trebuia să-l găsească rapid. Urma adulmecată de el ducea de la uşa bucătăriei la grajd şi de acolo iarăşi afară.

Când grupul de căutători a ajuns undeva pe la mijlocul păşunii, câinele, care până atunci trăsese nerăbdător înainte, brusc se opri. Cel care-l ținea în lesă l-a îndemnat să continue, însă câinele scâncea şi se uita încurcat la el. Până să nu mai fie sigur pe ce făcea şi a început să se rotească în cercuri din ce în ce mai largi, în jurul unui punct imaginar de pe sol, pentru a regăsi urma lui Michael. Mirosul câinelui capitulă în fața unui lucru pe care conducătorul lui nu şi-l putea explica. Era ceva ce căutau oamenii: urma băiatului părea că se termină într-un anumit loc. Era ca şi cum cineva (sau ceva) l-ar fi răpit „în sus”. Faptele erau acestea: Michael Norton, după ce a părăsit grajdul, a mers cam până în mijlocul pajiştii şi a ajuns acolo unde, cel puțin fizic, a încetat să mai existe. După toate aparențele, a fost băgat în ceva din care nu a mai avut cale de ieşire.

Printre ipotezele cele mai des exprimate, ce încercau să explice dispariția lui Michael, era

aceea că probabil căzuse într-un râu subteran rămas nedescoperit până atunci, o fântână veche nefolosită sau pur şi simplu nişă în pământ. Acestea au fost repede abandonate după ce ingineri în măsurători şi geologi au verificat terenul şi nu au descoperit nicio anomalie a solului. Porțiunii de pământ i s-a făcut şi o poză din elicopter. Nu a reieşit nicio falie de pământ sau vreo crăpătură.

La câteva zile după această nefericită întâmplare, s-a petrecut ceva deosebit de ciudat, ce ar fi dus la concluzia că Michael s-ar afla undeva în imediata apropiere a părinților şi ar fi „invizibil". Când familia Norton şi-a pierdut orice speranță de a-şi mai revedea fiul, pentru o clipă, bieții oameni au avut impresia că aud vocea lui. Ca un strigăt disperat de chemare în ajutor, răsuna cuvântul „Mum" („mămico") de undeva din afară. Oamenii începură să-şi cheme fiul, nădăjduind că le va răspunde. Nu se vedea nimeni în jur. Din nou desluşiră o voce, rostind acel duios „mum". Soția lui Norton era convinsă că era vocea lui Michael şi a început din nou să-l strige. Ca să fie siguri că nu le-a jucat cineva o farsă sinistră, au cercetat clădirile învecinate, fără să găsească pe cineva.

După o jumătate de oră de căutări chinuitoare, oamenii, retrăgându-se disperați în curte, au auzit din nou acel „mum", urmat, de data aceasta, de o întrebare care se auzea foarte clar: „Unde

sunteți?”.

În săptămânile următoare, mulți oameni au vizitat ferma familiei Norton, căci vroiau să audă şi ei vocea dematerializată a lui Michael, care mereu cerea ajutor. Cu timpul, vocea a devenit tot mai slabă, ca, într-o zi, să dispară cu totul.

După acest tragic eveniment, părinții lui Michael şi-au vândut ferma, căutându-şi un alt loc unde să-şi ducă mai departe restul zilelor. Treptat, interesul pentru straniul destin a lui Michael Norton a scăzut. Cazul său a fost clasat.

Un asemenea eveniment, ca cel prezentat până acum, ne obligă la altă interpretare mult mai flexibilă, în lumina teoriei lui Albert Einstein, a problematicii spațiului şi timpului. Prin urmare, Michael ar fi putut dispărea, printr-un capriciu al naturii, în torentul timpului, adică într-o altă realitate, pentru noi imperceptibilă. Reprezentanții noii fizici nu exclud, în plan teoretic, posibilitatea unui astfel de transfer al persoanelor şi lucrurilor într-o altă realitate. Poate că unul din paşii tăcuți de băiat în acea dimineață s-a deplasat într-un alt timp, trecut sau viitor, ori într-o lume paralelă.

Strigătele sale disperate, manifestările sale incoerente şi alte semnale, ne face să conchidem că el s-ar fi deplasat într-un „mediu” cețos, incert perceperii noastre. Aparențele ne indică faptul că Michael se putea mişca liber. În ciuda faptului că, fizic, el a dispărut din cercul familiei sale, se pare

că el a poposit, pentru mult timp, în apropierea fermei părinților săi. Apropiat spațial, temporal dispărut, băiatul nu a dat dovada unor apariții corporale (materiale).

Dacă Michael, într-adevăr, a fost victima unui transfer involuntar în timp, atunci el a ajuns poate într-o perioadă în care sau ferma familiei Norton nu există, sau ea s-a ruinat de mult timp şi a dispărut. Acest lucru ar putea explica lipsa de orientare şi imposibilitatea de a acorda ajutor băiatului. O simplă analogie cu acest fenomen contradictoriu poate limpezi enigma.

Doi vecini stau de vorbă. Unul se află jos, pe trepte, iar celălalt la etajul al treilea. Ambii pot conversa foarte uşor, cu toate că nu se pot vedea, deoarece se află pe două „planuri" diferite care, în cazul Norton, corespund perioadelor de timp.

Michael, care era mai apropiat de timpul lui de până atunci decât de situația anormală pentru el, a putut învinge zidul timpului – în mod normal de nepătruns – şi a transmis strigăte de ajutor ce au fost sporadic percepute în realitatea temporală a părinților lui.

Probabil că o anomalie Fizică extrem de rar întâlnită a cauzat o „deschizătură" în structura spațiu-timp prin care băiatul a pătruns absolut accidental, ca şi cum ar fi putut fi împins de vânt.

O astfel de anomalie ar putea fi remarcat drept o „ceață" neobişnuită sau apariții luminoase. Poate că Michael s-a apropiat fără să ştie de o astfel de

structură instabilă şi dintr-un anumit loc a fost transportat în centrul unui „vârtej temporal”, iar de acolo transpus într-o altă perioadă de timp.

5. Adus din cer

Cazurile dispariţiilor inexplicabile pe pământ, precum în cazul lui Michael Norton, dar şi cele de pe mare – iar acestea nu numai în cazul faimosului Triunghi al Bermudelor – se petrec mai des decât ne închipuim noi.

Rareori primim informaţii utile despre dispariţiile unor avioane militare, în ciuda faptului că acestea au fost înzestrate cu aparatură foarte performantă: la nivel de comunicare, radar la bord etc.

În martie 1962, soldaţii unei unităţi de luptă staţionaţi în Coreea au observat cum un avion american de vânătoare a zburat într-o structură ciudată de „forma unui nor”, dispărând fără urmă.

Charles Berlitz, în cartea sa „Fără urmă”, descrie un caz asemănător ce s-a petrecut în ianuarie 1960. Atunci, într-o zi însorită, cu un cer senin ca lacrima, de la baza militară Kindley, din Bermude, la ora 13, au decolat cinci avioane de luptă, tip „Super Sabre”, pentru a efectua obişnuitele exerciţii de zbor. La un moment dat, depărtându-se cam la o milă de ţărm, avioanele au dispărut într-un nor uriaş.

Martorul ocular, Victor Haywood, un om de încredere de-al lui Berlitz, comenta mai târziu: „Cinci avioane au zburat într-un nor, şi numai patru dintre acestea au reapărut. Pe ecranul radarului n-a fost observată nicio perturbație, nicio prăbuşire, cu toate că înălțimea de zbor atinsese câteva sute de metri. Nici noi, oamenii, n-am observat vreo prăbuşire. După câteva minute, s-a anunțat dispariția unui «Super Sabre» şi a început imediat operațiunea de căutare. Zona unde a fost căutat aparatul se afla la o jumătate de milă depărtare de coastă unde apa era foarte puțin adâncă. Nu s-a găsit nimic ce ne-ar fi putut indica că în acel loc s-ar fi prăbuşit vreun avion."

„Norul" sau orice altceva de genul acesta a jucat un rol macabru în dispariția avionului. Acest caz este similar celui în care a fost implicat pilotul unui bombardier american, locotenentul Reynard. Acesta, în timpul celui de-al doilea război mondial, pe când se pregătea pentru o acțiune de luptă la granița indiană, a dispărut într-un misterios „nor", spre stupefacția camarazilor săi.

Cel mai important martor al acestui incident minuțios documentat a fost căpitanul Stuart C. Burdick, care, în aceea vreme, avea gradul de locotenent, fiind copilot al unui aparat ce zbura în apropierea avionului în care se afla Reynard şi observase cel mai de aproape dispariția misterioasă a acestuia. În lunga istorie a dispariților de avioane militare, acesta a fost un

caz singular în care martorii se aflau la 70 metri depărtare şi prezintă caracteristicile tipice ale unei „răpiri” de avion neobişnuite – fenomen ce pare să nu se oprească nici când e vorba de obiecte foarte mari şi în mişcare.

Ex-căpitanul Burdick, care a păstrat tăcerea asupra acestui incident de prost augur timp de 47 de ani, deoarece încă nu a găsit o explicație plauzibilă, şi-a întrerupt tăcerea şi a descris autorului cărții, pentru prima dată, decursul tragicei întâmplări: „Baza noastră se afla la Moran, în apropierea localității Moranhat. Noi operam separat de escadrila de bombardiere 490 staționată în China, în special de-a lungul colinei Nâgâ, ce desparte Assam-ul indian de Myanmar? Incidentul a avut loc într-o zonă situată în nord, la latitudinea de 20°50’ şi în est, având longitudinea de 95°25’ deasupra trecătorii colinei Nâgâ, departe de zona de operațiuni a avioanelor japoneze de vânătoare. După câte-mi amintesc, era sfârşitul lui august sau începutul lui septembrie 1943, pe la orele 9 dimineața. Tocmai când treceam pe deasupra colinei, au apărut, brusc, câțiva nori, a căror formă era greu de definit. Îmi amintesc că erau suficient de mari ca, într-o fracțiune de secundă, să acopere un B-25.

În acel moment, aparatul nostru se afla la 8300 picioare (2500 m) înălțime, iar viteza atinsese 390 km/oră. Reynard, aflat în dreapta poziției noastre de zbor, până în momentul intrării lui în nor, se

afla tot timpul în câmpul meu vizual. El se găsea la o distanță de mine de numai 65 de metri. Deodată, aparatul lui Reynard a dispărut. El n-a mai reuşit să iasă din nor. Cu siguranță aş fi observat imediat dacă ar fi trebuit să facă vreo manevră de ocolire.

Îngrozit, le-am comunicat, imediat, colegilor despre dispariția lui Reynard, aceştia şi-au modificat imediat traiectoria şi am plecat în căutarea lui. Folosind sistemul de radio-comunicații ordonat de comandoul de intervenție, i-am informat şi pe cei din echipa stângă despre incident. Aceştia observaseră deja dispariția lui Reynard şi luau parte la căutări. Timp de 10–15 minute am făcut înconjurul presupusului loc al dispariției colegului nostru. Toți piloții erau echipați cu microfoane. Pentru a putea comunica cu piloții din celelalte aparate, trebuia apăsat numai un buton de la manşă, aflat chiar lângă declanşatorul armei avionului. Chiar dacă lui Reynard i s-ar fi întâmplat ceva în timpul cufundării în fatalul nor, ar fi avut destul timp să strige *Mayday* (SOS) în radio. Dar nu a fost aşa.

Firește, după înapoierea noastră la bază, prompt, am comunicat şi celor de la serviciul de salvare, din junglă, coordonatele zonei în care dispăruse camaradul nostru. Din păcate, toate încercările de a-l găsi pe Reynard s-au dovedit zadarnice. Elicopterele nu au descoperit absolut nimic, niciun supraviețuitor, niciun rest de avion

– niciun lucru de la care să deducem că a fost o prăbuşire.”

Când se întâmplă astfel de lucruri atât de ciudate şi de inexplicabile, se încearcă stabilirea unor corelații cu problematica conştiinței. Pentru astfel de fenomene nu există o „disciplină” care să ne ajute să le clarificăm enigmele. Abia mai recent am aflat de incidente similare, respectiv de dispariții în nori.

Convingerea mea este că trebuie să reflectăm mai profund asupra acestor fenomene care se petrec şi nu se potrivesc „schemei noastre fizice de gândire obişnuite”.

Burdick, care avea la activ 41 de misiuni de luptă şi fusese şi rănit, de la terminarea războiului şi până la pensionare, a lucrat la serviciul de date tehnice al N.A.S.A.

Întâlnirile dintre O.Z.N.-uri şi avioanele de vânătoare interceptate pot decurge chiar dramatic şi, în cazul cel mai rău, se poate sfârşi cu o dematerializare, dispariția totală a avioanelor din sfera noastră de timp.

Similitudinile existente între cazurile descrise până acum sunt evidente, deşi motivele ce au declanşat astfel de incidente pot fi total diferite.

În seara zilei de 23 noiembrie 1953, radarul bazei americane de aviație Soo Looks, din apropierea Marilor Lacuri, indică prezența unui obiect zburător neidentificat care plutea deasupra spațiului ei aerian. De pe Kinross Field decolă un

avion de vânătoare, pentru a surprinde intrusul. Acțiunea avionului era urmărită pe ecranul radarului. Locotenentul Felix Moncla se ținu ca scaiul pe urmele obiectului străin. Chiar când se afla deasupra, O.Z.N.-ul s-a pus în mişcare. Timp de 9 minute, oamenii urmăriră pe ecranul radarului de la sol, cu multă atenție, „jocul pisicii şi al şoarecelui". Avionul se apropia tot mai tare. „Disputa" aeriană dintre avion şi obiectul urmărit se derulă până la o distanță de 120 de km de țărm. Locotenentul R.R. Wilson, ofițerul radarului de la bordul lui F-89, trebuia să fi localizat deja obiectul străin, prin radarul său. Distanța dintre avionul de vânătoare şi obiectul zburător necunoscut se micşora mereu. Când Felix Moncla ajunsese foarte aproape de „intrus", se întâmplă ceva neaşteptat. Tehnicienii radarului aflat la stația de pe sol au putut observa că, brusc, cele două ecouri ale radarului se contopiră într-un singur „blip". Apoi, pe ecranul radarului se mai putea vedea doar un impuls. Obiectul dispăru cu o viteză neobişnuită. Dând dovadă de multă prezență de spirit, oamenii aflați la stația de control, de pe sol, au marcat ultima poziție a avionului de vânătoare, pentru a se putea începe, de urgență, o acțiune de căutare şi salvare. La această acțiune au participat o sumedenie de avioane şi vapoare americane şi canadiene. Cu toate că locul unde trebuia căutat avionul dispărut era bine cunoscut, nu s-a putut depista niciun rest din avionul ce nu era de găsit,

niciun rest din avion, niciun cadavru, nici măcar o pată de ulei. Avionul, pilotul şi ofițerul de la radar, după toate aparențele, nu se prăbuşiseră, ci s-au mutat într-o altă realitate. De la o secundă, la alta…

În general, astfel de pierderi totale, şi din lipsa unor explicații plauzibile, au fost ascunse opiniei publice, pentru a nu se crea panică în rândul populației.

Din lipsă de explicații plauzibile pentru ceea ce se întâmplase, astfel de dispariții totale au fost ținute strict-secrete. Totuşi, de-a lungul timpului, s-au strecurat în presă anumite detalii şi atunci s-au făcut tot felul de speculații. Astfel, pe la sfârşitul anilor 70, un specialist american în aeronautică a făcut dezvăluiri presei despre un incident, în care a fost implicat un avion de vânătoare, cu reacție, tip MIG-21, în spațiul aerian cubanez.

În 1967, la baza aviației militare americane de la Homestead, la sud de Miami, a staționat o escadrilă a Air Force Security Service (AFSS) – Serviciul de Securitate al Aviației Militare. Printre altele, se avea în vedere supravegherea activității sistemului de comunicații şi al radarului cubanez. O sută de specialişti operau în cadrul departamentului pe mica insulă, Boca Chica Key, aflată la 97 de mile de țărmul cubanez.

Într-o zi, aceasta se întâmpla în martie 1967, un funcționar al serviciului de contrainformații, care

vorbea limba spaniolă, a aflat că radarul cubanez a detectat un obiect zburător neidentificat care se apropia de coastă, venind din nord. La pătrunderea în spațiul aerian cubanez, obiectul se afla la o înălțime de 1000 m şi se mişca aproape cu viteza sunetului.

Imediat, Serviciul de apărare aeriană cubanez a trimis două aparate MIG-21 în urmărirea obiectul neidentificat. Cele două avioane s-au apropiat la 5 km de obiectul străin. Acesta semăna cu o sferă metalică strălucitoare, dar nu prezenta nici-un semn de identificare, după cum a afirmat unul din piloții bazei terestre. Când obiectul zburător străin ignoră somația de oprire. Serviciul cubanez de apărare aeriană luă hotărârea de a deschide focul şi de a neutraliza intrusul. Comandantul unuia dintre avioane remarcă faptul că obiectul străin a fost interceptat pe radarul de la bord şi, în consecință, a fost pregătită o rachetă, pentru a intra în acțiune.

După numai câteva secunde, americanii percepură prin radio un țipăt. Unul dintre piloți comunică celor de la sol că aparatul de ghidaj a explodat, dar fără a lăsa ceva în urma sa: sfărâmături, flăcări sau fum. În fața ochilor săi, un MIG, pur şi simplu s-a pulverizat în aer.

La scurt timp după aceea, operatorii radarului cubanez comunicau că un O.Z.N., aflat la o înălțime de 30 km, se îndreaptă spre America de Sud.

Imediat după incident, comandantul AFSS a transmis Cartierului General al Agenției Naționale de Securitate (NSA) un raport cifrat în care se menționa, printre altele, şi comportamentul belicos al obiectului zburător străin. Specialiştii care operau pe mica insulă, Boca Chica Key, se dovediseră neinformați. În câteva ore, s-a primit ordinul de a preda toate benzile şi înregistrările făcute NSA-ului şi incidentul să fie clasificat drept „eroare tehnică”. Aparatul de muşamalizare a faptelor a funcționat iarăşi foarte bine.

Numeroasele cazuri de incidente, de acest fel, prezentate în paginile de față, pun, în mod inevitabil, problema „mecanismului” care a generat aceste întâmplări incomprehensibile.

Fără îndoială că astfel de incidente nu se pot aprecia, după o schemă a fizicii convențională; astfel de fenomene nu pot fi incluse într-o categorie a celor obişnuite. În această intenție de limpezire a lucrurilor, intervin teoriile neortodoxe, în virtutea cărora, la baza fenomenelor încă neclare se află ideile fixe oculte, alături de legile mecanicii cuantice şi procesele fizice integrate în cele ale conştiinței.

6. Minituneluri spre hiperspațiu

Într-o după-amiază de vară a anului 1953, biologul Alexandru Sift, a văzut, în apropierea

oraşului românesc Cluj, o sferă strălucind orbitor, prăbuşindu-se din cer şi nimerind într-un tufiş. Biologul se gândi că-i vorba despre un meteorit. Când se apropie de locul căderii obiectului, constată, cu stupoare că, în preajmă, nu era nimic de văzut. Cu ajutorul unui baston. Sift încercă să dea crengile tufişului la o parte, dar acesta şi o parte a mâinii sale deveniră invizibile. Imediat, simți o puternică încălzire a tălpilor picioarelor, iar mai apoi, o răceală care-i presa întregul organism, ceea ce-l determină să bată în retragere.

Se pare ca Al. Sift a avut noroc. Poate că de-ar mai fi făcut un pas, ar fi avut aceeaşi soartă precum Rivers, Jepson, Martin, Norton şi mulți alții care au nimerit în țara nimănui, între dimensiunile celor dispăruți, oameni ce au pierit, Iară vreun prealabil avertisment.

Sift pretinde că a văzut cum bastonul şi o parte a mâinii sale devin invizibile, ceea ce se poate interpreta prin aceea că ceea ce inițial era vizibil, s-a mutat într-o altă dimensiune superioară, într-un hiperspațiu. Orice altă explicație a acestui fenomen pare exclusă.

Pentru a putea înțelege fenomenele de dematerializare a obiectelor dispărute din universul nostru „natal” spațiu-timp, este imperios necesar să analizăm clementele de intersectare dintre lumea noastră şi hiperspațiu. Ne referim aici la acele „găuri de vierme” pline de mister, pe care profesorul de fizică teoretică, de la

Princeton. John A. Wheeler, le-a definit ca fiind tuneluri de tranzit între universuri diferite dimensional.

Deschiderile – intrările şi ieşirile – acelei „găuri de vierme" pline de mister, după opinia lui John A. Wheeler, au semnificația unui sprijin acordat acelor găuri cosmice monstruoase şi devoratoare, respectiv găurile negre şi albe, care se divid, la rândul lor, în mini-găuri negre şi mini-găuri albe, Conform calculelor, aceste minuscule formațiuni, în microcosmos, au un diametru de 10–33 cm, ceea ce corespunde unei fracții zecimale cu 32 de zero-uri, după virgulă, prea mici pentru a fi reprezentate vizual. În geometria spațiului, mini-găurile negre ce, în permanență, apar şi dispar brusc, sunt tratate drept virtuale particule existente trecător, în schimb, mini-găurile albe sunt taxate drept antiparticule virtuale.

Ambele „mini"-particule sunt „în permanență" produse şi imediat după aceea, distruse. Fiecare dintre aceste mini-formațiuni posedă o minusculă „singularitate", adică o singură sferă de activitate, ce a fost puternic curbată, fapt ce a generat o schimbare drastică a fizicii valabile aici. Din afară, o astfel de „singularitate", care leagă diversele puncte din hiperspațiu, nu este vizibilă.

În locul acestora, prin ele, ia naştere ceva ce seamănă cu o „gaură" în spațiu, în care cad diverse obiecte, fără să mai iasă însă vreodată, ceea ce se întâmplă şi cu semnalele emise într-

acolo.

Prof. John A. Wheeler e de părere că „spațiul dinamicii geometrice a cuantelor” se poate compara cu un covor de spumă ce a fost întins peste un ținut mişcător, sub formă de unde. Permanentele modificări microscopice, din covorul de spumă – undele ce apar şi dispar din nou – simbolizează fluctuația cuantelor în geometrie.”

Rotitoarele mini-găuri negre şi albe – să le numim pe scurt, lipsit de respect, „mini”-uri – formează spațiul gol curbat. În spațiul tridimensional ele sunt reprezentate prin cercuri care sunt înconjurate de numeroase suprafețe bidimensionale închise, Aceste suprafețe – ele sunt definite drept orizonturi de întâmplări (precum corespondentul lor cosmic) – se comportă aidoma unor diafragme unilateral active. Ele permit doar intrarea din exteriorul suprafeței spre interiorul acesteia. Găurile albe, prin anti-orizonturi de întâmplări, acționează exact invers: permit doar o intrare din interior spre exterior. Prin urmare, mini-găurile negre ar fi nişte structuri de implozie, iar mini-găurile albe ar fi cele de explozie. În mod normal, ambele structuri se anulează reciproc.

Abdus Salam şi colaboratorii săi sunt de părere că mini-găurile negre şi albe se află în diverse stadii de organizare, printre altele, ele regăsindu-se într-un ipotetic „câmp biogravitațional”, un câmp gravitațional delimitat de o sferă de acțiune

populată de „gravitoni” grei şi auto-organizați. Fiecare din aceşti biogravitoni trebuie să producă un univers caracterizat prin continuitate, el fiind curbat, variat şi multilateral „împletit”. În plus, aceşti biogravitoni trebuie să îndrepte fenomenele spre domeniul tipic al organizăm biologice. Salam face o serie de speculații, afirmând că „băşicile” (se referă aici la mini-găurile albe şi negre) sunt mult mai mari în câmpul gravitațional decât în condiții normale. Cu un diametru de 0,001 milimetri. Acestea puteau să influențeze, în mod nemijlocit, percepția noastră senzorială. Abdus Salam presupune că multe dintre fenomenele Psi se pot explica datorită existenței găurilor de vierme biogravitaționale care, în mod direct, facilitează legături directe, multidimensionale cu sistemele vii, cum se întâmplă în cazul telepatiei, vizionarismului şi ale prezicerilor.

Dacă, într-adevăr, producerea artificială a găurilor cosmice negre şi albe, necesare manipulării duratei marilor călătorii în timp, se lasă încă mult timp aşteptată, sunt încă demult posibile anumite activități corespunzătoare în domeniul biogravitațional.

Bob Toben este omul de ştiință american care, precum cei doi profesori de fizică, Jack Sarfati şi Fred Wolf, cercetând fenomenul de includere a componentelor biologice şi spirituale în procesele fizico-cuantice ale gândirii, are convingerea că persoanele care dispun de un ridicat potențial al

conştiinței pot produce în câmpurile lor locale biogravitaționale, pe căi artificiale, mini-găuri negre şi albe. Sunt provocate puternice sinuozități gravitaționale ce conduc la distorsiuni considerabile în mediul lor spațiu-timp. În acest mod s-ar produce devieri în structura timpului persoanelor respective față de cel real ce s-ar concretiza prin manifestări paranormale sau parafizice. Conform acestui model, s-ar putea cel puțin explica acele cazuri de dispariție izolată numai a unei persoane.

Iată şi un aspect speculativ al problematicii referitoare la găurile de vierme: mini-locurile de intrare şi de ieşire al acestor găuri de vierme se fac răspunzătoare de dispariţiile persoanelor şi obiectelor. Este un aspect ce nu trebuie contestat, de vreme ce majoritatea fizicienilor îşi exprimă opinia că procesele cuantice au loc într-o ordine discretă, în domeniile ce nu au nicio influență asupra obiectelor şi nici nu pot fi nocive pentru oameni.

Aceşti fizicieni argumentează că aceste găuri de vierme ar fi mult prea mici şi instabile pentru a permite trecerea unor obiecte mai mari, respectiv pentru a realiza un transfer prin hiperspațiu, în alte timpuri sau universuri paralele.

Însă, prudență!

Matt Visser, de la Washington University, din St. Louis, Missouri, este omul de ştiință care vreme îndelungată s-a ocupat de aspectul găurilor de

vierme şi de repercusiunile acestora. Visser vede în minusculele găuri formate prin fluctuația cuantelor din marea de energie a „spațiului gol” (a vacuumului) posibilitatea formării unor tunele „macroscopice” (mari). Ele s-ar putea produce „într-o ordine discretă”, facilitându-se realizarea călătoriilor spațiale.

Găurile de vierme-cuantice, la rândul lor, ar fi în măsură să plăsmuiască „mini”-universuri complete ce s-ar izola de lumea noastră, aidoma unor mici bășici ce iau naştere atunci când un anumit segment de pe suprafața unui balon se strânge pe corpul acestuia.

Astfel de „mini”-universuri ar trebui, printr-o minusculă gaură de vierme – în chip de cordon ombilical – să fie în permanență în legătură cu universul nostru.

Poate că va fi posibil ca, în anumite condiții neobişnuite din punct de vedere fizic, să asistăm la o coerență a manifestărilor mini-găurilor, la o puternică regrupare a găurilor de vierme, însă îngrădite din punct de vedere spațial şi temporal pentru a se evita nişte stări de fapt aberante şi periculoase.

Atâta timp cât însăşi fizica teoretică e capabilă de speculații, ca de pildă interpretarea mecanismului de funcționare a găurilor de vierme şi ale posibilelor efecte ale acestora asupra spațiului nostru de viață, e clar că cele prezentate de noi anterior pot fi apreciate ca un obstacol

pentru raţiune.

De astfel, trebuie să ne folosim de transpunerea în spaţiu şi timp a persoanelor şi obiectelor pe cale medială – teleportări şi aportări – materializări şi dematerializări, precum şi multe alte fenomene para-fizice.

7. Drumuri spre Nimic

Într-o frumoasă seară de vară, un om trecea pe o stradă pustie, ca să mai facă nişte mici cumpărături la chioşcul din apropiere. Brusc, omul fu cuprins de îngrijorare, căci, în faţa sa se ivi o ceaţă foarte densă, a cărei provenienţă nu şi-o putea explica. Era conştient că din treaba asta nu putea ieşi nimic bun. Deşi vroia să ocolească acea masă de ceaţă, omul fu învăluit de ea. El fu cuprins de un sentiment ciudat, iar întregul corp începu să vibreze.

Ceaţa se îngroşa. Iar în jur nu se mai vedea nimic, ca şi cum dispăruse tot. Lipsit de ajutor, fără a se mai putea orienta, cuprins de spaimă, omul simţea că se înăbuşă. După câteva momente, încetă acea stare ameninţătoare, iar ceaţa atât de densă se risipi. Omul putea vedea, iarăşi, totul normal. Însă mediul înconjurător se schimbase cu totul.

Totul i se părea de necrezut. Nu mai era nimic din ceea ce vedea înainte strada, casele şi

magazinele – dintr-o dată, toate acestea nu mai existau.

Acum, în fața lui se desfăşură un decor desprins parcă dintr-o pădure virgină, destinat unui grup de Tarzani de prost gust. Realitatea îl păcălise. Dar care? Cu siguranță nu aceea din care fusese brusc desprins.

Visase el cumva, avusese halucinații, suferise de amnezie? În nici-un caz, căci fusese atent şi ştia exact în ce loc se aflase. El realiza că se întâmplase ceva foarte ciudat, dar nu putea găsi nici-o explicație pentru moment. Era altceva mai important de făcut. El se strădui să se orienteze şi să găsească, cât mai repede cu putință, drumul înapoi spre casă.

Abia, mai târziu, a aflat omul că, într-o anumită seară, printr-un fenomen natural foarte ciudat, „a fost răpit" din realitatea sa obişnuită şi că, în câteva fracțiuni de secundă, a fost transpus, prin spațiu şi timp, pe un alt continent, la mii de kilometri depărtare de casă.

Fără îndoială că este vorba despre un fenomen de teleportare spontană: o persoană dispare, fără să ştie, printr-un punct slab aleatoriu din structura noastră spațiu-timp iar pentru cei prezenți acesta nu există. Schema de funcționare ar fi următoarea:

- Dematerializarea; materia obiectului se află într-o stare de vibrație „hiperfrecvenţă", adică este „scuturată" afară din realitatea noastră, prin

vibrații mai înalte decât cele din spectrul frecvențelor electromagnetice.

- Teleportarea realizată prin tunelele mini-găurilor negre şi albe (găurile de vierme).

- Rematerializarea aflat în punctul X.

În mod diferit față de dispariția totală a unei persoane sau a unui obiect din universul nostru 4D – transpunerea acestora într-un alt timp sau într-o lume paralelă – cei teleportați involuntar într-un loc îndepărtat, tot de pe planeta noastră reapar de cele mai multe ori după puțin timp şi se fac remarcați atunci când şocul transferului anulează amnezia suferită.

Un astfel de transfer spațial a fost prezentat cititorilor săi de către publicația argentiniană *Diario de Cordoba*, în anul 1959. În plină zi, un negustor autohton a fost teleportat din Bajia Blanca în Salta, oraş aflat la peste 1500 km depărtare, tocmai când voia să plece de acasă. Pleca din fața hotelului său şi motorul era deja pornit când îi apăru un „nor" neobişnuit care se deplasa de-a lungul străzii spre el şi l-a învăluit chiar înainte să accelereze. Atunci şi-a pierdut cunoştința, iar când şi-a revenit stătea – fără maşină – pe un drum puțin circulat, nu departe de Salta. Un şofer ce se întâmplase să treacă pe acolo îl luă pe negustor şi îl duse la cel mai apropiat post de poliție. Printr-un telefon rapid, dat direcției hotelului din Bajia Blanca, s-a putut stabili identitatea „celui răpit". Automobilul său se

aflase tot timpul, cu motorul în stare de funcționare, la locul parcării, din fața hotelului. Din momentul răpirii sale, nu trecuseră decât câteva minute, ce corespundeau cu timpul făcut de amabilul şofer de camion până la poliție. Uriaşa distanță dintre Bajia Blanca şi Salta a fost acoperită în timpul zero. Undeva în lumea noastră se pare că mai este încă un „loc mai puțin dens”, prin care cineva nu se aştepta a fost teleportat la peste 1500 kilometri depărtare.

Un caz similar de teleportare, în care au fost implicați doi soți, împreună cu automobilul lor, s-a petrecut, nouă ani mai târziu, în apropiere de Buenos Aires (Argentina).

Dr. Vidal şi soția sa se hotărâseră să participe la o reuniune de familie ce trebuia să aibă loc în localitatea Chascomus, situată la o distanță de 120 de km depărtare de Buenos Aires, în sudul acesteia. Însă, după miezul nopții, ei se hotărăsc săi facă o vizită unei alte rude, aflată în localitatea Maipú, la 150 km depărtare.

Cei doi soți şi-au anunțat vizita pe care doreau s-o efectueze la o oră atât de târzie.

Mergeau pe Drumul Național nr. 2; în fața lor se afla o altă pereche – prieteni de-ai lor – pe care vroiau să-i însoțească la acea rudă şi care, după puțin timp, au ajuns acolo cu bine. După o aşteptare îndelungată de câteva ore, cei doi prieteni constatară că soții Vidal nu apar şi au început să dea semne vădite de îngrijorare.

Împreună cu rudele lui Vidal, cei doi prieteni au început să scotocească porțiunea de drum dintre Maipú şi Chascomús, fără a găsi nici cea mai mică urmă a celor dispăruți.

După 48 de ore, rudele au fost anunțate că Vidal se află în Mexic, în capitală. Era o distanță enormă între acest oraş şi locul unde a avut loc dispariția. Cu ajutorul unei sume de bani, dr. Vidal a căutat consulatul argentinian, ca să dea un semn de viață cunoştințelor stupefiate.

La înapoierea sa, pe aeroportul internațional din Buenos Aires, dr. Vidal a fost asaltat de o mare mulțime de prieteni şi reporteri, curioşi să afle cât mai multe informații despre incredibila întâmplare. Ceea ce le-a relatat dr. Vidal celor veniți să-i întâmpine, părea o autentică poveste de science-fiction, dar existau suficiente dovezi.

În acea noapte, când soții Vidal tocmai ieşeau din suburbiile Chascomús-ului, au intrat cu maşina într-o „ceață deasă". Nu-şi aminteau ce a urmat. Treziți la realitatea noastră, ei depăşiră momentele ciudate prin care trecuseră. Ei mărturiseau că automobilul lor era parcat undeva, pe o stradă complet necunoscută. Vopseaua prezenta în câteva locuri pete mari de arsuri, ca şi cum ar fi venit în contact cu un aparat de sudură. Dar motorul era complet intact şi, neprezentând niciun deranjament şi-au aşezat vehiculul într-o zonă total necunoscută. Imediat îi încercă o senzație ciudată. În apropierea unei foarte mari

localități îi întrebară pe localnici care este numele urbei respective. După ce se asigurară de mai multe ori că se află în oraşul Mexico, nu le veniră să creadă acest lucru. Cum era cu putință să nimerească într-un oraş aflat la o depărtare de 60.00 km, fără să aibă măcar habar de modul în care a fost efectuată călătoria?

Ca să străbată o asemenea distanță, în numai două zile, soții Vidal ar fi trebuit să se deplaseze cu o viteză de 130 km/oră, şi asta, nefăcând nicio întrerupere. Soții Vidal au afirmat că, până în momentul sosirii lor în apropierea capitalei mexicane, nu au fost convinşi că, de fapt, călătoria lor nu durase 48 de ore.

Toate acestea ne oferă convingerea că, în cazul soților Vidal, a avut loc un transfer peste o mare distanță, în timpul zero. Ambele ceasuri au rămas pe loc. Arătau ora plecării lor din Chascomús. Prin urmare, „itinerarul lor de călătorie" trebuie să se fi desfăşurat peste tot ceea ce se reuneşte în hiperspațiu, fără să treacă granițe sau formalități vamale. Evenimentul, la care au luat parte cei doi soți, Vidal, a produs o puternică impresie şi în S.U.A. Automobilul a fost înlocuit mai târziu cu altul, nou, de către un grup american de studiu. Oamenii de ştiință doreau să afle cât mai multe lucruri despre ciudata teleportare a celor doi argentinieni.

Ceea ce face astfel de cazuri să fie credibile, în ciuda aspectului lor fantastic, este fenomenul de

„ceață”. S-au mai întâlnit încă numeroase cazuri de teleportare spontană în care era şi „ceața” prezentă. Cunoscutul autor american, John Keel, îşi permite o speculație, în sensul că, toate transferurile bruşte, efectuate într-un mod inexplicabil, sunt în strânsă legătură cu activitatea câmpului magnetic terestru. El afirmă că misterioasa ceață este un produs adiacent la procesul de dematerializare a „forțelor” participante. Ar putea fi un indiciu că la locul teleportării se produce o scădere bruscă de temperatură, iar condensarea rezultată face vizibilă umiditatea atmosferică, produsă de energii electrice şi magnetice masive, ce cauzează indirect apariția găurilor în structura noastră spațiu-timp.

Cazurile cunoscute de teleportare conştientă a unei singure persoane, aşa-numita auto-teleportare, într-un mediu din apropierea individului, în care „efectul-ceață” să nu fie prezent, nu sunt rare.

Pe la începutul secolului nostru, din însărcinarea Vaticanului, un italian, dr. Lapponi s-a ocupat de activitatea de teleportare a fraților Pansini. Alfredo şi Paolo Pansini – pe atunci, în vârstă de 8 şi respectiv de 10 ani – au dispărut dintr-o încăpere încuiată şi, la scurt timp după aceea, au reapărut într-un loc îndepărtat. Astfel, ei au dispărut din casa părintească, din Ruvo, ca peste o jumătate de oră, să fie găsiți la vreo 30 de km distanță, într-o barcă ce plutea pe mare.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu cei doi fraţi, de faţă fiind şi martori. Ei au fost teleportaţi dintr-o piaţă, deci dintr-un loc deschis, din Ruvo, ca după 10 minute, să fie descoperiţi în Trani, localitate aflată la 20 de kilometri depărtare de Ruvo.

Au făcut vâlvă şi teleportările voluntare ale tânărului Philippino Cornelio Closa care era susţinut de părinţii acestuia, ferm convinşi de talentul neobişnuit al odraslei lor. Părinţii îi doreau fiului o publicitate ieşită din comun. Povestea a ajuns la urechile corespondentului UPI, Vincente Maliwan. Ea a fost publicată şi în 1965 a făcut mare senzaţie în ziarele naţionale şi internaţionale. Cornelio poseda neobişnuitul talent de a se putea teleporta unde dorea. Putinţa de a fi teleportat i-a fost descoperită, încă din perioada pubertăţii. Ca mulţi alţi copii de aceeaşi vârstă, avea o prietenă fictivă, o fată plină de mister, îmbrăcată în alb, dar care exista numai în imaginaţia sa. Cu această prietenă fantomatică hoinărea el visător, prin lumi ciudate. Ceea ce la alţi copii, nu avea niciun fel ce consecinţe, la Cornelio evoluă, într-un mod neobişnuit. La întâlnirea cu „tovarăşa sa de joacă" i se întâmpla, şi fără a fi conştient de aceasta, să dispară şi apoi să reapară, în curte sau pe stradă. Aceasta era realitatea în care trăia el. Ceva absolut natural. Aceste manifestări aveau loc în sălile de clasă, pe stradă şi, în primul rând, acasă, sub privirile stupefiate ale celor din jur. Din pricina acestor

manifestări, părinții se hotărâră să-l țină des încuiat în camera sa. Nu au avut prea mult succes, căci reuşea mereu să iasă. Cornelio reuşea să se dematerializeze şi să apară, uimitor de repede, într-un alt loc îşi propunea să iasă afară din cameră şi asta îi reuşea imediat.

După un consult psihiatric, cei din jur aflară că băiatul era perfect sănătos. În consecință, un preot de-al locului, a luat hotărârea, cu aprobarea părinților, de a-l trimite pe Cornelio la pastorul american, Lester Sumrall, pentru a fi ocrotit de acesta. Pastorul îl exorciză pe tânărul venit din Italia. Ulterior, teleportările spontane au continuat.

Un alt caz, similar cu cel relatat anterior, s-a întâmplat, tot în Italia, în oraşul Fermo. Acolo, în ultimii ani, un fizician extrem de dotat a studiat fenomenul de teleportare în care era implicat un puşti de cinci ani şi pe care îl considera credibil. Martorii au remarcat faptul că, în nenumărate rânduri, băiatul, brusc – practic instantaneu – apărea afară, deşi părinții îl închideau în camera lui.

E de înțeles că astfel de informații – unele de mâna a treia – trebuie acceptate cu discernământ. Cele mai multe dintre deplasările efectuate până acum s-au petrecut în mod spontan, astfel încât cercetările ulterioare s-au bazat exclusiv pe mărturiile martorilor. Aprecierile eronate, exagerările şi chiar escrocheriile nu pot fi excluse.

Prin folosirea testelor şi a aparatelor de supraveghere electronică, cât şi prin utilizarea nou apărutelor şi atât de utilelor sisteme de siguranță s-au mărit enorm modalitățile de demascare a escrocilor notorii. Totuşi, încă o mare parte a teleportărilor, în ciuda riguroaselor măsuri de siguranță, ce se desfăşoară în condiții de laborator, tot trec testele. Astăzi nu mai avem nicio îndoială cu privire la autenticitatea acestor fantastice fenomene ce se dovedesc a fi poduri peste timp.

Teleportările obiectelor ies în evidență mult mai frecvent decât transferurile spațiale ale persoanelor. Un astfel de caz, petrecut din nou în Italia, a oferit informații suplimentare oamenilor de ştiință interesați de acest fenomen, mai ales în ceea ce priveşte mecanismul fenomenului de teleportare. Cunoscutul parapsiholog italian, Ernesto Bozzano (1862–1943), în timpul unei şedințe de spiritism – asta se întâmpla în anul 1904 – împreună fiind cu un medium de-al său, respectiv cu prietenul său Peretti, a ordonat unei bucăți de pirită ce se afla pe masa de scris, dintr-o locuință, la o distanță de 2 km, să se supună teleportării. După cum se proceda atunci, şedința a avut loc pe întuneric. Totuşi, pentru a se evita alte manipulări, au fost luate numeroase măsuri de siguranță. „Controlul spiritual" al mediumului – psihologii vorbesc despre personalitatea parțială a inconştientului – au arătat, după mai multe

încercări, că energia sa a fost epuizată de rematerializarea obiectului. Când s-a făcut lumină, s-a putut vedea că mobila şi podeaua erau acoperite de un strat foarte gros de praf de pirită. Întors acasă, Bozzano a controlat imediat bucata de pirită teleportată şi a constatat că două treimi din ea dispăruseră.

Poate că, la revenirea mineralului în spațiul nostru, s-a produs „o greşeală de transfer" ori s-a petrecut un fenomen de condensare hiperdimensionată, în urma căruia, un virtual obiect din realitatea noastră tridimensională a fost avariat, suferind influențe exterioare necontrolate. O astfel de pană îi obligă pe oamenii de ştiință să studieze mult mai temeinic cauzele fireşti ale manifestărilor parafizice, decât au făcut-o până acum, prin experimentele cunoscute. În fond, rematerializarea parțială este cel mai bun argument al autenticității unor astfel de fenomene.

Teleportările şi aportările – întru totul identice – dacă este vorba despre deplasările efectuate pe „tărâmuri" spațiale şi temporale sunt condiționate de faptul că, în procesul de teleportare a obiectelor, oscilațiile acestora concordă cu cele ale hiperspațiului, de vreme ce în interiorul universului nostru se află acelaşi spectru de frecvențe electromagnetice ca în lumea de dincolo.

Arunci când obiectul se va afla în rezonanță cu structura „hiperspațiului", se va reuşi intrarea sa

în deschiderea găurii de vierme, respectiv şi mini-gaura neagră.

Obiectele astfel dematerializate există încă, dar în stare „virtuală”; prin urmare, ele nu pot fi percepute de simțurile noastre normale.

Fizicianul american Thomas E. Bearden, un remarcabil tactician şi specialist în aviația militară, percepe obiectele dematerializate ce se rotesc în afara universului nostru material, prin două „torsiuni” spațiale şi apoi mişcându-se în interiorul acestuia, printr-un „biocâmp” – pe care-l defineşte ca pe un „câmp al conştiinței” unde obiectele primesc un „statut al conştiinței”, fiind numite şi „obiecte ale gândirii”. Prin procesele de stimulare înțelese mental, obiectele virtuale trec peste al doilea şi primul „biocâmp” direct în „biocâmpul” zero, ceea ce ar fi corespondentul lumii noastre materiale. Această rematerializare s-ar petrece, la ieşirea din gaura de vierme, în mini-gaura albă, dacă obiectul virtual se află din nou într-o stare normală electromagnetică.

În acest mod se explică şi aporturile, chiar şi acelea care se bazează exclusiv pe existența obiectelor gândite (virtuale), lucruri care nu există de fapt – imagini ale conştiinței noastre, proiectate în lumea noastră tridimensională pe căi pur psihice.

Profesorii fizicieni americani, Jack Sarfatti şi Fred Wolf, presupun că desfăşurările complete din universul nostru – fenomene şi mişcări de-a

lungul liniei timpului acestui univers – practic, se realizează printr-o succesiune nelimitată de dematerializări şi rematerializări, la nivelul cuantelor. Aceste forme de manifestare continuă a particulelor materiale, din care se compun structurile însufleţite şi neînsufleţite, în ciuda inerţiei percepţiei noastre, trebuie luate în considerare drept fenomene curente. Prin urmare, teleportările trebuie interpretate ca nişte puternice „salturi cuantice" ce nouă ne par atât de neobişnuite, întrucât desfăşurările obişnuite, aparent continue, au parte de o întrerupere, iar trecerea prin hiperspaţiu face abstracţie de factorul timp. În acest hiperspaţiu, un obiect virtual existent, după dispariţia sa, reapare într-un spaţiu normal, într-un alt loc sau într-un alt timp.

În cazul teleportărilor experimentale, al celor efectuate în mod conştient, s-a constatat că obiectele teleportate pot rămâne timp îndelungat în hiperspaţiu, iar apoi, după toate aparenţele, au fost readuse înapoi, la un anumit model comportamental al mediumului teleportării. Un O.Z.N. Nu „zboară", ci se deplasează conform principiilor teleportării, prin urmare, cunosc la perfecţie tehnicile dematerializării şi rematerializări; fapt ce a fost consemnat, printre alţii, şi de grupul de cercetători de la MUFON (Mutual UFO Network).

Pe data de 22 noiembrie 1966, în apropierea

Şoselei Naționale 58, în trecătoarea Willamette, din Oregon, aflată la o altitudine de 1700 m, un american, pe atunci în vârstă de 50 de ani, a sesizat un obiect zburător necunoscut, apărând brusc. Acest obiect zburător l-a surprins pe american, în primul rând, prin stranietatea deplasării sale. Cel ce a observat acest lucru – un biochimist, proaspăt ales academician – în acel moment se afla pe o colină acoperită cu zăpadă, dorind să realizeze câteva fotografii ale lanțului montan, aflat în fața sa. Deodată, un văl dens se abătu peste stâncosul lanț de munți. Tocmai când biochimistul realiza a treia fotografie, îi apăru în fața ochilor un obiect luminos, iar fotograful puse în funcțiune – aproape automat – declanşatorul aparatului de fotografiat. În acelaşi moment, obiectul zburător dispăru. În fotografie, obiectul zburător apare de trei ori, acest lucru explicându-se prin procesul continuu de dematerializare şi rematerializare.

Un al doilea caz de acest gen, ce confirmă ipoteza referitoare la fenomenul teleportării, a avut loc, pe data de 5 iulie 1965, în Suedia. Barty Andersson, din Stockholm, se îndrepta, în acea zi, spre peninsula Kenai, în apropiere de Anchorage (Alaska), cu scopul de a pescui. Mai întâi, el dorea să înregistreze câte ceva din frumusețea peisajului, pe pelicula camerei sale de luat vederi, tip Cannon, aflându-se într-o barca de pescuit, şi dorind să apară şi el însuşi în poză, suedezul

instală un stativ şi un autodeclanşator. Exact când alerga să se aşeze în barcă, văzu un obiect zburător ce avea forma unui disc. Acesta se înălțase deasupra țărmului, apoi rămase pe loc, de parcă se pietrificase. În fotografie apar bărbatul luat din spate şi şase profiluri luminoase, aproape transparente, ale unui obiect zburător, ce prezenta nişte tăieturi transversale de parcă ar fi fost nişte zgârieturi de pisică pe film. Obiectul zburător începu să zboare tot mai dezechilibrat, la un moment dat, deasupra unei coline, dispăru brusc. E de presupus că obiectul s-a dematerializat, sub privirile lui Andersson, ca apoi să se rematerializeze. Dacă obiectul zburător doar s-ar fi apropiat foarte rapid, fără ca el să dispară şi să reapară în lumea noastră, pe parcursul a câtorva fracțiuni de secundă, s-ar fi văzut în poză numai ca un ştergător.

Adrian Vance, autor şi analist de imagini filmate, specializat în astfel de imagini O.Z.N., în urma unor cercetări temeinice a tuturor factorilor tehnici, a ajuns la concluzia că obiectul zburător – despre care am relatat anterior – cu o proveniență necunoscută, pe parcursul a numai câteva fracțiuni de secundă, a dispărut şi a reapărut de câteva ori.

Cunoscutul fizician, Illobrand von Ludwiger (MUFON CES) consideră posibilă ideea că O.Z.N.-urile ar fi obiecte materiale sau cvasi-materiale, proiectate în lumea noastră pentru puțin timp. În

teoria sa referitoare la aceste proiecții şi mergând pe urmele lui Burkhard Heim cu a sa „A şasea dimensiune unitară a dinamicii geometrice a cuantelor”, I. Von Ludwiger presupune că mecanismele, cu care se efectuează teleportările membrilor echipajelor O.Z.N., operează peste o dimensionalitate superioară, în hiperspațiu.

Neavând nicio legătură cu problema originii lor, se poate presupune că O.Z.N.-urile stăpânesc total „timpul” subordonat lor din punct de vedere dimensional şi îl pot utiliza la „călătorii în timp” – chiar peste secole întregi. Această teorie arată că ar trebuit să ne ocupăm de experiențele de laborator pentru a confirma existența fenomenului de teleportare.

8. Teleportarea experimentală

„O teleportare avansată abia se mai distinge de magie”

„Third Law” – A. C. Clarke Experimentele de laborator, referitoare la fenomenul teleportării, efectuate în condiții speciale, impuse de natura cercetării, oferă interesante posibilități, spre deosebire de cazurile de dispariții spontane ale persoanelor, de a demonstra autenticitatea fenomenului, corelat cu fenomenele Psi şi de a evalua calitatea dimensiunii „timp”.

Larissa Wilenskaia, redactor al revistei ştiinţifice *Psi Research* şi James McClenon, de la Universitatea din Maryland, au făcut cunoscut lumii ştiinţifice succesele senzaţionale ale unor tineri psihokinetişti chinezi, în domeniul teleportărilor. Obiectele teleportate au fost microreceptoarele şi hârtia fotografică foarte sensibilă la lumină. În China, această reuşită a fost apreciată ca „Excepţional Human Functions (EHF)" – funcţii umane excepţionale.

La aceste experimente, efectuate sub auspiciile armatei chineze, au participat şi colaboratori ai „Beijing Normal Institute", specialişti ai Universităţii din Beijing şi ai institutului de fizică din acelaşi oraş.

Cu alt prilej, experimentatorii chinezi au invitat o persoană, din anturajul lor, să teleporteze un minuscul radio-far înzestrat cu baterii, aflat într-unul din buzunarele unei perechi de pantaloni. Persoanei respective i s-a atras atenţia să nu atingă obiectul ce urma a fi teleportat. Pentru ca obiectul să dispară, au fost necesare mai multe experimente a căror durată a variat de la 24 de secunde la 61 de minute. Experimentele s-au desfăşurat sub control ştiinţific. Pentru reapariţia obiectului au fost necesare între 0 secunde şi 56 de minute Acest interval a fost denumit „timp de readucere".

Oamenii de ştiinţă participanţi la această operaţiune – Lin Shu-Lung, Chen Shou-Liang şi

Hsu Hung Chang – care, în timpul întregului fenomen de teleportare, au putut urmări, de la un mini-emițător TV, un semnal luminos pe unul dintre monitoare, au făcut precizarea că ei au sesizat „o sălbatică oscilație a semnalului”.

E posibil ca semnalul să fi dispărut cu totul. Poate ca, în acest timp, obiectul să se fi aflat în hiperspațiu.

După opinia oamenilor de ştiință chinezi, obiectul supus fenomenului de teleportare a urmat un proces al „existenței spre non-existență” şi înapoi. Aceştia afirmă: „Noi credem că această „non-existență” nu este sinonimă cu noțiunea de totală dizolvare a unui obiect material. E limpede că existența unui obiect dematerializat nu poate fi dovedită cu detectoarele convenționale.”

Dr. Lin Shu-Lung şi colegii săi sunt convinşi că teleportările, în mod normal, se desfăşoară imediat, factorul timp fund inexistent. Dacă un obiect teleportat, totuşi, vreme de câteva minute, zăboveşte câteva momente în hiperspațiu, asta ar trebui să însemne că şi cel care teleportează ar trebui să se afle în starea de timp zero „ține” obiectul în mod voit, sau chiar mai bine, nu-l lasă „să dispară” şi, prin urmare, poate reveni în spațiul normal.

Pe parcursul unui experiment de teleportare, la care, concomitent, au luat parte două persoane, a fost teleportată o hârtie de fotografiat neexpusă, dintr-o pungă sigilată prin care nu trecea lumina,

în alta similară. Apoi, punga ce conținea hârtia s-a prins de o geacă. Una dintre persoane a primit însărcinarea de a teleporta hârtia fotografică în punga goală.

La scurt timp după aceea, mediumul a confirmat că hârtia dispăruse din punga în care fusese sigilată, aflându-se acum între cele două pungi, adică între două dimensiuni (în hiperspațiu), ca mai apoi ea să apară în punga ce fusese până atunci goală. Sigiliul pus pe cele două pungi era neatins. Când punga-receptoare a fost, cu prudență, deschisă într-o cameră obscură, s-a constatat că hârtia fotografică era ca mai înainte, neexpusă.

Având în vedere faptul că s-au luat toate măsurile de siguranță, orice escrocherie era exclusă. Prin urmare, era necesar ca hârtia să parcurgă o rută pe partea „cealaltă" a universului nostru, căci altminteri, ea ar fi fost expusă.

În anul 1983, i-am făcut o vizită lui John Hasted, profesor de fizică experimentală la Colegiul Birkbeck din cadrul Universității din Londra, o autoritate ştiințifică în domeniul fenomenelor parafizice. Pe parcursul unei lungi şi deosebit de interesante conversații, în care mi-a explicat şi ideea încercărilor sale, omul de ştiință mi-a vorbit, printre altele, şi despre două talente în ale teleportării, Nicholas Williams şi Stephen North.

North, cel care obținuse cele mai bune rezultate în acest domeniu, a primit, într-o zi, de la Hasted

un mic recipient, de forma unui ou, în care se găseau trei cristale de metal. Acest ou din plastic, alcătuit din două jumătăți ce se cuplau perfect, după umplerea lui cu cristale, a fost complet izolat şi sigilat, La 11:30, Stephen a început să agite recipientul. Se putea auzi, clar, zgomotul produs de cristalele aflate în interiorul oului. După câteva minute de agitare a cristalelor, zornăitul acestora încetă, ceea ce putea însemna că aceste cristale părăsiseră oul, deşi acesta era închis ermetic.

Hasted i-a cerut lui Stephen să agite în continuare recipientul şi să încerce să le readucă înapoi, adică să aporteze cristalele ce, în mod evident, fuseseră teleportate.

După câtva timp, Hasted desfăcu oul şi rămase foarte surprins când, alături de cristale, găsi o bancnotă emisă de Banca Angliei. Stephen mărturisi că el avusese o astfel de bancnotă în buzunar. Într-adevăr, ea îi dispăruse. Unul dintre cristale – un bastonaş de vanadium – se găsea încă în ou, dar înfăşurat în bancnotă. Celelalte cristale de zinc, respectiv de germaniu se aflau în buzunarul din spate al pantalonilor lui Stephen. După aceea, Hasted plasă din nou cele trei cristale în recipient, reluând procedeul anterior. La ora 14:15, el deschise oul şi observă că cele trei cristale se aflau în interiorul acestuia. Stephen agită din nou oul, până la 14:20, când zgomotul amuți. Hasted deschise recipientul, dar acesta era gol. De data aceasta, bancnota rămăsese în

buzunarul lui Stephen.

Fireşte, profesorul Hasted, împreună cu doi colegi de-ai săi de la Colegiul Birkbeck din cadrul Universității londoneze, respectiv prof. John Taylor şi prof. David Bohm – ambii remarcabili teoreticieni ai fizicii, recunoscuți pe plan internațional – s-au străduit să găsească explicațiile plauzibile ale acestui fenomen. Pe baza anumitor ciudățenii observate mereu la teleportarea şi aportarea obiectelor, ciudățenii pe care prof. Hasted chiar le-a catalogat în foarte populara lui carte „The Metal Benders" (Cei care pot îndoi metalele), se crede că „efectul tunetului" – explicabil prin teoria cuantelor – este responsabil pentru cauzele parafizice, Hasted este convins că o scurtă violare, în timp, a principiului conservării energiei este posibilă. Efectul de tunel, cu care se explică în fizica atomică şi dezagregarea particulelor radioactive alfa, arată că particulele atomice pot pătrunde printr-un „zid de energie" existent în atom chiar şi atunci când energia lor de mişcare nu ar fi suficientă – conform mecanicii clasice – să învingă forțele ce apar în drumul lui spre acest, munte potențial. Dacă acest munte nu este prea impozant, există certitudinea ca măcar una dintre particule să poată pătrunde de la un capăt la celălalt. Aşadar, ea iese din munte şi apoi se mişcă precum o particulă liberă. O particulă cuantică, din punct de vedere teoretic, străpunge muntele potențial, ceea ce, conform legilor fizicii

clasice, este de domeniul imposibilului. După opinia oamenilor de ştiinţă de la Colegiul Birkbeck, procese similare se produc şi în cazul teleportărilor şi a altor fenomene parafizice. Aşa cum am precizat deja, când am discutat despre teoria referitoare la găurile de vierme, s-ar putea presupune că, prin analogie cu „efectul de tunel", ca urmare a fenomenelor de natură psihică şi biofizică, are loc o străpungere a structurilor lumii noastre, fără ca prin aceasta să se anuleze valabilitatea legilor fundamentale ale fizicii. Macrocosmosul nostru pare a fi penetrat de „valuri de energie" din alte realităţi. E posibil ca aceste „valuri", printr-un minim consum de energie, să realizeze străpungerea, anunţând preludiul unor transferuri imediate în timp şi spaţiu, pe căi tehnice.

Profesorul Bohm este şi mai tranşant, afirmând că obiectele teleportate şi aportate nu se deplasează fizic, de ta un loc în altul, ci, în acel loc, unde şi-au făcut apariţia, ele se rematerializează. El accentuează această idee, afirmând că astfel de obiecte ce dispar, se dematerializează de la sine, făcându-se invizibile într-un univers paralel şi redevin vizibile în noile poziţii, prin reapariţie.

Dacă nou-apărutele obiecte sunt identice până în cele mai mici detalii cu cele din poziţiile anterioare, există totuşi o diferenţă importantă: în fiecare alt loc avem un obiect nou.

Cine consideră că oamenii de ştiinţă, de o

asemenea valoare, emit ipoteze valabile pentru Science-fiction, se înşală. Omul de ştiință american, Ivan Sanderson – prieten apropiat al lui Albert Einstein – acum câțiva ani a fost invitat la Ministerul Apărării al S.U.A., la o discuție a cărei temă a fost „granițele dintre ştiințe”. În timpul acestei discuții deosebit de animate, punctate cu păreri ale unor funcționari superiori ai Pentagonului, Ivan Sanderson dorea să ştie dacă i s-ar facilita un schimb de idei cu specialiştii care se ocupau de experimentele în materie de teleportări.

Reacția partenerului de discuții al lui Sanderson a fost aceea a unui om uluit. Unul dintre funcționari i-a dat omului de ştiință de înțeles că nu dorea să discute o astfel de temă. Un alt funcționar i-a replicat, cu calm: «Noi nu vorbim de teleportare, ci spunem mult mai simplu „ITF”. Asta înseamnă acelaşi lucru cu „transfer instantaneu”.»

Trebuie să remarcăm faptul că în S.U.A. Şi, poate, şi în alte țări, se fac eforturi pentru tehnicizarea fenomenului de teleportare, cu intenția de a le utiliza în domeniul civil sau militar. Despre o astfel de tehnicizare a teleportărilor comentează şi G.A. Welk în lucrarea sa „Proposed Use of the Apport Technique as a Means to Strengthen the U.S. Intelligence System” – Posibile utilizări ale tehnicilor de aport pentru întărirea sistemului american de spionaj, Welk afirmă că armata americană îşi doreşte utilizarea şi a altor

fenomene Psi.

Pe baza numeroaselor informații secrete primite din fosta Uniune Sovietică avem certitudinea că şi acolo există preocupări în această direcție. Lucrarea lui Welk datează din 1970. Între timp, cât de mult s-a realizat în acest domeniu al tehnicizării fenomenului de teleportare?

IV. Viitorul este acum - Călătoriile în timp ale conştiinței

Printre cei care au afirmat că la baza universului se află conştiința, întâlnim nume prestigioase ale ştiinței, precum: Parmenides, George Berkeley, matematicianul Alfred North Whitehead şi reputatul astronom Sir James Jeans (1877–1946).

Jeans, care şi-a asigurat deja un renume prin contribuțiile sale la elaborarea teoriei cinetice şi a mecanicii statistice, s-a arătat a fi foarte ataşat de aspectele fizice şi filosofice ale Noii Fizici. În permanență el a militat pentru trecerea de la particulele clasice la realitatea undelor „spirituale”, dorind o integrarea a componentelor mentale ale conştiinței în procesele fizice. În studiul său, Jeans aşază conştiința, insesizabilă din punct de vedere fizic, înaintea întregii materii. El îi recunoştea conştiinței rolul de matrice a cosmosului material, ea fiind la obârşia tuturor manifestărilor existențiale. În opera sa „Physics and Philosophy”

– Fizica şi filosofia – James Jeans afirmă: „Teoria relativității a arătat foarte clar că forțele electrice şi magnetice nu au pretenția de a-şi revendica locul de realitate, ele nefiind altceva decât propriile noastre construcții mentale. Pentru eforturile noastre lipsite de finalitate, totul s-a redus la a înțelege mişcarea particulelor. Tot astfel stau lucrurile şi în privința forței de atracție newtoniene, a energiei, a câtorva tipuri de forțe reciproce şi a altor concepte care au avut menirea, exclusiv, de a uşura înțelegerea fenomenelor petrecute în lumea noastră. Când materialiştii se întreabă care parte a lumii poate fi materie, li se poate oferi un singur răspuns posibil: „materia în sine întreaga lor filosofie s-a atrofiat într-o afirmație tautologică, întrucât materia trebuie să fie (per definitionem)…materială! Însă, realitatea, atât cât poate fi ea percepută, posedând o existență fizică obiectivă, până la urmă, se dovedeşte a fi o construcție mentală subiectivă ce trebuie apreciată ca un pas important spre conceptul de mentalitate."

1 Conştiința în chip de organizator

„Fiecare din noi ştie că această conştiință există; noi posedăm aşa ceva. Prin urmare, conştiința trebuie să fie o parte a naturii, altfel spus, a realității. Asta înseamnă că, independent de legile fizicii şi ale chimiei, aşa cum ne-o dovedeşte teoria

cuantelor, trebuie să luăm în considerare legitimitatea unui alt mod de abordare a realității."
W. Heisenberg, „Physics and Beyond"

Americanul Keith Floyd care, pe parcursul multor ani, s-a preocupat, în activitatea sa, de cercetarea ştiinţelor „de graniță" şi, în mod deosebit, de cel mai important element al existenței noastre – conştiința umană – afirmă, în mod ironic, că neurochirurgii nu au găsit niciodată locul unde se află conştiința, iar existența ei nu se datorează funcțiilor unui organ sau organe, ci interacțiunii câmpurilor energetice mentale. Dacă acest model de energie ar fi fost întrerupt printr-o „intervenție chirurgicală" (sic), conştiința ar fi dispărut din corpul uman.

Floyd conchide că neurofiziologii nu ar fi putut găsi niciodată ceea ce se găsea în afara conştiinței lor, căci ceea ce ei caută este exact mecanismul cu care caută.

Se pare că avem de-a face cu o situație din care nu mai putem ieşi: cum să ne reprezentăm ceva ce nu putem realiza mental, având în vedere structura imaterială a conştiinței, şi să posedăm capacitatea de a obține informații despre formarea, structura, funcțiile şi „amplasamentul" acesteia?

În ciuda acestor insuficiențe, de care nu duc lipsă teoriile ştiințifice de astăzi, au fost întreprinse o serie de încercări lăudabile de către

diverşi teoreticieni ai fizicii, oameni cu autoritate în domeniu, pentru ca această misterioasă „conştiință” să fie percepută. Măcar din punct de vedere fizic, acestui lucru, teoria cuantelor şi modelelor quasi-holografice îi acordă o mare importanță.

Că această conştiință există, nu mai încape nicio îndoială. Lumea noastră ar fi de neconceput, fără conştiința sinelui şi a mediului înconjurător. Această construcție spirituală, însă nicidecum ireală, numită „conştiință”, posedă substanță, pe care noi o percepem nu numai prin organele noastre de simț, ci şi prin voința şi faptele noastre – prin acțiunea gândurilor noastre.

Psihologii profunzi văd în această conştiință – totalitatea trăirilor interioare, integrate într-un tot unitar, suma tuturor reprezentărilor importante sau prezente, concomitent. Ea se comportă aidoma unui releu ce transmite, la „suprafața aparatului sufletesc”, percepțiile, sentimentele, amintirile. Evident, este vorba despre o definire vagă a noțiunii de conştiință, pe care practica psihologică şi-a însuşit-o din gândirea materialist-ştiințifică a trecutului. Date fiind corelațiile dovedite ştiințific între conştiință şi elementul concret (psihosomatica, automatisme le, însănătoşirea spirituală etc.), respectiv interacțiunea dintre conştiință şi materie (de pildă – psihokinezia), o nouă definire a noțiunii de conştiință devine o necesitate stringentă.

Legăturile existente între „software” – principiul spiritual – şi „hardware” – creierul şi lumea materială, scot în evidență diversitatea interacțiunilor dintre conştiință şi complexul „creier-lume”. Făcând aluzie la analogia software/hardware, Raymond Ruyer, profesor la Universitatea din Nancy (Franța), e de părere că „în cazul oamenilor memoria biologică se alătură celei culturale, şi bogăția – software cerebral – au fost astfel alcătuite încât cele două aspecte ale memoriei se pot separa uşor, față de celelalte ființe la care cele două fațete ale memoriei nu se pot detaşa una de cealaltă. Spiritul pare a fi un soi de inginerie, spiritul uman integrat în corpul omenesc, înarmându-se cu milioane de date pentru a sluji trupul”. Conştiința şi perceperea se află într-o strânsă corelație.

Conştiință fără conținut, e ceva de neconceput. Această conştiință trebuie să provină de undeva, ca noi, oamenii, să putem fi conştienți de existența noastră şi de mediul nostru ambiant. Percepțiile sunt ale lumii în care, în mod dependent, ele s-au plăsmuit, iar fără contraste în interiorul acestei lumi, ele nu se pot realiza. Altfel spus: conştiința noastră e atât de strâns legată de lumea noastră, încât o disociere națională a celor două componente nu este cu putință.

Acest univers al nostru este alcătuit din forme conştiente de sine şi din interacțiunile acestor forme – elemente ce se compun din informații

reciproce. În ultimă instanță, el se compune nu din materia şi energia pe care ne bazăm noi aşa de mult, ci din conştiință pură!

Cunoscutul fizician şi astronom englez, Sir James Jeans, pare a se fi apropiat mai mult decât oricine altcineva de modelul unui univers abstract, absolut spiritual. În cartea sa „Spațiul şi enigmele sale", afirmă: «În ziua de astăzi, oamenii din lumea fizicii sunt întru totul de acord că un puhoi de cunoştințe se scurge într-o realitate nemecanică, iar cosmosul capătă, tot mai mult, aspectul unei mari idei decât al unei mari maşinării. Dacă lumea noastră ar deveni într-adevăr un singur gând imens, cine nu s-ar gândi, în mod involuntar, la acel „suflet al lumii" („anima mundi") al lui Paracelsus sau la „conştiința lumii" – n-ar mai fi nimic care să-l deosebească de conştiința noastră trupească. Aşadar, lumea ar fi conştiință, iar conştiința ar fi lumea, în sensul unei totalități nelimitate. De aici rezultă că un observator poate remarca într-o realitate unde există o conştiință imaterială (subiectivă), obiecte materiale – construcții ale conştiinței noastre. În acest caz, conştiința nu este percepută de observator. El poate doar s-o presupună sau să-i fie copărtaş. Jeans face o comparație alegorică între conştiință şi sentimentul pe care-l simte un pictor în degetele sale, în momentul în care trece cu pensula peste un tablou încă nefinisat. „În acest caz, există impresia că partea nefinalizată a

tabloului ar putea fi influențată, ceea ce nu-i decât o iluzie deşartă. Sau pentru a mă exprima în termeni actuali: noi am putea, de pildă, să ne reprezentăm electronii ca pe nişte obiecte ale gândirii, iar timpul ca pe un proces al gândirii."

Bob Toben, cel care, într-una dintre cărțile sale foarte apreciate, a încercat să demonstreze că între conştiință şi fenomenele Psi există un acord armonios, mergând pe urmele celor doi profesori-fizicieni, amintiți anterior de noi, Jack Sarfatti şi Fred Wolf, dă o tentă speculativă afirmațiilor sale, în spiritul fizicii moderne: „Conştiința este totalitatea de dincolo" a spațiului şi timpului, care se concretizează în interiorul ființei drept adevăratul „eu". „Noi ştim acum că energia şi conştiința sunt o singură noțiune, că toate structurile spațiu timp iau naştere din conştiință, că percepțiile noastre normale întruchipează o mixtură din cele mai multe universuri infinite cu care noi coexistăm şi ceea ce ne reprezentăm a fi „existența" noastră, poate că este o proiecție limitată, spațial, a „existenței" noastre reale."

Profesorul David Bohm, de la Colegiul Birkbeck din cadrul Universității din Londra, face o netă delimitare între o ordine implicită şi una explicită, în imaginea lui holistică, întregită asupra lumii – la el, realitățile sunt puternic simplificate, diferențiale din punct de vedere dimensional. Conform teoriei sale, percepția noastră nemijlocită este o parte a ordinii simplificate, iar impresia

referitoare la lumea noastră materială este parte a ordinii dezvoltate.

Conform interpretării oferite de David Bohm, conştiința aparține ordinii implicite. Tot el susține că această „conştiință nu ar fi ceva, iar materia altceva”, Bohm îi atribuie materiei „un proces material” care, aidoma întregii materii, se găseşte inițial într-o ordine implicită (ezotericii vorbeau despre o „fină” stare a materiei), ca apoi, să se manifeste într-o altă ordine, în cea explicită.

Prin urmare, conştiința s-ar putea reprezenta ca o „subtilă formă a materiei şi a mişcării” – un aspect mai subtil a holomişcării. Conform teoriei lui Bohm, mişcării îi aparțin diverse manifestări fenomenologice precum: lumina, electronii, sunetul, neutronii şi neutrinii, dar şi procesele mentale: gândirea, sensibilitatea, dorința etc.

În ton cu teoria lui Bohm, referitoare la ordinea implicită şi explicită, profesorul Wheeler îşi fundamentează teoria cu privire la „gaura de vierme”. Din domeniul „dintre” gaura neagră şi cea albă, respectiv din hiperspațiul care ar fi simultan ordinii implicite a lui Bohm, un „ceva” se materializează şi se dezvoltă într-o gaură albă ce aparține ordinii implicite, iscându-se, de fapt, un obiect material tridimensional.

Astfel de asemănări, pe cât de incomplete ar părea, arată neîndoielnic cu ideile fundamentale din Noua Fizică se completează una pe cealaltă, se susțin şi conduc treptat la schimbul de

paradigme.

Robert G. Jahn, profesor la catedra de zboruri spațiale, apoi, până la pensionarea sa, decan al Şcolii de Inginerie şi Ştiințe Aplicate, din cadrul Universității Princeton (S.U.A.), pe parcursul unei lungi activități de cercetare, a reuşit să demonstreze, experimental, existența fenomenelor Psi, înțelegând, într-un mod mult mai comprehensibil, noțiunea de „conştiință", decât alți oameni de ştiință. El e de părere că „în contextul reprezentărilor noastre despre conştiință, orice lucru funcțional, care este în măsură să producă, să interpreteze şi să utilizeze informații, poate fi considerat conştiință".

Franz Moser, profesor la catedra de tehnologie a Universității tehnice din Graz – el însuşi absolvent al Universității Princeton – a elaborat o nouă ipoteză asupra reprezentării noțiunii de conştiință. În continuare, vă vom oferi câteva elemente ale criteriilor noii fizici, legate de conştiință:

- Există numai „o materie primară" care oferă posibilitatea explicării noțiunii de „existență", aceasta fiind energia.

- În toate formele de manifestare a existenței apare un model sau un principiu al ordinii, pentru ca noțiunea de „informație" să devină funcțională.

- În toate formele de manifestare ale existenței, se întâlnesc două principii: energia şi informația. Mult mai simplu, am putea spune că întreaga existență înseamnă energie şi informație. Această

unitate a fost numită „conştiinţă”.

Simbolic, putem defini relaţia astfel:

Energie (E) + informaţie (I) = conştiinţă (C)

- Dezvoltarea conştiinţei se realizează pe principiul auto-organizării.

- Evoluţia conştiinţei este în ton cu nivelurile existenţiale ale mineralelor, plantelor, animalelor, oamenilor etc, aceste niveluri corespund, aşadar, nivelelor conştiinţei. Deci conştiinţa este ierarhic divizată.

- Realitatea conştiinţei este multidimensională, depăşind cu mult cele patru dimensiuni ale spaţiului şi timpului. Ea conţine două domenii ale conştiinţei care se întrepătrund reciproc: o realitate a conştiinţei, reală biologic, aceasta fiind valabilă într-o reprezentare „normală” a spaţiului, timpului şi a cauzalităţii şi o realitate a energiei şi a conştiinţei, unde nu avem de-a face cu o reprezentare „normală” a celor trei noţiuni menţionate anterior.

- Din această apreciere rezultă că orice fiinţă sau formă a conştiinţei există „concomitent” în cele „două lumi”: pe de-o parte într-o realitate biologică, de vreme ce ele „trăiesc”, iar pe de altă parte într-o realitate a energiei şi a conştiinţei, lipsită de timp sau eternă.

Pe scurt: conştiinţa supravieţuieşte morţii corpului. Moser are o filosofie unitară, trans-dimensională a conştiinţei, ce câştigă în însemnătate prin ideile şi teoriile asemănătoare

ale altor oameni de ştiinţă renumiţi; această filosofie are valori transcedentale, cuprinzând permanent alte cunoştinţe noi şi importante ce, în final, trebuie să conducă la o integritate a organizatorului „conştiinţă” în realitatea noastră fizică (invers ar fi cu siguranţă mai bine spus).

2 Conştiinţa şi timpul

Nu cu multă vreme în urmă, în SUA, a rulat pelicula din domeniul science-fiction, „Somewhere în Time” („Undeva în timp”) după o nuvelă ce purta titlul de „Bid Time Return” – „Spune-i timpului să se întoarcă” – a lui Richard Mathieson. Filmul era axat pe ideea conform căreia prezentul, printr-un proces de concentrare mentală şi prin intervenţia conştiinţei, poate fi influenţat.

Eroul poveştii era convins că timpul nu este nimic altceva decât o stare a conştiinţei, iar, prin intermediul unor tehnici mentale, a putut să se deplaseze cu 60 de ani înapoi, în trecut, ca să o revadă pe iubita vieţii sale. Tânărul îi dăruieşte iubitei un ceas modern (în trecut) pe care ea i-l înapoiază, înainte să moară (în prezent) şi mai înainte ca el să poată începe călătoria în trecut.

Eroul se confruntă cu un incredibil paradox, a cărui problematică iscusitul autor încearcă s-o evite.

Mai puţin problematică este influenţarea

exercitată de inconştientul nostru asupra timpului „subiectiv”, despre care ştim că din punct de vedere transcedental (supradimensional) este real, cu atât mai mult cu cât „timpul absolut” nu există.

Fiecare dintre noi a sesizat deja că, în cazul unei totale adânciri într-o captivantă problemă, timpul începe „să se micşoreze”. La o examinare mai dificilă, subiectul ar putea aprecia subiectiv o durată de 30 de minute, de exemplu, care, în realitate, măsurată cu ceasul normal, ar fi fost de 3 sau 3 ore.

Noi percepem timpul, în mod obişnuit, ca pe un proces curgător, cu o manifestare liniară, ce se compune din trecut, prezent şi viitor. În momentele unei imaginații febrile, această percepție pare a se anula. Imaginile spirituale se schimbă în funcție de mersul evenimentelor, fără ca sentimentul scurgerii timpului să se fi modificat. În timp ce tablourile imaginare se desfăşoară în fața ochilor spirituali, nicidecum nu avem impresia că timpul se micşorează.

În asemenea momente, ni se pare că n-ar mai exista niciun fel de timp, cu toate că în tablourile conştiinței se desfăşoară acțiuni cu totul reale, precum în vise.

Altfel, cum s-ar putea întâmpla ceva, *în afara timpului?*

În timpul procesului de elaborare a unei imaginații active, facem o experiență ce se dovedeşte a fi foarte apropiată punctului de vedere

exprimat de matematicianul şi fizicianul P. C.W. Davies. Acesta constata că, prin experimente fizice, nu se poate demonstra faptul că scurgerea timpului este un fenomen pur natural. Referindu-se la „timp”, din perspectiva teoriei relativității şi a fizicii cuantice, Davies afirmă că toate experimentele fizice ce-şi propun să demonstreze această „scurgere” a timpului sunt sortite eşecului. Citându-l pe matematicianul german, Hermann Weyl (1885–1955), care afirma că „... în această lume nu se întâmplă nimic, ea este foarte simplă...”, Davies opinează că „scurgerea timpului nu este o însuşire, în sine, a lumii, ci o iluzie, condiționată psihologic, deşi misterioasă şi perseverentă”.

Prin urmare, prin contrast cu energia, n-ar exista un timp absolut. Acesta ar apare abia, prin dispersarea energiei în diversele niveluri existențiale. Întrucât dispersia energiei nu este uniformă, nici timpul nu este uniform în univers. Când cineva afirmă că pentru parcurgerea unei anumite distanțe îi sunt necesare 5 secunde, asta înseamnă, comparativ cu activitatea sa obişnuită de distribuire a energiei, că un pendul de ceas, a ajuns de cinci ori la maximum de distribuire a acestei energii, Aşadar, timpul n-ar fi nimic altceva decât un evaluator al raporturilor schimbărilor petrecute în densitatea energiei.

„Timpul” ar trebui să se scurgă mai repede, pentru procesele atomice, decât pentru

fenomenele terestre. Dacă „s-ar pompa” energie atomică de rezonanță în corpul unei persoane, aceasta ar îmbătrâni câteva zile sau chiar mai mult în numai câteva minute relative. În schimb, a-i refuza acestei persoane o astfel de energie, înseamnă a-i diminua densitatea de energie ce trebuie asimilată. Altfel spus: unui observator străin i-ar trebui multe zile să îmbătrânească, în timp ce unei persoane implicate în acest proces i-ar fi necesare numai câteva minute. De dragul celor ce operează cu imaginația, adică pentru „muncitorii” conştiinței sau inconştientului nostru, părăsim, în mod involuntar „torentul timpului” unde, plini de îngâmfare, am zăbovit adesea. Ne vom ocupa de fenomene asimetrice pe care le-am produs chiar noi. Este un procedeu precis, ce ne face să ne reamintim de acea ciudată afirmație a lui Weyl: „Procesele naturale (lumea) nu se «întâmplă», ele pur şi simplu «sunt»”

Pentru Davies, înțelegerea proceselor fizice simetrice, spre deosebire de a celor asimetrice, evidențiază, într-un mod mult mai pregnant, modelul realistic: timp-conştiință. În cazul procesului simetric, un observator nu poate face distincție între mişcarea înainte şi înapoi, aşa cum stau lucrurile, în cazul pendulului. Într-adevăr, apar fluctuații minime, în monotonia cu care se balansează pendulul. Însă aceste fluctuații nu sunt perceptibile de către ochiul omenesc. Lucrurile se petrec cu totul altfel când este vorba

de fenomene naturale. În cazul acestora se poate preciza fără efort dacă ele decurg înainte sau înapoi. Fenomenul de creştere este valabil la toate vieţuitoarele şi nu numai – plante, animale, oameni dar ele se pot diferenția, din momentul naşterii lor şi până la dispariția acestora. Aici n-a fost observată încă, niciodată, o metamorfoză înapoi, în în starea de început, întrucât acest lucru ar fi în contradicție cu „cea de-a doua teoremă fundamentală a termodinamicii", cu principiul entropiei. Procesele naturale ce se derulează numai într-o direcție au fost definite ca fiind asimetrice, din punct de vedere temporal. Pentru o mai bună înțelegere a acestui lucru, vă vom oferi un exemplu.

Timp de mulți ani, la scurte intervale de timp, un om a fost filmat pentru a se înregistra pe peliculă procesul îmbătrânirii acestuia. După terminarea întregului proces de turnare a peliculei, s-a tăiat întregul film în imagini izolate ce mai apoi au fost aşezate într-o succesiune firească. Cu toate că filmul a fost decupat în bucăți separate, şirul de imagini era dominat de asimetrii temporale.

Totul se derula într-o singură direcție. Imaginile statice decupate aveau tot atât de puțină unitate ca şi întregul film care, în ansamblul său, ar fi corespuns cu timpul „curgător". Sentimentul scurgerii timpului se naşte abia atunci, când derularea proceselor asimetrice poate fi observată

în natură, precum în cazul filmului destinat a prezenta procesul de îmbătrânire al unui om. Prin urmare, asimetria timpului ar fi un fenomen natural, condiționat din punct de vedere evolutiv, însă scurgerea timpului, nu.

Internistul american dr. Larry Dossey, cunoscut pentru terapiile sale alternative, membru al „American Medical Association" şi al „Biofeedback Society of America" este de părere că perceperea timpului care „curge" este o proprietate a conştiinței şi nicidecum a naturii.

Ca medic, Dossey evidențiază influența timpului asupra sănătății omului. Anumite maladii – şi în mod special cele de natură psihică şi neurologică – sunt într-o strânsă corelație cu o percepție „deranjantă" a timpului. Dr. Dossey afirmă: „Cronica apreciere eronată a naturii timpului, ea însăşi este o boală cronică".

Stimulați de ideile lui Dossey, mulți medici încurajează astăzi pacienții să „prindă" timpul prin una din nenumăratele tehnici de vizualizare a timpului şi să se relaxeze cu ajutorul imaginilor închipuite. Indiferent de conținutul imaginilor mentale, procesul imaginativ este aproape acelaşi. Pacientul părăseşte timpul care „se scurge" pentru a se deplasa într-un sistem temporal stație sau într-un sistem al timpului zero, unde se va confrunta cu fenomene temporale asimetrice. Pacienții îşi schimbă obişnuitele lor percepții asupra timpului, utilizându-le împotriva unui

sens temporal. În care timpul a încetat „să se scurgă”. Ei văd evenimentele, ca şi cum ei înşişi ar participa la acestea, prin reprezentările lor despre evenimentele respective, încercând, nu pentru mult timp, să le clarifice în timpul ce „se scurge”. Tehnicile de imaginație îi ajută pe pacienți pentru a înțelege un nou mod de a exista, în care timpul, chiar şi în momentul de veghe al conştiinței, e perceput ca fiind mai puțin cronic, mai puțin îngrijorător.

Prin imaginarea sinelui în spațiul şi timpul static – ceea ce, de astfel, este posibil prin concentrarea totală la un anumit lucru – Dossey însuşi încearcă să anihileze fenomenul durerii. Consideră a fi descoperit că „îngustarea” simțului timpului poate duce la accentuarea durerii. Astfel, el propune alinarea suferinței timpului de către pacient.

Meditația, bio-feedback-ul, antrenamentul autogen şi hipnoza sunt numai câteva din numeroasele metode de a reuşi o dilatare a timpului atunci când apare vreo durere; astfel, simțul timpului – înțeles în sens mai larg – poate înlocui un calmant.

Ceea ce nu ia în considerare Dossey în opera sa, cu privire la corelațiile dintre complexul conştiință – timp şi funcțiile eronate ale corpului, este modalitatea „vindecării din viitor”, un fenomen interesant ce ar trebui să slujească accelerării procesului de vindecare. În cazul unei maladii corporale, fiecare dintre noi poate utiliza metoda

autogenă a contemplației.

Conform cunoştinţelor noastre acumulate până acum şi bazându-ne pe legile emanate de teoria cuantică, trebuie să plecăm de la premiza că această conştiință umană, adică propria noastră personalitate spirituală (indestructibilă), (după Moser; energie – conştiință – om) nu este o parte a creierului, ea sedimentându-se în întregul nostru corp material, în totalitatea sa. În cazul acesta, conştiința însumează mai mult decât cele patru dimensiuni ale universului, ceea ce ne face să considerăm că ea se găseşte în „apropierea nemijlocită" a corpului nostru fizic, dar cu toate acestea, situându-se într-o dimensionalitate superioară. Cu alte cuvinte: apropiată „spațial", dar îndepărtată „temporal".

Prin urmare, conştiința se află peste universul cu patru dimensiuni, căci în hiperspațiul hiperdimensionat timpul „nostru" este lipsit de semnificație. În consecință, ne-am putea deplasa peste hiperspațiu, chiar în viitor, prin intermediul conştiinței noastre lipsite de timp – cu dorințele şi năzuințele noastre iar în cazul unei îmbolnăviri, am putea construi în planul gândirii o matrice a tămăduirii, care, aşază înapoi procesul de însănătoşire „de cealaltă parte" a desfăşurării sale. În permanență, bolnavul şi-ar putea reprezenta imaginea corespondentului sănătos al organului sau parții de organ vătămate, care, într-o realitate viitoare, va exista realmente ca un obiect al

gândirii.

În final, terapia folosită actualmente va concorda cândva (poate la „jumătatea drumului”) cu vindecarea acționând invers din viitor – contemplarea permanentă a unui organ sau părți a corpului total însănătoşită – iar această metodă să ducă la o recuperare mai rapidă. Aici ar interveni şi un fel de efect bio-feedback. După ce a vizualizat suficient geneza, pacientul ar trebui să simtă o îmbunătățire (chiar dacă este închipuită) a stării sale. Conştiința ar trebui să pună acest succes pe seama matricei de vindecare din viitor, prin care procesul de vindecare primeşte un impuls de energie. În principiu, acest soi de însănătoşire este de mult practică; medicii nu lucrează exclusiv cu medicamente, ci permit şi o reprezentare pozitivă a unui proces de vindecare rapid.

Dacă conştiința, ca organizatoare a tuturor manifestărilor materiale ale existenței, este în măsură să facă abstracție de noțiunea de „timp”, şi chiar să se întoarcă din viitor pentru a face corecturi, nu ar fi normal ca ea, conştiința, acel „ceva” imaterial, să-i supraviețuiască morții fizice? Există suficiente dovezi indirecte. Cele mai interesante şi puternice provin din domeniul aşa-numitelor „transcomunicații” (TK), al contactelor cu „lumea de dincolo”.

În căutarea experților care, pe baza calificărilor lor în ştiințele naturii sunt în stare să mijlocească

informații sigure despre transcomunicații, drumul m-a dus la Mainz, mai exact spus la prof. Dr. Docent Ernst-Otto Senkowski, astăzi pensionat.

3 Eterna conştiință – Contacte cu „lumea cealaltă”

„Îți mulțumim la un experiment cu banda de magnetofon” Exact acestea au fost cuvintele cu care şi-a luat rămas bun prietenul nostru, Peter, dintr-o „trans-lume”, după efectuarea unor serii de impresionante experimente cu vocile de pe banda de magnetofon, în casa de la Mainz a fizicianului prof. Dr. Ernst-Otto Senkowski. Din punct de vedere gramatical, fireşte, nu este o exprimare corectă, dar totuşi…

În special formularea „experiment cu banda de magnetofon” se putea auzi clar prin difuzor, ea fiind limpede încă din timpul „antrenamentului”, lucru ce putea crea îndoieli cu privire la obârşia paranormală a prietenului nostru comun.

Contactele realizate de Senkowski cu acele conştiințe ale unor persoane, dintr-o lume de „dincolo”, respectiv, maniera de a contacta, stăruința în a înregistra data şi ora contactului în jurnal, repetatele conversații cu „interlocutorul”, acestea îi aminteau savantului, în mod surprinzător, de deprinderile unui radiotelegrafist amator, în timpul desfăşurării comunicațiilor

telegrafice. Prof. Senkowski îşi definea activitatea sa ca fiind „un vechi obicei”, care înainte îi ocupa cea mai mare parte din timpul liber.

Senkowski, care, până în momentul în care s-a pensionat, era prof. Docent de fizică şi electronică a Universității din Rheinland – Pfalz, s-a preocupat şi de anagrame! Astfel, pe el l-a interesat semnificația literelor de început ale numelui său (Ernst-Otto Senkowski; „EOS”, în limba greacă însemnând „aurora”, iar în latină tot aurora). Partenerul său de conversații din cealaltă realitate se numea „Peter”, o entitate ce se presupune a fi luat legătura şi cu prizonierul vocilor înregistrate pe bandă, dr. Konstantin Raudive. (Vezi tabelul „Evoluția cronologică a transcomunicațiilor instrumentale”, de la pag. 121).

Prof. Senkowski nu cercetează în niciun caz într-un spațiu „vid”. De 20 de ani se află în legătură cu numeroşi colegi de specialitate din țară şi străinătate, întreține contacte în toată lumea cu alți cercetători ai „vocilor” şi mediumuri. L-am vizitat pe prof. Senkowski în studioul său experimental din Mainz, aflând, cu acest prilej, o sumedenie de date noi cu privire la principiul de funcționare al aparatelor sale destinate „exersării”, noilor cunoştințe astfel dobândite, dar cel mai important, lucru pentru mine a fost conversația pe care am purtat-o cu dânsul despre factorul „timp” în transcomunicații. În continuare, vom reda o parte a acestei discuții:

Întrebare: „Puteți să numiți cele mai importante domenii ale comunicațiilor, după ce dumneavoastră, pentru prima oară în istoria plină de evenimente a transcomunicațiilor instrumentale (ITK), ați scris o lucrare etalon despre aspectele complete ale contactelor cu entități ale conştiinței ale celor „de dincolo” şi după ce ați formulat definițiile cele mai potrivite, referitoare la aceste fenomene?”

Senkowski: „Mai întâi de toate, trebuie făcută o delimitare între contactele mediale pure şi transcomunicațiile instrumentale, de care mă ocup aici. Ultimele cuprind trei domenii principale: 1) Transaudio; (TA) Sesizarea vocilor „de dincolo”, prin intermediul benzii de magnetofon sau recorderului, respectiv ascultarea „vocilor electroacustice” directe la telefon, radio sau televizor. 2) Transtext: (TX) înregistrarea textelor „de dincolo” pe computer. 3) Transvideo: (TV) înregistrarea de imagini din transdomenii fie pe benzi-video ca imagini individualizate sau direct pe ecranul de proiecție”.

Întrebare: „Cum apreciați metodele de instruire, ce vă aparțin, fața de cele pe care le-au practicat pionerii din domeniul transvocilor, Jurgenson şi Raudive?”

Senkowski: „Am început-o şi eu tot atât de convențional, ca şi înaintaşul meu care, de altfel, mi-a oferit şi primele indicații. El mi-a recomandat să preiau de pe unde scurte un amestec de voci,

pe cât posibil, ale unor posturi de emisie în limbi străine, ca mai apoi, să notez şi să verific totul (cuvintele şi conținutul propozițiilor) în limba germană. Ulterior, am aliat rapid că amestecul respectiv prezenta un singur ton unic în frecvența joasă".

Întrebare: „S-au schimbat, între timp, tehnicile dumneavoastră de antrenament?"

Senkowski: „După ce am construit un generator de tonuri variabile, am putut să amestec aceste tonuri care nu trebuiau să fie neapărat constante, ci, parțial, erau modelate în funcție de frecvență sau de amplitudine. Până la urmă, am ajuns la concluzia că această metodă de lucru ducea la îmbunătățirea întregului ansamblu de tehnici de cercetare a fenomenului vocilor".

Întrebare: „Credeți sau aveți indicii că aceste voci sunt „autentice", adică aparțin ele, cu adevărat, unor persoane „de dincolo"?

Senkowski: „În acest caz, trebuie să avem în vedere două aspecte. În principiu, obiectivitatea vocilor se poate confirma. În ceea ce priveşte proveniența acestora, trebuie s-o spun, bazându-ne numai pe metodele convenționale de cercetare, din punct de vedere ştiințific, nu avem posibilitatea reală de a demonstra autenticitatea acestor voci. Noi ştim că, în rare cazuri, gândurile conştiente ale experimentatorului au fost înregistrate şi mai ştim că, în alte cazuri, chiar şi gândurile persoanelor vii absente au fost

înregistrate – oarecum în mod telepatic – pe bandă. Pe de altă parte se aud mereu mărturisiri de genul: „Noi suntem morții; vă strigăm; noi trăim” etc. Dacă interpretăm aceste mărturisiri, oarecum din punct de vedere transcendental, atunci trebuie să afirm că această posibilitate este destul de probabilă”.

Întrebare: „Atunci cum ar trebui să ne fi închipuit această „lume de dincolo” în care există entități ale conştiinței sub formă de energie (conform lui Mose)?” *Senkowski:* „Referitor la această problemă, reprezentările noastre sunt foarte limitate. Cei „de pe partea cealaltă”, cu greu, ar putea să transpună conceptele lor în lumea noțiunilor noastre – evident, este o problemă de natură semantică, care, sper, să-i preocupe şi pe specialiştii din domeniul respectiv. Oricum, noi nu trebuie să ne închipuim această lume „de dincolo” drept una „pământeană”. Mi se pare că „materia” de acolo – o substanță mai fină – prinde formă sau e creată prin gânduri.”

Întrebare: „Ar putea aceste ființe din lumea „de dincolo”, dat fiind structura lor hiperdimensionată, să zăbovească „printre noi şi să ne perceapă”.

Senkowski: „De vreme ce aici e vorba de un tărâm al hiperspațiului, pe care noi nu-l putem aprecia, în metri sau spații, locul acestui dincolo nu poate fi clarificat. Sinonimul aceste lumi „de dincolo” este „nicăieri”. Să ne gândim la acest

„dincolo” în sensul de „nicăieri” = „peste tot”. Admiteți o comparație: un vizionar se poate deplasa, prin intermediul gândurilor sale, în orice loc de pe planetă, pentru a face rost de informații.”

Întrebare: „Cum să ne explicăm faptul că numai anumite persoane pot realiza astfel de transcontacte, iar altele nu? Oare are legătură cu un misterios „câmp de contact”?

Senkowski: „Văzut din punct de vedere spiritual, acesta nu prea are legătură cu gradul de medialitate, ci mai degrabă cu nivelul de dezvoltare spirituală a celui care experimentează. Prin „câmp de contact” se înțelege un câmp ce dă naştere unor forme sau, după cum formulează Rupert Sheldrake, un „câmp morfic”. Iau naştere voci acolo unde ar trebui să nu existe niciuna şi pe lângă ele apar brusc şi texte şi imagini inexplicabile. Acest câmp mi se pare a fi unul „holomorf”, asta însemnând că noi nu putem disocia părțile componente ale acestuia unele cu altele. Prin urmare, el poate fi definit ca un câmp intermediar între lumea noastră şi o dimensionalitate superioară”.

Întrebate: „Referitor la această corelație, aş dori să aflu în ce mod ajung informațiile referitoare la lumea «de dincolo» în câmpul de contact?”

Senkowski: „Fireşte, aceasta n-o ştim foarte exact, dar, în orice caz, nu pe căi electromagnetice. Fenomenul de penetrare a informațiilor în câmpul de contact nu depinde de distanțe şi nu este

limitat de viteza luminii. Este vorba despre acele informații, pe care Burkhard Heim, în teoria sa referitoare la câmpurile cu 6–12 dimensiuni – imaginea unei „hiper-lumi”, le-a definit drept „şuvoaie de activități”. Ele se mişcă în domeniul psihic, deci, unul superdimensionat. Abia atunci, când aceste şuvoaie pătrund în universul nostru, ele prezintă nişte manifestări, a căror proveniență n-o putem înțelege încă. (Vezi „Imersiunea unui obiect tridimensional într-o lume bidimensională”, capitolul III/3). Aşadar, câmpul ideilor este superdimensional, iar acolo noțiuni ca spațiu, timp, viteză nu au niciun sens.”

Întrebare: „Prin urmare, timpul „nostru” într-o astfel de „translume” este lipsit de importanță. Atunci ar trebui să apară o serie de impedimente, în cazul unui contact cu persoanele aflate în lumea „de dincolo”, având în vedere lipsa totală a „punctelor de staționare temporale” Cum vor putea fi ele semnalate?”

Senkowski: „De cealaltă parte e posibil să existe un alt mod de a percepe scurgerea timpului, oricum, un mod diferit de al nostru. În ceea ce ne priveşte, noi trebuie să desemnăm aceste puncte de contact temporale, închipuindu-ne că am participa la o cursă atletică, cu ştafetă. Predarea ştafetei devine posibilă, numai în situația în care ambii alergători se află pe acelaşi nivel şi amândoi posedă aceeaşi viteză. Dificultățile apărute, în cazul respectării situațiilor sincrone între

realitatea noastră şi cea „de dincolo”, ar putea explica durata scurtă a celor mai multe transinformații şi redactarea unor mesaje, într-o manieră telegrafică, uneori. În încheiere, aş vrea să menționez faptul că transcomunicațiile, în pofida anumitor insuficiențe, vor juca un rol primordial în evoluția istoriei umanității, şi e bine s-o spun, vor contribui la îndepărtarea spaimei ce ne cuprinde în fața dispariției noastre fizice şi la lărgirea imaginii noastre asupra lumii.”

Chiar şi astăzi mai sunt încă oameni de ştiință care au o reprezentare ortodoxă a creierului ca fiind originea şi păstrătorul conştiinței. Acest fapt duce la presupunerea eronată că, odată cu moartea creierului, totul s-a terminat şi că, prin întreruperea activității acestuia, conştiința piere. Cunoştințele oferite de teoria cuantelor, modelele de viață holistice şi fizico-conştiente ale unor renumiți oameni de ştiință precum Karl Pribram, Ken Wilber, David Bohm, Fritj of Capra, Rupert Sheldrake, John Battista şi încă mulți alții, precum şi valorificarea numeroaselor şi bine documentatelor trăiri postume sunt dovezi certe că cercetările se vor derula şi pe un alt făgaş, decât pe cel tradițional.

Referitor la relația dintre creier şi spirit (conştiința), Ken Wilber este de părere că acest creier ar fi un soi de hologramă, adică un substrat biofizic al fenomenelor mentale. Oricine îşi poate închipui că, în acest substrat, procesele spirituale

lasă urme, fie direct, fie indirect asupra spiritului. Tot el afirmă că spiritul nu se reduce doar la creier sau la psihologia creierului. Intuitiv. Wilber face o analogie cu aşa-numitul test Rorschach, o probă de inteligență şi fantezie care consta în interpretarea unor pete de cerneală strivite, Wilber afirmă „Este vorba despre un substrat psihologic, în cazul de față pata de cerneală permițând numeroase şi diferite interpretări mentale şi nu se poate spune că interpretările sunt doar cerneală. Cred că acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul creierului şi al spiritului."

Prof. Franz Moser se dovedeşte mult mai tranşant în opinii, iar formularea lui devine mult mai limpede, fiind convins că, în cazul morții fizice, conştiința „se declară" autonomă. Aşadar, în urma decesului, conştiința noastră se va renaşte într-o altă structură superdimensionată şi indestructibilă. Ar fi o formă de manifestare a conştiinței (o viață a acesteia) ce ar dăinui mereu, conform reprezentării noastre temporale. Şi în această situație, cei decedați nu „se îndepărtează" spațial, ci exclusiv în timp, departe de cei rămaşi pe pământ, fenomen dependent, conform opiniei lui Burkhard Heim, de „frecvența maximă a procesului de adaptabilitate a transexistenței."

Referitor la „conduita" postmortem a energiei conştiinței, Moser remarcă două posibilități: „După moarte, ea se poate disipa, risipindu-se în energia mediului ambiant, integrându-se în

acesta, sau trecând într-o structură energetică şi informațională superioară, să existe în continuare ca o structură energetico-informațională de sine stătătoare.”

Moser este de părere că prima dintre modalitățile mai sus menționate se întâlneşte la ființele mai puțin evoluate, ca de pildă la animale, iar a doua este potrivită făpturilor umane.

El găseşte o confirmare a ipotezei sale referitoare la „supraviețuirea” energiei conştiinței, în principal, în declarațiile şi experimentele unor iluştri fizicieni de pildă aşa-numitul paradox Einstein-Podolsky-Rosen şi experimentul lui Alain Aspect – făcându-l să conchidă: „Pentru prima oară în istoria omenirii, întrebării referitoare la „viața de după moarte” – nemurirea omului – i s-a putut da un răspuns ştiințific.

Argumentația sa este suficient de limpede:

- Energia nu se poate pierde;
- Conştiința umană conține o structură energetico-informațională;
- Din punct de vedere temporal, această structură se modifică, de vreme ce dimensiunea „timp” lipseşte din relația energie-conştiință-realitate.

Faptul că această conştiință umană are o proprietate supradimensională, prin urmare, fiind indestructibilă, i-a prilejuit psihologului şi autorului american, Lawrence Leshan, o analogie cu lanterna. Cineva, spune Leshan, îndreaptă o

lanternă – în acest caz ea simbolizând corpul uman, şi în special creierul omului spre cer. Lumina emisă de lanternă, pe care noi o asemuim cu acel complex: spirit-conştiintă, se deplasează cu o viteză incredibilă în univers, într-o altă „realitate superioară”. După o vreme, stingem lanterna şi apoi o distrugem – anulând nu numai învelişul acesteia, ba chiar şi componentele ei – proces ce corespunde cu ceea ce se întâmplă corpului omenesc. Chiar şi în situația în care îngropăm lanterna în pământ, raza de lumină continuă drumul. Cu alte cuvinte, spiritul şi conştiința supraviețuiesc morții fizice, într-o realitate superioară spiritual.

Lawrence Leshan e de părere că ambele entități – lanterna şi raza ei de lumină – se raportează unor domenii total diferite şi, prin urmare, fiecare dintre ele îşi are destinul său propriu. El priveşte acest fenomen ca pe un sofism, în virtutea căruia, odată cu moartea creierului, ar pieri şi conştiința, şi dacă s-ar pleca de la acest principiu, totul în univers ar funcționa în acelaşi mod. Astfel, noi n-am mai putea face o diferențiere între ideea că maşinile încetează de a mai funcționa, după ce au fost complet avariate, şi aceea că un corp uman s-a îmbolnăvit şi, în mod iremediabil, s-a năruit. Dar noi nu mai luăm în considerare faptul că este vorba despre o simplă ipoteză şi, nicidecum, nu intră în calcul rezultatul vreunei experiențe.

Personalitatea energetică a conştiinței

înmagazinată în corpul nostru biologic, material nu cunoaşte noțiunea de timp şi, prin urmare, este nemuritoare. După decesul biologic, conştiința se desprinde de corpul material, pentru a aparține unei lumi „de dincolo” a unui hiperspațiu autonom şi neutral, din punct de vedere temporal.

Cât de puternic marcate sunt anumite părți ale populației de ideea dăinuirii, în timp, a celor ce decedează, reiese şi din ceea ce se petrece frecvent în sud-estul Suediei, în cazul morții unei rude sau a unui prieten apropiat. Acolo, oamenii spun că decedatul „ur tiden”, adică a ieşit „din timp”. Este o exprimare deosebit de plastică referitoare la această stare de fapt.

Fireşte, s-au făcut o sumedenie de speculații, în această privință, oamenii de ştiință întrebându-se dacă integrarea energiei conştiinței în lumea „de dincolo” nu reprezintă cumva sfârşitul unei faze din evoluția spirituală, o stare statică sau începutul unei noi activități a conştiinței.

S-a vorbit mult despre procesul de reîncarnare în nişte sfere superioare existențiale – filosofii religioşi din India vorbeau despre şase niveluri fundamentale ale conştiinței – ca şi în noi forme de existență terestră.

În curentele culturale estice, în hinduismul şi budismul dominate de filosofia Karma, se impunea ca prin nenumărate renaşteri – asta însemnând trecerea personalității conştiinței a unui decedat în corpul unui nou-născut – să

apară purificarea spirituală a celui ce într-o viață anterioară a avut de suportat o vină apăsătoare. Filosofia Karma se bazează pe principiul cauzalității universale, a unei determinări atotcuprinzătoare, din care accidentul este exclus.

Oamenii de ştiință din Occident, preocupați de acest fenomen al stării postmortem, fără a se baza pe componentele filosofiei Karma, se străduieşte să creeze şi să dezvolte modele, precum fizicianul Burkhard Heim, prin care fenomenul reînvierii să se manifeste în nişte parametri transfizici, pentru a fi cât mai convingători şi pentru cei sceptici. Cunoscutul fizician Burkhard Heim, despre care am mai avut prilejul să vorbim, în teoria sa cu privire la câmpurile cu şase dimensiuni, face precizarea că, pe lângă patru dimensiuni „terestre" (trei spațiale şi timpul), mai există şi o a cincea dimensiune („entelehală"), precum şi a şasea dimensiune („conică") – transcoordonate imaginare ale sistemului de organizare al entităților conştiinței în lumea „de dincolo".

În cazul fenomenului de reîncarnare, trebuie, prin urmare, ca nucleele cu şase dimensiuni ale personalității decedaților, a cărei scală dimensională se mişcă înapoi, să se sedimenteze în corpurile tridimensionale ale noilor născuți, pentru a se naşte, pe acest temei biologic, ființe vii pământene, deci oameni, care în general nu-şi pot aminti niciodată de viața lor anterioară. Naşterea biologică şi spirituală se desfăşoară în mod

sincronic. Forma terestră de reîncarnare ar fi, aşadar, o călătorie în timp a conştiinței, or aceasta ar presupune ca această conştiință a decedaților să se instaleze în corpul unui nou născut. Între moarte şi reînviere există intervale de timp diferite. În continuare, vă vom oferi un exemplu, un caz din mii de alte cazuri similare, pentru a fi mai bine înțeleşi. Dolores Jay, o obişnuită casnică americană, s-a căsătorit cu un preot, având cu acesta patru copii. La un moment dat, s-a aflat sub o hipnoză profundă, permițându-i conştiinței sale să se întoarcă înapoi, în timp. Conştiința a pătruns prin perioada copilăriei şi a aceleia în care femeia era doar un sugar, a penetrat apoi tot mai adânc şi din ce în ce mai profund, în trecut, până când nu a mai ştiut decât limba germană.

Ne aflăm, cu firul povestirii, în anul 1870. Dolores Jay se numeşte acum Gretchen Gottlieb, are 16 ani, este de confesiune catolică, se teme de fanatismul anticatolic şi de aceea se ascunde în pădure. „Bărbații mi-au ucis mama”, spune ea. Se plânge că o doare capul şi apoi spune despre un cuțit îndreptat spre pieptul ei. Întrebările hipnotizatorului nu mai primesc nici-o replică. „Gretchen nu poate”, geme ea şi începe să plângă în hohote. Sunt amintiri profunde despre evenimente traumatizante. Nici după o sută de ani, Jay nu putea să-şi uite propria moarte. Se presupune că Gretchen a fost omorâtă de unul dintre prigonitorii ei. Însă Dolores Jay nu găseşte

nicio explicație amintirilor ei îngrozitoare, căci ea însăşi nu crede în reînviere. A ascultat înregistrările pe bandă făcute în timpul şedințelor de hipnoză, totuşi nu înțelege nimic întrucât ea

7

8

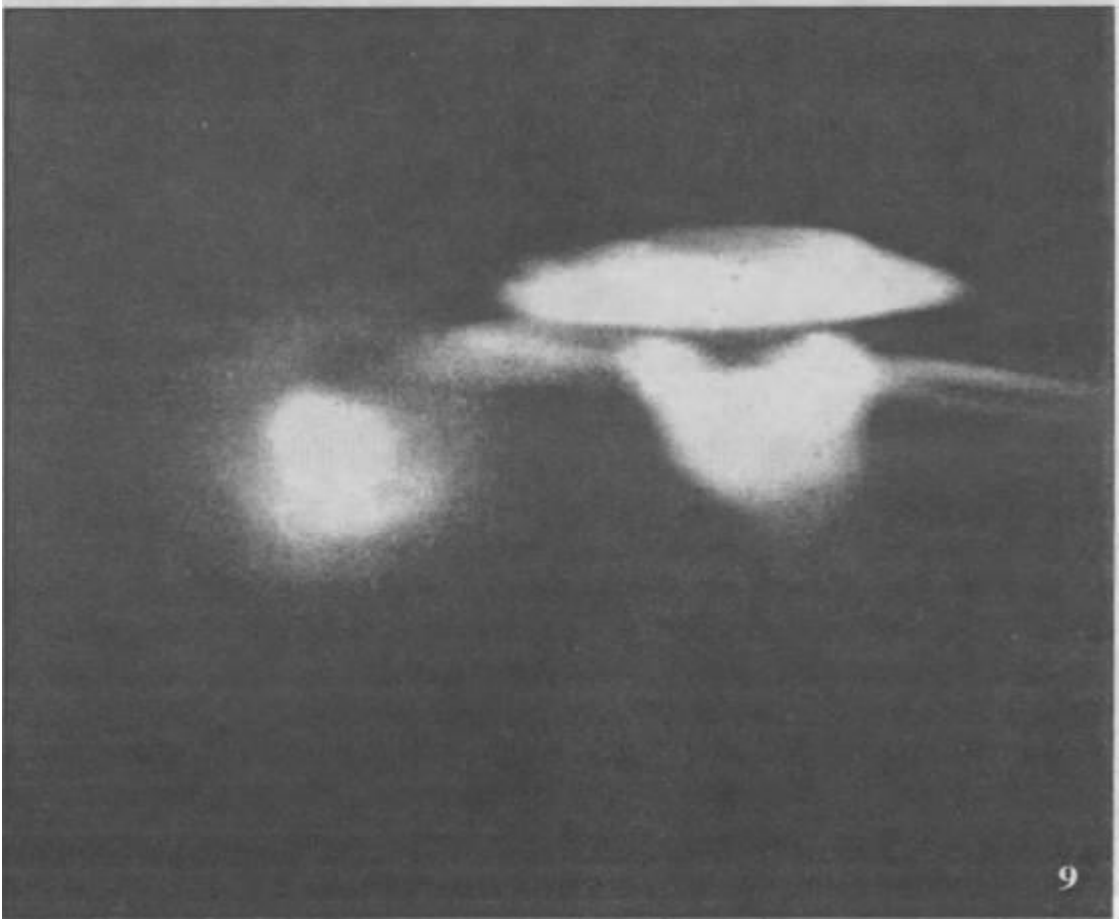
9

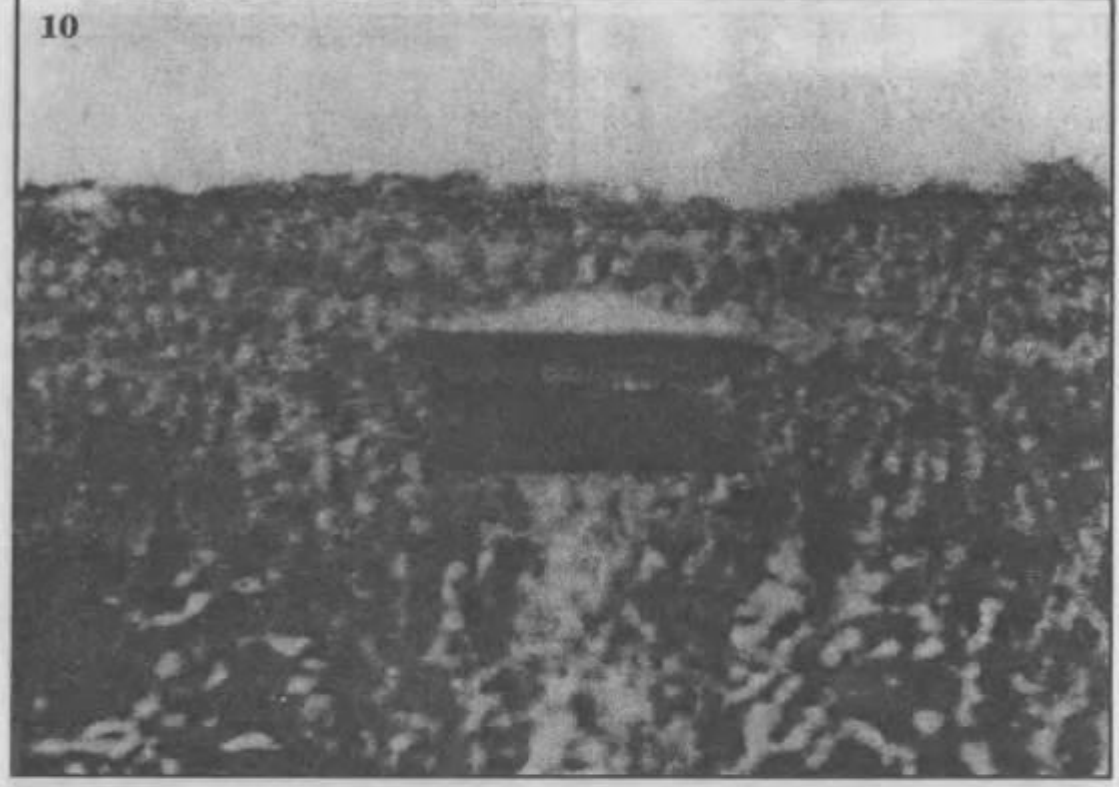
10

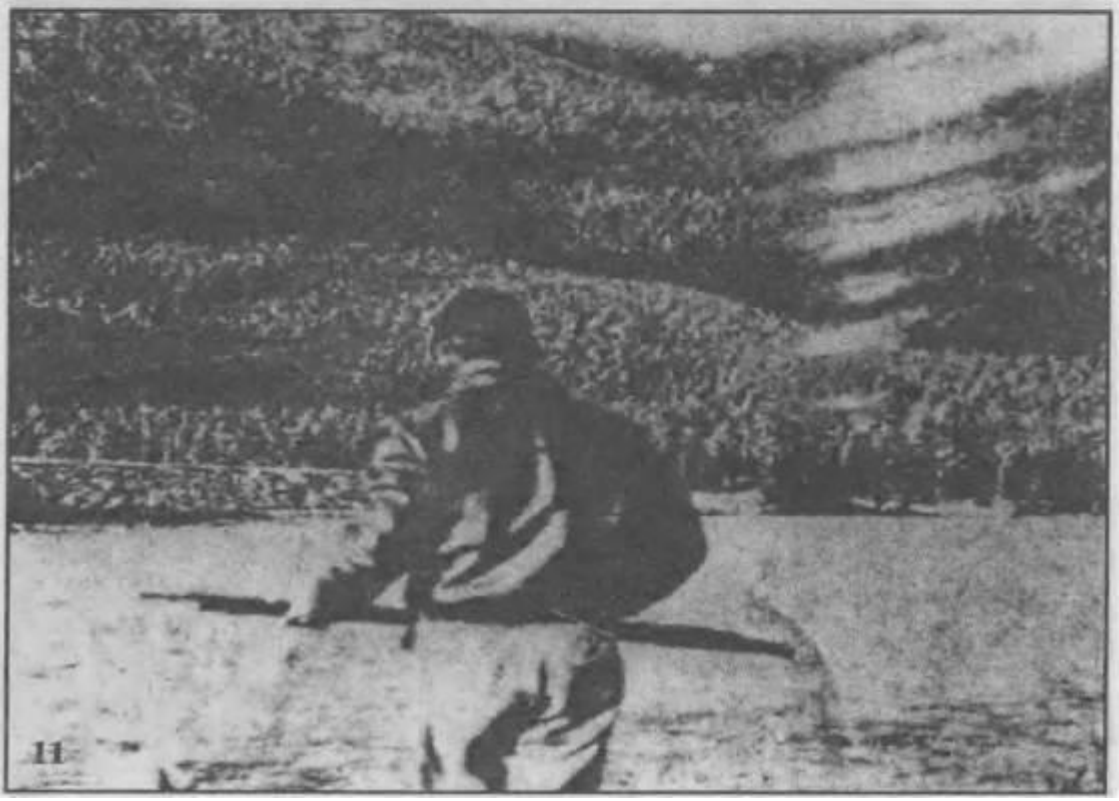
11

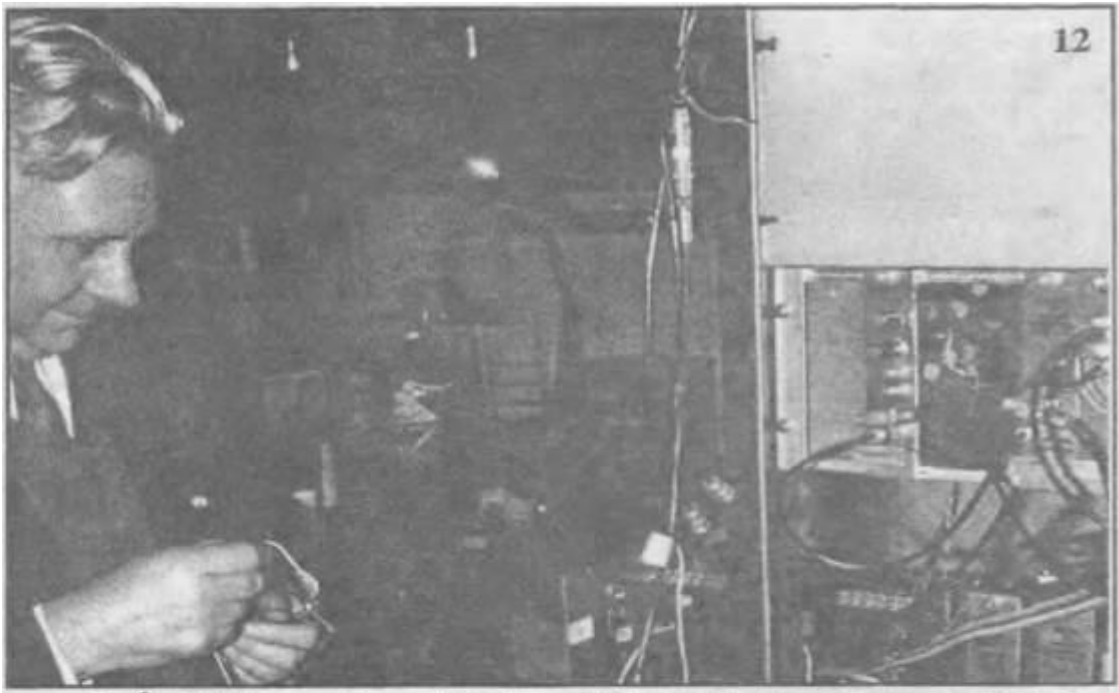

7. În 1984, mediumul italian Roberto Setti reuşea aportarea a sute de broşe vechi, inele de aur, chei, lanţuri, brăţări şi pietre preţioase prin spaţiu şi timp, practic din nimic.

8. Această veche şi valoroasă brăţară a fost aportată de Setti, într-o şedinţă ce a avut loc în 1980. Astăzi, ea se află în posesia fiicei sale care locuieşte în SUA, dr. Lina Brady de Boni.

9. James Lucci din Beaver, Pennsylvania (SUA) a fotografiat, la 5 august 1965, un O.Z.N. care, evident, abia se materializase.

10. Fotografie realizată la 22 noiembrie 1966, în trecătoarea Willamette, în care este surprins un O.Z.N. materializându-se şi dematerializându-se de mai multe ori. Se pare că se mişca în hiperspaţiu.

11. Un O.Z.N. deasupra peninsulei Kenai, în apropiere de secţiuni transversale luminoase, aproape transparente, care devin din ce în ce mai mari, ale unui obiect zburător, având forma unui disc. Este fixat pe peliculă momentul dematerializării şi rematerializării O.Z.N.-ului. Analiştii foto exclud orice greşeală de film sau developare.

12. Fizicianul englez, prof. dr. John B. Hasted, de la Birkbeck College, al Universităţii din Londra. Hasted a cercetat, în laboratorul său, fenomenele parafizice prin metode ştiinţifice.

13. Din colecţia de obiecte care au fost supuse fenomenului de psihokinezie a prof. Hasted. Într-un glob de sticlă se găsesc clame pentru hârtii ce au fost „expediate" de la un medium PK, fără a fi fost atinse.

14. Unul dintre experimentele prof. Hasted. În cazul de faţă, este vorba despre fenomenul de psihokinezie (adică materialului i-a fost modificată forma, fără a-l atinge).

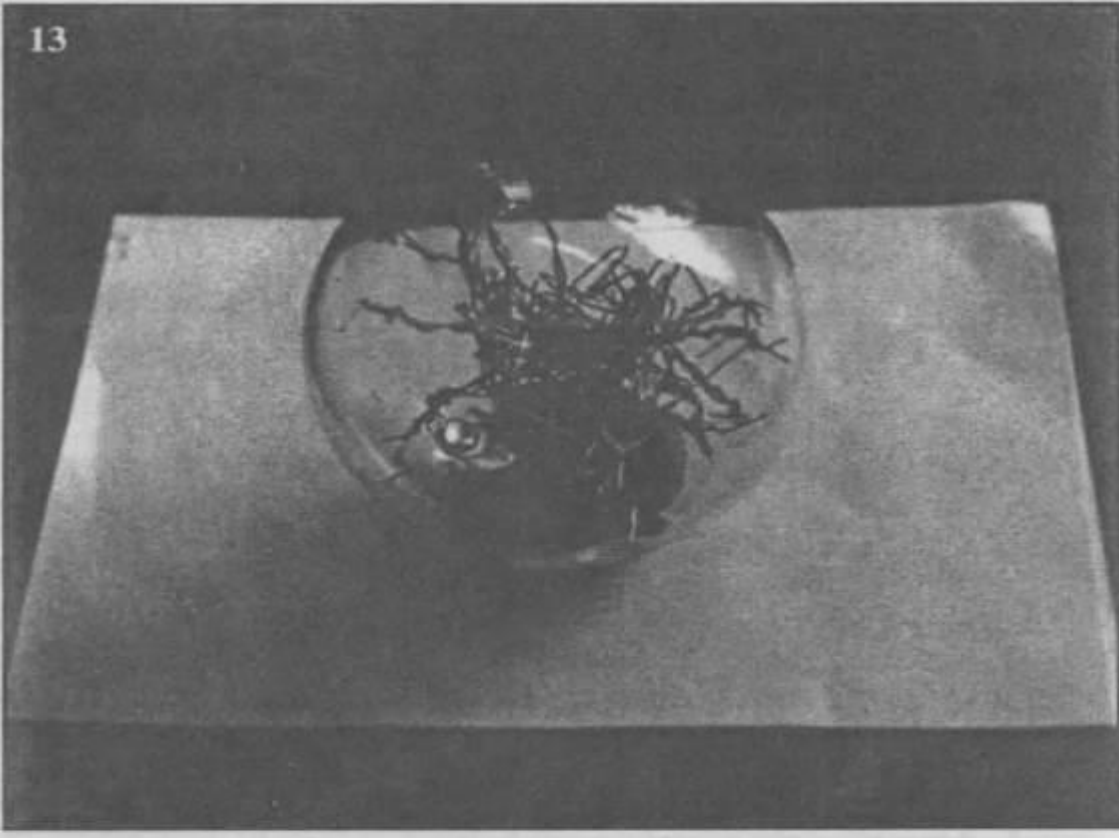
13

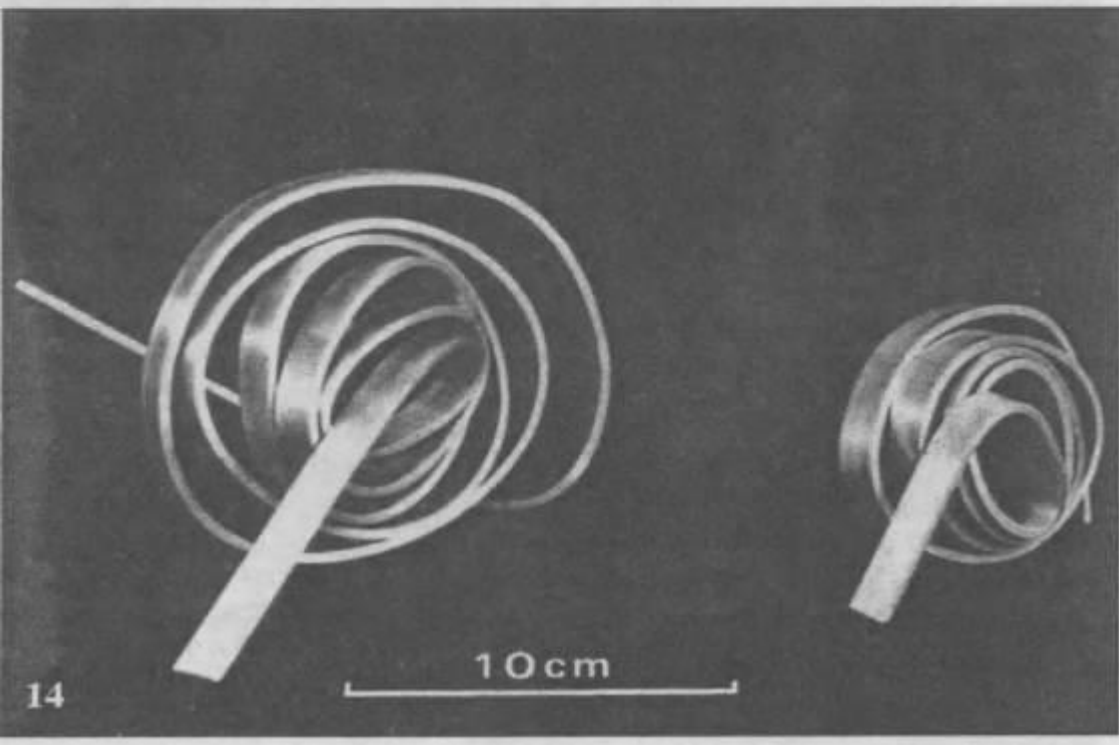

14

nu a fost niciodată în Germania (fapt confirmat). N-a auzit nicicând de micul oraş Eberswalde, aparţinând pe atunci Prusiei, unde se presupune că ar fi locuit o lungă perioadă de timp. Se pare că prin această conştiinţă umană face uneori, drumuri tare bizare!

În anul 1966, renumitul profesor Ian Stevenson, conducătorul secţiei de psihiatrie a Universităţii din Virginia, a editat prima sa carte, bazându-se pe numeroase studii ale unor cazuri din domeniul pe care-l abordăm acum, cazuri petrecute în Burma, India, Sri Lanka, Thailanda, Liban şi Turcia. Cartea se numeşte „Twenty Cases Suggestive of Reincarnation", fiind socotit un bestseller şi trezind interesul oamenilor de ştiinţă preocupaţi de acest fenomen ce până atunci fusese abordat cu precauţie chiar şi de parapsihologi.

Printre ei se numără şi psihologul american Helen Wambach, decedată cu şase ani înainte, care a încercat sa ajungă la o obiectivizare a fenomenului de reîncarnare, printr-o regresiune hipnotică în masă. Conform concepţiilor doamnei psiholog, mari grupe de persoane vor fi, mai întâi, hipnotizate, urmând ca în faza imediat următoare, acestea să efectueze un transfer înapoi la faze de dinaintea naşterii. Participanţii la această operaţiune se întindeau relaxaţi pe pământ. Ei se simţeau, urmând recomandările foarte sugestive ale Helenei Wambach, tot mai mult într-o stare de relaxare profundă. Toţi participanţii au fost

invitați să se prezinte în chip de adolescenți, apoi copii şi, în final, bebeluşi. Pentru separarea conştiinței de corp, la sugestia Helenei Wambach, „pacienții" se deplasau într-un anumit „punct" al conştiinței care plutea liber în camera unde se desfăşura şedința de hipnoză. În acest timp curenții emişi de creier se reduceau cu cinci vibrații pe secundă, pentru a se ajunge, printr-o meditație mai profundă, la o stare a undelor Theta.

Helen Wambach le-a recomandat participanților la experimentul de regresiune să-şi întipărească bine experiențele, iar după terminarea şedinței de hipnoză, să le treacă într-un chestionar. Ca urmare a acestei metode, 90 dintre cele peste 1000 de persoane participante la acest experiment şi-au amintit de existența lor anterioară, iar 50 dintre aceştia şi-au adus aminte de acel interval de timp, dintre sfârşitul vieții lor de dinainte şi momentul renaşterii acestora. În medie, persoane testate şi-au amintit de cinci vieți anterioare, ce se întindeau pe intervalul temporal dintre al doilea mileniu de dinainte de Christos şi prezent. Conținutul amintirilor unora dintre participanții la experiment oferea prilejul unor descoperiri uluitoare. De pildă o femeie pretindea că în sec. Al XVI-lea, la Veneția ar fi fost o burgheză respectabilă, în sec, al XVIII-lea – servitoare în Normandia, mai târziu un băiat care a murit la vârsta de 8 ani de variolă, iar în 1916 ar fi decedat în chip de marinar norvegian!

Printre altele, Helen Wambach a descoperit că procentajul populației „în viață”, indiferent de perioada de timp evocată de cei supuşi fenomenului de hipnoză, era de 51 bărbați şi 49 – femei, un procentaj destul de apropiat de ceea ce ne oferă statisticile de acum. (Interesantă este constatarea ei că din perioada din jurul anului 400 d. Hr. Se raportează jumătate din numărul celor din perioada 1600. Numărul vieților s-a dublat pe la 1850. Această relație corespunde destul de exact cu creşterea generală a populației din perioadele mai sus menționate – pentru Wambach aceasta este o dovadă că participanții au trăit într-adevăr atunci. Analiza riguroasă a mărturiilor denotă o pauză de timp, în medie, de 52 de ani între viața anterioară şi momentul naşterii persoanei investigate. Faptul că există o proporționalitate „normală” între sexe, în ceea ce priveşte existența unor vieți anterioare, pentru Helen Wambach este o dovadă elocventă a autenticității mărturiilor celor chestionați.

Obsesiile şi anumite forme de manifestare a îmbolnăvirilor psihice – ca de pildă, depresia, scindarea conştiinței personalităților multiple ar putea fi definite (cu rezerva de rigoare!) drept manifestări ale fenomenului de reîncarnare.

Dr. Edith Fiore, psiholog clinic al Universității din Miami, se ocupă, de câteva decenii, de aceste fenomene degenerative, reuşind, prin metode specifice, să amelioreze starea psihică a sute de

pacienți. Dr. E. Fiore a dorit să demonstreze că obsesiile, prin intervenția unor „false programări" pot duce la dezechilibru, respectiv la o conştiință labilă şi, în ultimă instanță, la îmbolnăvirea oamenilor. Altfel spus, se ajunge la „nebunie". Metaforic vorbind, conştiința acestora a fost „împinsă", pentru ca „musafirul" insistent să-şi facă loc. Din punctul de vedere al dr. Edith Fiore, declanşarea obsesiei este determinată de ființe spirituale care, având anumite „insuficiențe" în viața lor anterioară, pur şi simplu nu au mai reuşit transferul în realitatea „de dincolo". Aşadar, elementele distructive ale conştiinței îşi caută o jertfă uşor accesibilă şi uşor de manipulat, cu intenția vădită ca, în final, conştiința „jertfei" să poată penetra total sau, măcar, parțial. Conform opiniei exprimate de dr. Fiore, de aici provin anumite forme de manifestare ale conştiinței, respectiv îmbolnăviri psihice, ale căror cauze nu sunt încă cunoscute de cei mai mulți dintre psihiatri.

Pe parcursul a mai mult de o mie de şedințe hipno-terapeutice, dr. Edith Fiore a constatat faptul că mulți pacienți fuseseră bântuiți chiar de mai multe entități rău intenționate; aceasta reprezintă o situație care la „deposedare" – eliberarea respectivului de către entitatea străină necesita multă răbdare.

Edith Fiore „vorbeşte" cu nefericiții „ocupanți" ai pacienților ei, încercând să-i convingă că există şi

o altă realitate mai bună, în lumea „de dincolo” – în popasul lor de după moarte – unde pot fi găzduiți, dacă îşi doresc, cu bună credință, acest lucru”. Succesele terapeutice ale dr. E. Fiore merită toată considerația din partea specialiştilor şi din partea noastră, a tuturor. În principiu, biserica catolică utilizează metode asemănătoare. Mai demult, cu câteva decenii în urmă, în Franța, pastorul Henri Gesland ştia să facă foarte bine diferențierea între maladiile pur spirituale şi obsesie. Pe când era misionar catolic în Ceylon, şi asta a durat timp de 30 de ani, a efectuat o sumedenie de acțiuni de exorcizare. În calitatea sa oficială de exorcist „a curățat” de obsesii peste 3000 de persoane, după „Rituale Romanum” – „linia directoare a bisericii catolice în dorința ei de a exorciza spiritele bolnave”.

Gerhard Rotii, directorul Institutului pentru cercetarea creierului, al Universității din Bremen, polemizând odată cu un colaborator de-al său, Lutz Berger, afirma că în fiecare video-joc se poate depista fenomenul de „dizolvare”. Lumea de pe monitor, spune Rotii, este tot atât de reală ca şi lumea din afară, poate, încă şi „mai reală” şi atunci ea vine în întâmpinarea vitezei de prelucrare a sistemului nostru nervos. Oare ne-am putea reprezenta această stare a conştiinței, până acum complet abstractă, într-o totală scufundare, în condiții-tehnice, iar conştiința integrându-se holografic într-un sistem cibernetic? Există o

legătură atât de intimă între om şi maşină? Trebuie stimulată activitatea de cercetare pentru a intensifica o evoluție autonomă a unui computer multifuncțional, apt de a crea o autentică inteligență artificială pentru a se reuşi „capturarea" conştiinței celor decedați, ca mai apoi această conştiință „să fie încuibată" într-un. Sistem staționar sau mobil (hibrid-robot), astfel încât să fie în stare de funcționare şi peste secole sau chiar peste milenii? Oare este acest lucru de neînchipuit şi de nerealizat? În ultimă instanță, oare nu suntem noi, oamenii – să-mi fie iertată această comparație eretică ca nişte bio-roboți autoreproducători şi conduşi de conştiință? întrebări, întrebări şi iar întrebări…

Spiritul uman, care reprezintă mai mult decât o monotonă colecție de învățăminte şi experimente, încă poate păcăli un computer „de ultimă oră".

Ca un exemplu hilar, matematicianul german, Kurt Gödel, a postulat „principiul incertitudinii", în virtutea căruia, principiile matematice nu sunt demonstrabile, şi în situația de acum, nici computerizate. În schimb, matematicienii pot rezolva această problemă, cu multă iscusință, lipsindu-se de aportul computerului!

Roger Penrose, fizician al Universității din Oxford (Anglia) este de părere că „undeva, în afară" s-ar afla un rezervor de „adevăruri", la care ar avea acces matematicianul, dar nu şi computerul. David Deutsch, aparținând aceleiaşi echipe de la

Oxford, crede că un computer al viitorului, ce va funcționa pe nivele cuantice – aşa-numitul: computer-cuantă – va soluționa o serie de probleme foarte dificile pe care un computer obişnuit nu este în măsură să le rezolve. Opinii asemănătoare împărtăşesc şi colegii săi de ştiință, Charles Bennett, de la centrul de cercetări IBM al Yorktown Heights, New York, şi Ed Fredkin de la Massachusetts Institute of Technology (MIT). În timp ce Bennett lucrează încă la o metodă de programare a computerului-cuantic, Ed Fredkin visează deja la o „maşină cerească", grațioasă din punct de vedere metafizic, un super-computer care ar avea menirea de a-i facilita omului să-şi fixeze el însuşi legitățile, pentru a stimula gândirea individuală şi chiar procesele de gândire ale întregului sistem social. „Maşina cerească" a lui Fredkin ar fi corespondentul a ceea ce se înțelege prin integrarea conştiinței într-un sistem tehnic. Acest lucru ar fi salutat de „Big Brother" al lui George Orwell. Să sperăm că vom fi scutiți de astfel de monştri pentru a nu se accelera procesul de degenerare.

Cronologia evoluției transcomunicațiilor instrumentale

Vocile pe banda de magnetofon.
1952. Părintele Gemelli înregistrează, în

prezența părintelui Ernetti, vocea tatălui său decedat; aceştia îl informează despre asta pe Papa Pius al XII-lea.

1959. Friedrich Jürgenson înregistrează vocile păsărilor, descoperind, cu acel prilej, aşa-numitele voci paranormale. După patru ani de experiențe în domeniu, în 1963, în cadrul unei conferințe de presă, comunică descoperirile sale.

1965. Psihologul şi filosoful leton, Konstantin Raudive este convins de Jürgenson de autenticitatea fenomenului TK şi începe propriile sale experimente în Baad Krotzingen (Germania).

1967. Thomas A. Edison vorbeşte prin transmediul său, Seutemann, despre strădaniile sale, care, deja în 1928, au dus la realizarea unui aparat, conceput de el, pentru recepționarea „vorbelor de dincolo". În Viena, Seill creează „psihofonul" şi Rudolph construieşte pentru Raudive un „goniometru".

1970-1971. Bacci şi colaboratorii săi, săptămânal, încep să contacteze pe cei „de dincolo" (Dialoguri cu aşa-numitele voci, direct prin radio). Mari asociații, ai celor interesați de fenomenul TK, iau naştere în Germania, Italia, Austria şi în S.U.A.

1987. Producătorul de film, R. Olsen, şi F. Jürgenson realizează video-filmul „Pod spre nemurire".

Voci electroacustice

1970-1990. Un grup de experimentatori italieni

din Grositto, condus de Marcello Bacci a obținut, după vocile imprimate pe banda de magnetofon, şi voci electroacustice, pe parcursul unor lungi dialoguri. Aceste transmisiuni prin radio au precedat şedințele de spiritism (cu ajutorul mesei), din ultimii ani.

1971. Americanii Jones, Meek şi Heckmann au inaugurat un laborator destinat dezvoltării unui sistem de comunicații, pe două direcții, pentru stabilirea unui contact cu cei răposați.

1978. Mediumul O'Neil, utilizând un receptor al benzii, are contacte scurte, dar convingătoare, cu un medic american, mort de cinci ani.

1982. Meek a făcut cunoscute înregistrările pe bandă ce cuprindeau 16 rezumate ale comunicațiilor lui O'Neil cu omul de ştiință american, dr. George J. Mueller, decedat în 1968, precum şi 100 de pagini, însumând rapoarte şi date tehnice legate de acest caz.

1982–1989. Köning (Germania) dezvoltă mai multe sisteme TK, prin utilizarea unor oscilatoare de interferență cu frecvență joasă şi prin folosirea radiațiilor cu infraroşii şi ultraviolete. Dialoguri cu un grup de studenți decedați.

1985–1989. Harsch-Fischback, Luxemburg, confecționează, cu sprijin spiritual, două instalații complexe de recepție. Au loc dialoguri îndelungate.

1987. Härting (Germania) perfecționează complexele sale TK, existente deja şi recepționează, pe parcursul a mai multor luni de

zile, convorbirile directe electroacustice ale unei ființe aparținând lumii „de dincolo” – ABX – JUNO.

1987. Homes şi Malkhoff (Germania) recepționează voci prin radio şi televiziune.

Transcomunicații prin telefon

1978. Americanii Rogo şi Bayless, după chestionarea martorilor în „Phone calls from the Dead” – Telefoane de la morți – relatează despre cazuri credibile în care cei trecuți de „partea cealaltă” comunică, prin telefon, cu cei rămaşi în viață.

1981–1983 M. Boden, după o serie de deranjamente telefonice inexplicabile, are contacte spontane cu cei decedați şi cu ființe ce nu aparțineau unei linii evolutive umane.

1986. Voci la telefonul lui Harsch-Fischbach.

1988. Voci la telefonul lui Homes.

1990. Voci la telefonul lui Malkhoff.

Transcomunicații prin computer

1980–1981. Boden (Germania) Documentare privind deranjamentele spontane, pline de sens, pe computer. Cauzele acestor deranjamente au fost puse pe seama decedaților cunoscuți.

1984–1986. Ken Webster (Marea Britanie) recepționează, prin computer, mesajele unei entități ce pretinde că a trăit în sec. XVI. Majoritatea mărturiilor sunt scrise în engleza veche, specifică acelui secol. Detaliile istorice au fost susținute de literatura de specialitate. Manifestații ale unor fantome în casa lui Webster.

Tot prin computer au luat legătura cu noi şi un grup de experimentatori ai timpului din 2109.

1987–1989. Experimentatorii TK din Luxemburg, Harsch-Fischback, obțin contracte, prin computer, cu nenumărate trans-ființe, inclusiv cu K. Raudive.

1988. Contacte prin computer, obținute de Homes.

Imagini video şi TV din transdomenii

1978. După ani îndelungați de experimente TK, Della Bella a obținut, în prezența numeroşilor martori, primele imagini subiectiv observabile, ale unor decedați cunoscuți, pe ecranul unui televizor. Vocile celor decedați fuseseră deja înregistrate pe benzi de magnetofon. Şi alți experimentatori din numeroase țări au susținut că ar fi observat apariții ale morților pe ecran, dar nu au documentat acest fapt.

1985. Klaus Schreiber (Germania) – sprijinit din punct de vedere tehnic de ing. M. Wenzel – sub îndrumarea, prin benzi de magnetofon, a fiicei sale decedate, Karin, a utilizat un videosistem electronico-optic, în vederea realizării de imagini paranormale. În multe cazuri este posibilă identificarea, prin contact-transaudio şi compararea imaginilor.

1987–1991. Imagini – transvideo au fost anunțate şi de alți experimentatori din Germania, Franța, Luxemburg, Elveția şi S.U.A.

1991. Au loc transcontacte efectuate de

experimentatorii Adolf Homes şi Friedrich Malkhoff în Rivenich, lângă Trier. Homes realizează documentarea pentru multe noi cazuri de recepție concomitentă a imaginii şi a sunetului, reuşind obținerea celei mai lungi recepții TV cunoscută până acum – 180 de secunde.

(Fragment din cartea cu tematică TK „Transcomunicațiile instrumentale – dialog cu cei necunoscuți" aparținând prof. Dr. E.O. Senkowski).

4 Atac în lumea viselor

„Structura de bază a cercetării se compune din vise ce se împletesc în beteala gândurilor, a sacrului şi a calculului"

Albert Szent-Györgyi (1893–1986);
în 1937 a primit Premiul Nobel
pentru fiziologie şi medicină.

Influența conştiinței asupra timpului, autonomia ei față de fenomenele universului nostru, cu patru dimensiuni, iese în evidență din trăirile onirice pline de însuflețire. Multe dintre escapadele conştiinței în acea stare de vis, neutrală din punct de vedere temporal, creează impresia că mişcarea noastră în timp, uneori, ar fi mai intensă, iar, alteori, „ar amorți". Adesea ne gândim c-am putea să plutim, să sărim în timp,

spre a ne elibera de cătuşele timpului. Prin urmare, visul înseamnă desprinderea conştiinței de trupul material, dependent de factorul „timp” şi deplasarea acestei conştiințe într-o lume, în care cauzalitatea – principiul efect-cauză – pare a se anula. În această stare, noi ne mişcăm prin întreg universul, prin trecut şi viitor. Fiecare vis înseamnă perceperea unei alte realități, concomitentă cu cea existentă, materială. În timpul visului, fantezia – jocul liber al conştiinței – nu cunoaşte granițe.

În starea de veghe, timpul pare a fi inflexibil. Noi vedem în noțiunea de „timp” o barieră insurmontabilă, un factor de ordine şi stabilitate. „Acum” se separă de „înainte” şi „înapoi”, împiedicând o mişcare arbitrară spre înainte şi înapoi şi se străduie, ca în lumea noastră, cauzalitatea să rămână neştirbită.

Având în vedere implicarea insolubilă a spațiului şi a timpului care se intensifică în universul nostru cu patru dimensiuni, ne rămân puține speranțe că, într-un viitor apropiat, am putea corecta unicele noastre reprezentări stabilite în momentul de față.

Fireşte, acest lucru nu mai este valabil pentru starea conştiinței mereu schimbătoare, aşa cum se petrec lucrurile în timpul somnului, a transei, a influenței exercitate de narcotice sau în cazul unor anumite deranjamente psihice. În astfel de condiții, se tinde spre o accelerare sau o reducere

subiectivă a ritmului desfăşurării evenimentelor, intervenind o apreciere eronată a fenomenului, ceea ce duce, în mod indirect, la străpungerea barierei timpului.

Cu câțiva ani în urmă, în Uniunea Sovietică, A. A. Leonov şi V.I. Lebedev au studiat semnificația timpului, din viața celor degajați psihic. O pacientă făcea următoarea remarcă în legătură cu dilatarea timpului: „Totul pare mort. Întreaga lume e liniştită. Eu ştiu că limba ceasului vostru se mişcă. Însă, există doar aparența că totul s-ar mişca. În ceea ce mă priveşte, voi veniți din altă lume".

Această percepere a expirării scurgerii timpului ce se manifestă, în mod diferit, în conştiința pacientei, – chiar dacă, după părerea noastră, sunt de ordin subiectiv – trebuie să între în coliziune cu aparent normalele, „sănătoasele" percepții ale timpului şi, în consecință, toate acestea conduc, în mod inevitabil, la un dezechilibru al personalității persoanei în cauză. Conştiința umană ajunge să fie puternic stresată de aprecierile controversate asupra scurgerii timpului.

Altfel se petrec lucrurile în timpul visului, când conştiința noastră cotidiană se reduce la nivelul de „flacără de veghe", iar inconştientul este activ complet. În această situație de manifestare liberă a conştiinței noastre, nu se mai repetă confruntarea cu realitatea noastră temporală, pe

care o percepeam noi în starea de veghe. În cazul de față – având în vedere conceptele noastre de astăzi despre timp şi cauzalitate – intervine o tendință de încălcare a legităților recunoscute. Pentru cel ce visează nu intervine o restrângere a sferei spațiale sau a celei temporale. El îşi dirijează conştientul, fără a tărăgăna timpul, în orice loc din universul nostru, deplasându-se, fără efort, în varii epoci din trecut ori din viitor.

Faptul că noi, pe baza libertăților pe care şi le permite conştiința noastră, putem vizita nu numai universul nostru, ci şi alte lumi existente, precum şi că există posibilitatea să avem anumite trăiri ce se desfăşoară într-o realitate ce nu a avut trecut şi nu va avea nici viitor pentru noi, par a fi lucruri demne de luat în seamă.

Multe dintre visele noastre, din cauza intensității şi plasticității lor, au efecte mult mai puternice decât cele oferite de realitatea noastră obişnuită cotidiană.

De aceea trebuie să nu subestimăm variile posibilități ale conştiinței noastre şi să evităm confuziile ce apar, prin disocieri eronate între „real" şi „ireal" (virtual).

În timpul excursiei sale nocturne, adesea, inconştientul nostru se umple de o sumedenie de „fapte" suplimentare, de natură paranormală. În drumul său prin timp, inconştientul nostru percepe multe evenimente, pe care mai târziu şi le „însuşeşte" în mod real.

Formele sub care se manifestă vizionarismul (perceperea aceea ce ar putea fi) şi precognitivitatea (putința de a şti dinainte) celui ce visează – chiar dacă totul este codat în simboluri sau corespunde în cele mai mici detalii cu ceea ce se va întâmpla într-adevăr – s-ar putea să nu cunoască o scară de evaluare. Ceea ce contează şi este important, cu adevărat, este faptul că, prin existența precognitivității, a fost posibilă demonstrarea autonomiei temporale a conştiinței noastre, ca şi comportamentul ei acauzal. Şi nu numai atât. În momentul în care obținem cunoştințe despre fenomenele care se petrec abia mai târziu, e necesar să evidențiem şi acele puncte ale timpului, în care se manifestă fenomenele respective, căci undeva şi cumva ele sunt deja reale. De aici rezultă că fenomenele trecute sau viitoare se întrepătrund, ele petrecându-se concomitent. Comparația cu modul în care se ordonează foile de ceapă într-o singură ceapă (o superceapă!) ni se pare deosebit de sugestivă. Fiecare foaie ar fi, în felul ei, o lume paralelă, independentă, o realitate. Aşadar, totul este de dinainte programat, aidoma dischetei unui computer care se umple cu viață.

Numai noi, oamenii, ne putem închipui, în fiecare clipă, o nouă lume, o nouă realitate. „Filmul” cu patru dimensiuni, despre viitorul şi trecutul universului nostru, în care nouă ne-a fost oferit un rolişor modest, cu siguranță că a fost

turnat în afara cosmosului nostru. Este vorba, în acest film, despre ceea ce vedem, cum trăim şi ceea ce facem noi, iar minusculele secvenţe dintr-un gigantic film, cu sonor şi imagine, nu pot fi întrerupte din derularea lor, nici prin decesul nostru, nici măcar prin distrugerea întregii galaxii.

Multe din visele noastre pe care noi le considerăm nişte nonsensuri, din pricina conţinutului „imposibil" al acestora, ar putea, ca pe o altă linie a timpului, să-şi găsească corespondentul într-o altă lume, dar pentru noi, această lume nu este una reală. E posibil ca acest fenomen să nu pară „real", din moment ce se manifestă variate influenţe exterioare, iar noi, oamenii, în consecinţă, suntem nevoiţi să jucăm un alt „rol", într-o altă realitate.

Senzorii fini ai conştiinţei, dată fiind structura lor superdimensională şi independentă de factorul „timp", pătrund până în domeniile pseudorealului, percepând întâmplări din viitor, incomprehensibile şi acauzale.

Despre un astfel de eveniment trăit în vis, ne-a relatat salariatul de la căile ferate engleze, Victor Cleave. Acesta, într-o seară, a adormit în timpul cinei, trezindu-se abia peste patru ani. În timpul visurilor sale, Cleave a văzut flori, copaci, clădiri etc. Ce arătau ciudat.

În lumea viselor, totul părea real, dar, totuşi, în anumite privinţe, totul părea a fi imaterial. Pentru fiinţele umanoide nu existau nici obstacole

materiale, nici noțiunea de timp, aşa cum o cunoaştem noi. Ei, nu numai că se mişcă nestingheriți prin obiecte, ba mai mult chiar, posedă darul de a modela materia.

De altfel, Cleave n-a reuşit niciodată să-şi aştearnă pe hârtie impresiile sale din lumea viselor. Încercând să facă acest lucru, eşuase de-a binelea, întrucât niciun fel de metode de-ale noastre de reproducere a ceea ce se petrece în vis, nu se potrivea cu transimaginile şi culorile acestora.

Multe dintre descrierile lui Cleave sugerau faptul că propria-i conştiință zăbovea într-o „țară reală a viselor", într-o lume paralelă sau într-un univers superdimensional. Ar fi posibil ca această conştiință a lui Cleave să observe fenomene ce, nicicând, nu se vor petrece într-un viitor îndepărtat, sau într-un viitor ce nu aparține, în nici-un caz, realității noastre? Acest lucru nu-l vom şti nicicând. Un interesant fenomen, pe care oricine îl poate observa, asupra propriei persoane, în momentul trezirii – descris adesea ca o „revenire la sine" – susține ideea autonomiei şi a mişcării conştiinței noastre: dacă suntem treziți prea brusc din vis, „prăbuşirea" în realitatea noastră cu patru dimensiuni se poate face printr-un şoc. Conştiința dezorientată nu ştie spre care dintre cele două realități să se decidă. Pentru câteva clipe, ea se pendulează între dimensiuni, făcând „confidentul" din mediul nostru ambiant să pară străin şi ireal.

Imaginea, pe care cel trezit o percepe prima dată, rareori corespunde în totalitate cu realitatea vizuală din starea de veghe. Lucrurile par deformate. Locul anormal dintre realități a conştiinței noastre creează nouă personal, cât şi persoanelor prezente o stare de zăpăceală. Durează ceva timp până ne regăsim în realitatea noastră spațială, până când se întoarce în corp conştiința din excursia ei prin universul dimensiunilor superioare şi până când lumea îşi recapătă ordinea.

Presupunerea conform căreia conştiința noastră – întruchipând dorințe, intenții, manifestări ale voinței, reprezentări animate – are în permanență o existență unică, chiar şi în perioada ei de veghe, a fost confirmată de cazul americanului Charles W. Ingersoll, proprietarul unui post de radio, din Ely, Minnesota.

În anul 1948, ingersoll şi-a planificat, ca împreună cu părinții săi, să facă o excursie pentru a vizita Grand Canyon, însă a fost nevoit, din motive legate de afaceri, să-şi amâne punerea în practică a proiectului său, până în anul 1955.

Scopul călătoriei era acela de a realiza cu aparatul său de fotografiat, tip „Bosley" câteva poze, pentru a imortaliza pe peliculă imagini ale celebrului canion. ingersoll achiziționa de la un fotograf, din Ely, o cameră de filmat şi un film comercial unde erau înregistrate imagini ale Marelui Canion. Pe peliculă se putea citi

„Copyright by Castle Films 1948”, semn că această peliculă a fost realizată în anul respectiv.

În aceeaşi seară, ingersoll, prezentând filmul părinților săi, avu parte de-o imensă surpriză: s-a descoperit pe sine acolo. În film, se apropia – aşa cum făcuse abia în 1955 – de marginea canionului, ca să facă poze cu aparatul său „Bosley”. În fundal se vedeau foarte clar modele de automobile ale anului 1948 şi lesne se puteau recunoaşte oamenii îmbrăcați după moda de-atunci. În film apărea şi el, ingersoll. Ce se întâmplase, în fond? Participase cumva „spiritul său” sau se confundase cu altă persoană? Ca să fie sigur, ingersoll arată filmul prietenilor săi, cărora nu le spuse nimic despre „apariția” misterioasă Reacția prietenilor a fost promptă: „Tatăl tău a înregistrat asta? Acesta eşti tu!” Prietenii îl identificaseră foarte clar pe ingersoll. Ceva mai târziu, experții au analizat filmul, l-au cercetat cu de-amănuntul, folosind şi o lupă şi, în mod special, partea din film în care apărea ingersoll. Aceştia n-au descoperit nimic care să sugereze o manipulare. Materialul filmului prezenta o structură omogenă şi nu se observa niciun punct de lipire.

Oare echipa de cameramani care realizase filmul în 1948 a înregistrat, cu totul întâmplător, o proiecție materializată a conştiinței lui Charles ingersoll, a „dublului” acestuia, care, pe baza dorințelor sale, a călătorit mai devreme spre Grand

Canion? Acest lucru s-a petrecut pe un alt plan al timpului, într-o lume paralelă cu a noastră? Oare, în timpul mişcării sale prin „câmpul timpului, pentru câteva momente, „personalitatea sa de-o clipă" s-a desprins de eroul nostru din viitor pentru a fi prezent în 1948, la Grand Canion?"

De fapt, ce s-a petrecut cu al său alter ego? S-a retras el cumva, în şirul imaginilor apărute anterior sau s-a cuplat cu eul său, cel din anul 1955?

5 Precogniția – Informații din viitor

„Acum noi ne îndeletnicim cu o problemă care se bazează pe necesitatea imperioasă de a sesiza o consecință aparentă, drept una reală…

Trecutul şi viitorul sunt două concepte pur arbitrare care, în realitate, nici nu există"

Keith Floyd, „Of Time and Mind"

Într-un studiu cuprinzător, hipno-terapeuta americană P.M.H. Atwater, a atras atenția asupra faptului că există oameni care pot să-şi prevadă propria moarte. Aceasta consemnează cazul unei eleve care comunicase într-o zi părinților ei că fusese cuprinsă de un ciudat presentiment că va muri într-un accident de maşină. Această mărturisire a fetei a fost făcută cu un an înainte şi a provocat o profundă stare de îngrijorare

părinților. Aceştia i-au explicat fiicei că ea se află, probabil, într-o criză de natură psihică şi au trimis-o la diverşi psihoterapeuți, care nu au putut să-i alunge temerile nefaste. La o zi de la absolvire, ea mergea, împreună cu o prietenă cu automobilul, când un vehicul, venit din sensul opus, a scăpat de sub control, izbind cu toată puterea automobilul în care se aflau cele două prietene. Ambele au murit pe loc, în schimb, şoferul vehiculului ce a provocat tragedia a scăpat teafăr, asumându-şi vina pentru cele întâmplate.

Cercetările efectuate în casa prietenei elevei au avut rezultate surprinzătoare. Şi aceasta, cu câteva luni înainte de producerea tragicului accident, avea convingerea că va muri, dar nu spusese nimănui despre acest fapt. O pură coincidență? De fapt, ce se întâmplase cu-adevărat?

Niciunul din variatele fenomene psi nu pune la îndoială chiar aşa de mult reprezentarea cauzală a timpului şi nu ridică atâtea probleme oamenilor de ştiință precum previziunea – afirmația aproape schizofrenică conform căreia s-ar cunoaşte ceea ce încă nu s-a întâmplat.

Noi credem că este vorba de „prevedere” sau precogniție.

Termenul de „precogniție” provine din limba latină: „prac” = înainte, şi „cognoscere” înseamnă „a cunoaşte”. Pentru înțelegerea acestei noțiuni, trebuie să ne raportăm la principiul, dovedit deja

de anumiți fizicieni în teste practice şi de laborator, al simultaneității ce guvernează universul nostru. Plecăm de la premisa că trecutul şi viitorul nu ar exista. Totul se derulează ca pe o scenă a unui teatru, totul este „acum” şi totul se petrece în acest moment şi chiar şi acest fapt pare pus sub semnul întrebării. Mergem mai departe pe făgaşul deducției, afirmând că această conştiință a noastră are în componența ei mai mult decât cele patru dimensiuni cunoscute de noi, existând, aşadar, posibilitatea de a pătrunde în multe domenii ale existenței, în domenii în care viitorul nostru e stabilit cel puțin în nişte contururi grobiene. Prin urmare, în momentele în care visăm sau ne adâncim în rezolvarea unor profunde dileme de natură spirituală, când conştiința noastră este distrasă de problemele cotidiene şi de procesele gândirii, evenimentele viitoare pot fi percepute, într-un mod mai mult sau mai puțin precis.

Nu este încă limpede dacă anticiparea viitorului se realizează prin intermediul unor „breşe” din structura universului – în legătură fiind cu „gaura de vierme” – sau prin transmiterea de informații, ca urmare a utilizării unor particule mai rapide decât lumina, respectiv a tahionilor (despre care am avut prilejul să discutăm, într-un capitol anterior). Un lucru este cert: evenimentele revăzute corect datorită precogniției nu pot fi modificate nici dacă întreprindem ceva contra lor.

S-ar putea spune că sunt nişte vremuri grele pentru vizionari. Apare şi o altă întrebare: cum am şti noi dacă vizionarul a anticipat ceva, în mod real, sau el nu-i decât un şarlatan. Nu este chiar atât de simplu de dat un răspuns corect. Ce se întâmplă în cazul în care vizionarul nu poate prevedea nişte evenimente care, totuşi, au avut loc? Poate că această „prognosticare" are loc într-una dintre multele lumi paralele, prin intermediul unei alte „imagini" ale persoanei noastre? Cazul ingersoll ar trebui să ne dea de gândit.

Un mare număr de informații şi imagini precognitive a fost perceput în timpul viselor. De cele mai multe ori visele pătrund ocazional şi în mod „cifrat" în conştiința noastră, dar nefiind distorsionate. Trainic onirice se compun, în general, atât din „produsul" fanteziei cât şi din percepțiile autentice extrasenzoriale şi „se dau în vileag" prin presentimente şi anticipări. Greşelile de interpretare apar atunci, când cel ce visează îşi interpretează în mod eronat propriile trăiri onirice şi nu este în măsură să facă distincția între evenimentele visate şi „soliile" precognitive, apărute în mod real. Fireşte, este deosebit de greu să ne evaluăm impresiile, despre visele noastre, să ne clarificăm eventualele „percepții", de vreme ce utilizarea aptitudinilor noastre paranormale este mult mai puțin exersată, decât folosirea celor cinci simțuri „normale". Astfel se pot clar deosebi adevăratele preziceri de visele care nu spun nimic.

Caracterul imaterial al scenariului oniric face imposibilă o interpretare precisă de către un neiniţiat. Şi totuşi, există multe cazuri ce arată o concordanţă uimitoare între informaţiile precognitiv receptate (adesea conţinut tragic) şi informările reale.

Pe data de 15 mai 1978, David Booth, din Cincinnati, a început să viseze nişte lucruri îngrozitoare. Noapte de noapte, David visa un avion ce părea să aibă o serie de dificultăţi. În primul rând, el auzea foarte clar un zgomot anormal. Apoi „zări" o pistă de aterizare, aceasta fiind liberă, iar deasupra ei se rotea un aparat cu trei motoare al American Airlines. După aceea, avionul luă o curbă, spre dreapta, se prăbuşi la pământ, transformându-se într-un glob de foc. David Booth se arătă foarte contrariat de acest vis care se tot repeta, în aceiaşi parametri şi se hotărî să ia legătura cu oficialităţile aeroportului din Cincinnati care, la rândul lor, au luat legătura cu cei răspunzători de navigaţia aeriană federală – F.A.A., din Atlanta. Ray Pinkerton, manager la F.A.A. Declara: „Am avut impresia că el (Booth) spune adevărul. Când m-a sunat. Îi tremura vocea. Fireşte, eram îngrijorat. Dar ce se poate face când cineva te sună la telefon, într-o problemă atât de delicată?"

Pe 25 mai, al aceluiaşi an, s-a întâmplat o catastrofa. Un aparat DC-10, aparţinând American Airlines, efectuând zborul cu numărul

191, înainte de a ateriza, se prăbuşi în apropierea aeroportului din Chicago. 274 de persoane au decedat. Previziunile lui D. Booth s-au dovedit a fi inutile. Soarta şi-a spus cuvântul. Jack Barker, purtătorul de cuvânt al F.A.A., a făcut următoarea declarație: „E de necrezut. Poate că între scenariul visului lui Booth şi tragedia care a avut loc să apară anumite neconcordanțe, dar există mult mai multe coincidențe". Din păcate, şi în domeniul transportului maritim există destule exemple de previziuni ale unor catastrofe şi imposibilitatea schimbării destinului. Cutremurător de-a dreptul este cazul celebrului de-acum *Titanic* care în noaptea de 15 aprilie 1912, în timp ce se deplasa prin nordul Atlanticului, s-a izbit de un aisberg, scufundându-se în adâncurile oceanului. Din cei 2 200 de pasageri aflați la bordul navei, doar 705 dintre aceştia au putut fi salvați. Tragedia prin care a trecut acel vapor de lux a zguduit pe toată lumea. Dacă cineva ar fi prevăzut soarta vaporului înaintea producerii catastrofei, nimeni nu l-ar fi luat în serios. Tehnica părea perfectă, nimeni nu cunoştea motive raționale ca acesta să nu funcționeze. Cu toate acestea, au existat numeroşi oameni care „au trăit", în visurile lor, cumplita nenorocire ce s-a abătut asupra *Titanicului* şi a pasagerilor acestuia, zile, săptămâni şi chiar luni de zile, mai înainte de-a se fi produs tragedia. Conştiința acestor oameni s-a scufundat, deşi numai pentru un timp scurt, în viitor. Într-un

viitor ce a fost din vreme programat şi care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi irevocabil.

Prof. Lan Stevenson – cunoscut prin cercetările sale din domeniul reîncarnării în legătură cu tragedia prin care a trecut *Titanicul*, a analizat 19 cazuri de precogniție, ajungând la nişte concluzii surprinzătoare.

Previziunile au fost receptate sub formă de voci, vise şi viziuni ale groazei victimelor ce înotau în apele înghețate.

Omul de afaceri londonez, J. Connon Middleton, care dorea să facă o călătorie cu faimosul transatlantic, cu puțin înainte de a se petrece nefericitul incident, a simțit, în vis, în două rânduri, că pluteşte peste epava vasului.

El a văzut oameni neajutorați, înotând pe suprafața apei, ba chiar le auzea şi urletele. Middleton n-a crezut nici-o clipă că visele sale se pot adeveri, dar a avut o senzație neplăcută în legătură cu afacerile sale şi a plecat la New York. De altfel, când a trimis telegrama prin care îşi anunța anularea cursei cu vaporul, s-a simțit foarte uşurat.

În perioada cuprinsă între 3 şi 10 aprilie, multe alte persoane şi-au contramandat călătoria cu transatlanticul, invocând tot felul de motive printre care şi acela că ar aduce ghinion să participe la prima cursă de lungă durată a unui vapor. E posibil ca aceste persoane, deşi în mod inconştient, să fi avut un presentiment al

iminentei catastrofe. Publicistul britanic, W.T. Stead, care fusese invitat la o conferință de preşedintele de atunci american Wiliam Howard Taft (1857–1930), publicase cu ani înainte un articol, în care prezenta naufragiul fictiv al unui vapor, consecință a intrării în coliziune cu un aisberg, în nordul Atlanticului.

Contele Louis Hamonc care era cunoscut, sub pseudonimul de „Cheiro", ca un practician al vizionarismului, îl înştiință pe publicistul britanic despre o viitoare călătorie a acestuia cu vaporul. Stead n-avea în intenție, în acel moment, niciun plan de călătorie, dar după ce reflectă puțin, se hotărî să se consulte şi cu un alt medium, W. De Kerlor. Acesta îşi anunță clientul că în curând va face o călătorie în America. În modul său specific, de Kerlor a mărturisit că a depistat numai jumătate din carcasa vaporului. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Puțin mai târziu, visă că se va produce o catastrofa maritimă la care lua parte şi el. Mai mult de 1000 de oameni se luptau pentru propria lor viață.

Stead a primit mai multe „semnale" vizionare, printre acestea aflându-se şi o scrisoare primită de la o înaltă față bisericească din Anglia, care prevedea naufragiul *Titanicului.* În acest timp, publicistul habar n-avea că se afla printre pasagerii acelui vapor.

După aceea urmă invitația adresată de preşedintele american pe care, ce ironie a sorții,

nu putea să o refuze. Stead şi-a rezervat o cabină a vaporului cu pricina, iar soarta şi-a urmat cursul. Ultima sa scrisoare, trimisă la Queenstown, lăsa clar să se înțeleagă că el însuşi, pe când se afla încă la bordul vaporului a avut nişte previziuni foarte sumbre. El şi-a pierdut viața, o dată cu naufragiul *Titanicului.*

lan Stevenson a publicat numai cazurile cele mai clare de precognitivitate. Şi, ca o curiozitate, numai pe acelea ce s-au anunțat, cu două săptămâni înainte de dezastru. Multe dintre mărturiile de-atunci se găsesc încă în arhivele societăților parapsihologice. Nimeni nu va şti niciodată numărul real al prevestirilor legate de catastrofa maritimă ce a făcut înconjurul lumii W. E. Cox s-a ocupat, într-un studiu ştiințific, de percepțiile precognitive ale catastrofelor feroviare. El a investigat 28 de astfel de incidente, în care cel puțin zece persoane au suferit leziuni grave. Cox a dovedit o statistică, pe o perioadă de timp – de până la patru săptămâni – de dinainte de catastrofă, numărul călătorilor era mult mai redus decât în mod normal. O simplă întâmplare sau e, totuşi, ceva mai mult de-atât? Cox a explicat acest fenomen ca fiind unul „subliminal", adică este vorba despre o precognitivitate de nivel interior, pe care orice om şi-o prelucrează în mod diferențiat. În astfel de momente când percepția precognitivă pătrunde în conştiință, aceasta aflându-se în stare de veghe, mulți oameni şi-au anulat planurile de

călătorie, evitând astfel iminente catastrofe.

Când în 1966, în localitatea Aberfan, din Țara Galilor, o uriaşă haldă de zgură a alunecat peste o şcoală şi mai apoi peste o parte a acelei localități, îngropând, pur şi simplu, 144 de persoane, numeroşi cetățeni din întreaga Anglie au perceput în vis, cu câteva săptămâni mai înainte, această catastrofa.

Psihiatrul englez, J. C. Barker, a strâns 35 de rapoarte în care erau consemnate o serie de presimțiri, în legătură cu tragedia de la Aberfan. În 24 de cazuri, vizionarii au comunicat membrilor familiei lor, vecinilor şi prietenilor sumbrele lor experiențe precognitive. Din astfel de constatări se poate deduce că există o corelație între probabilitatea producerii unei catastrofe şi numărul perceperilor precognitive referitoare la acea catastrofa – un fenomen absolut inteligibil, din punct de vedere statistic.

Dr. James C. Carpenter, de la catedra de psihologie a Universității din North Carolina, a încercat să explice misterul unui astfel de fenomen, efectuând experimente în laborator, pe baza unor soluții tehnice sigure, pentru a găsi procedee de stimulare artificială a aptitudinilor de percepție precognitivă, de rang inferior. Nici dr. Carpenter, nici studenții acestuia, care îi stăteau la dispoziție ca subiecți psihiatrici, nu posedau vreo aptitudine paranormală neobişnuită. Prin utilizarea unui sistem binar (Răspunsuri prin „da”

şi „nu”) dr. Carpenter a reuşit să stimuleze „talentul” precognitiv al colaboratorilor săi. Rezultatul acestui demers s-a dovedit a fi foarte fructuos.

Fiecare dintre aceste persoane – subiecții psihiatrici – la momentul oportun, trebuia să facă față aceluiaşi gen de probleme. Conform statisticilor, cele mai multe dintre mărturii au fost declarate ca fiind preziceri „afabile”. Echipa a avut cota de 76, adică 26 peste posibilitatea coincidenței.

Rezultatele extraordinare obținute în urma experimentelor de grup întăreau convingerea că,

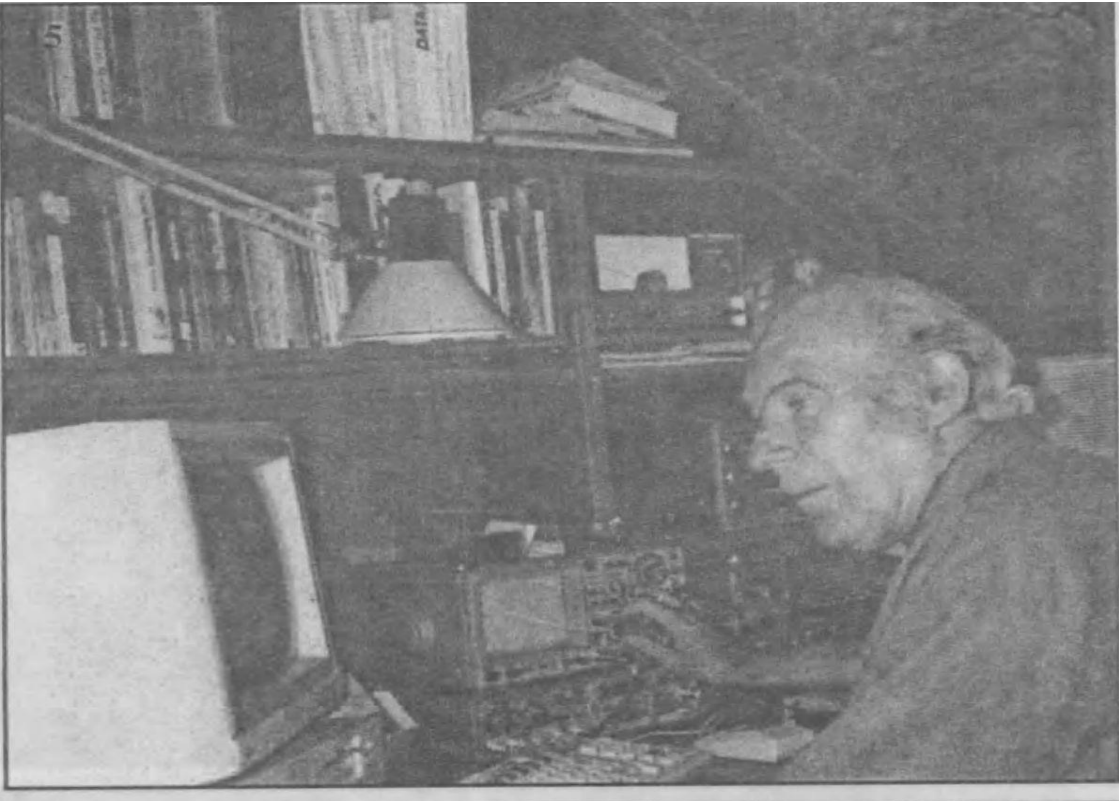

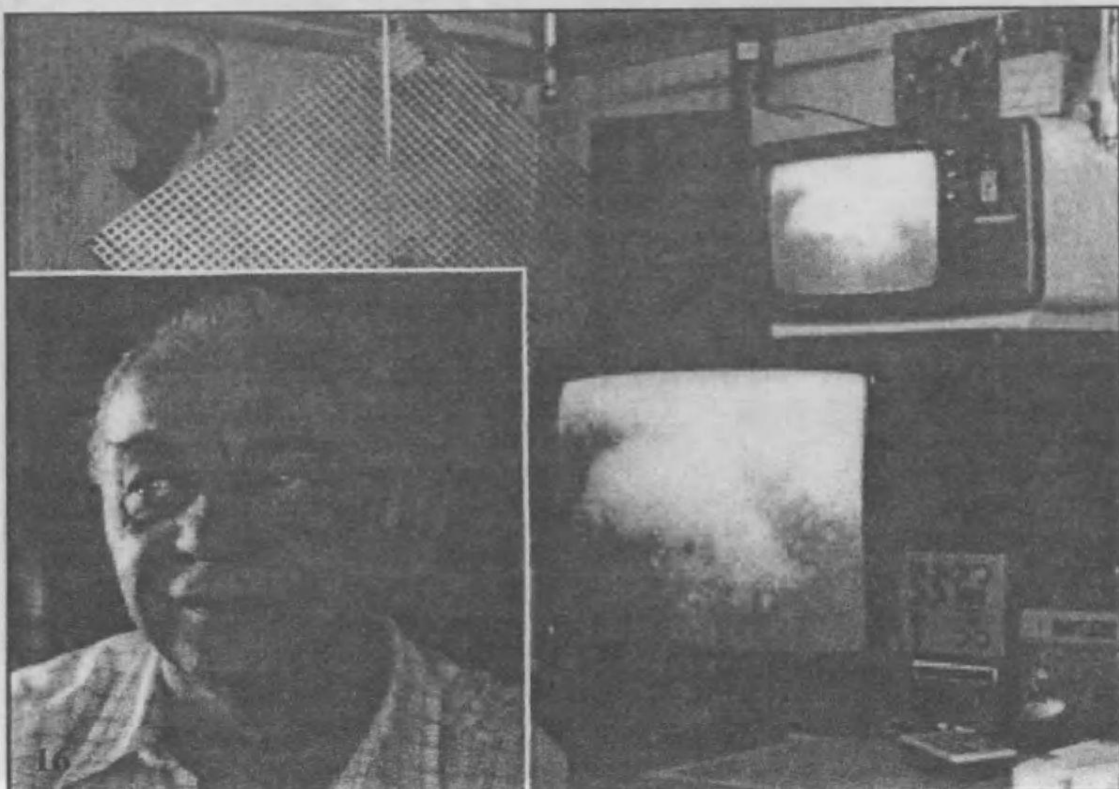

17

18

19

20

21

15. Prof. dr. Ernst Senkowski, oferind explicaţii cu privire la instalaţia sa transaudio, destinată recepţionării transvocilor.

16. Pionierul unui transvideo, Klaus Schreiber. Acesta a contactat rude de-ale sale decedate ca şi persoane străine ce au fost „consemnate" pe un video.

17, 18. Unul dintre numeroasele teste de percepţie precognitivă, realizate de prof. Jahn şi colaboratorii acestuia, de la Universitatea Princeton (SUA). Obiectivul: ruinele lui Urquardt Castle, Loch Ness (Scoţia). Distanţa de la Princeton: 5600 km. Momentul testului: cu 14,5 ore înainte de sosirea agentului. Descrierea (prescurtată): „Stânci cu găuri inegale; de asemenea marea întunecată, un albastru închis; valurile înspumate... lovesc stâncile? Pe un munte sau pe o stâncă, priviţi apa! În depărtare, este gri-întunecată. Pescăruşii zboară? Pelican pe un stâlp; nisip. Un far? O mare construcţie rotundă şi cu acoperişul conic; ferestre înalte sau ferestre deschise; cu o cărare ce duce undeva, în sus. O clădire mai mare care seamănă cu un munte... Muşchiul sau iarba pe pereţi... Pod basculant? Pădure, mireasma mării..."

19, 20. După prăbuşirea unui aparat Lockheed „Tristar" (sus), al companiei Eastern Airlines, la 29 decembrie 1972, şi-au pierdut viaţa (de la stânga la dreapta): căpitanul cursei Bob Loft, copilotul Albert Stockstill şi inginerul Don Repro. Câteva luni mai târziu, ei au provocat groază, apărând în faţa personalului şi a pasagerilor aparatului, cu numărul de zbor 318.

21. Resturile avionului care efectua cursa nr. 401, prăbuşit pe terenurile mlăştinoase de la Everglades.

22. Debbie Oakes, tovarăşa de viaţă a lui Ken Websters, în faţa unei solii, scrisă de Tomas Harden, din secolul al XVI-lea. Aceasta avea în bucătăria sa, din Meadow Cottage, o bucată de hârtie scrisă neciteţ. Era una din formele de manifestare fantomatice ale acestuia.

la un nivel inferior, informațiile recepționate precognitiv corespund, într-adevăr, foarte bine evenimentelor reale.

Un anumit eveniment spectaculos a fost supus percepției precognitive, obținându-se un astfel de gen de „pictogramă" a evenimentelor viitoare ce s-a dovedit a fi mai mult sau mai puțin exactă, dar interpretabilă din punct de vedere al participării şi al apropierii în timp.

Întâmplător, s-a acreditat ideea că, datorită percepției precognitive, accidentele, ba chiar şi cele mai cumplite catastrofe, pot fi evitate.

Însă, prin intervențiile intenționate, ce aveau menirea de a împiedica producerea catastrofelor, s-a ajuns la un paradox bizar, în sensul că, pe baza precognitivității, fusese deja „construită" o astfel de strategie, în curgerea destinului. O astfel de aparentă precognitivitate ar fi aidoma unei avertizări şi ar avea doar o funcție moralizatoare.

Şi totuşi, în literatura de specialitate, se găsesc numeroase cazuri, în care se fac referiri la astfel de avertizări precognitive, şi dacă acestea ar fi fost luate în serios, s-ar fi putut împiedica producerea accidentelor.

Uneori, se realiza prevenirea unui dezastru iminent, chiar în ultimele secunde, întărind convingerea celor surprinşi de acest lucru că ei înşişi, urmând indicațiile precognitive, au adus o corectură destinului. Numai că lucrurile nu stau chiar aşa...

Stanley Krippner, parapsiholog american, ne prezintă un interesant caz de precognitivitate onirică. „Într-o noapte, o femeie îşi trezi bărbatul din somn şi îi povesti că a visat ceva îngrozitor. Ea a visat că un candelabru uriaş s-a prăbuşit peste patul unde doarme copilul lor. Ea a mai visat că în urma acestui accident, copilul a decedat pe loc. Ceasul din camera copiilor arăta ora 435. Auzind acestea, bărbatul se amuză pe seama fricii soției sale, pe când aceasta îşi luă copilul în patul lor. Două ore mai târziu se auzi din camera copilului zgomote şi pocnituri puternice. Într-adevăr, candelabrul se prăbuşise. Limba ceasului indica 435.

Dacă, într-adevăr, visele se dovedesc a fi „reale”, atunci, în mod firesc, se pune întrebarea: de ce nu pot fi evitate catastrofele, prin presupuse „intervenții”? Şi dacă pot fi evitate, unde are loc acest lucru? Într-una din multele lumi paralele?

La Stanford Research Institute Internațional (SRI!) din Menlo Park, California, îşi desfăşoară activitatea fizicienii Harold E. Puthoff şi Russel Targ, care afirmă că, la viteză superioară luminii, prin pătrunderea tahionilor în lumea noastră, printr-un tunel interior, s-ar ajunge la un soi de echilibru între prezentul nostru şi viitor (respectiv mai multe forme de viitor care se deosebesc unele de celelalte). Este vorba despre un proces în care precognitivitatea ar putea fi înțeleasă şi din punct de vedere fizic. Ambii oameni de ştiință pleacă de

la ideea că undele informaționale ce pătrund din viitor în prezent sunt foarte rapid încetinite. Ar fi un motiv pentru care evenimentele ce se vor derula în viitor ar putea fi mai bine anticipate. Este o ipoteză ce a fost de mai multe ori confirmată în activitatea practică. Cei doi fizicieni, Puthoff şi Targ, au constatat că, folosind aparate de măsurare electrice, se pot obține previziuni foarte precise, în interiorul unui interval de 0,2 zecimi de secundă, conform sistemului „Callcard". Un interesant caz de precognitivitate realizată într-un timp scurt, mi s-a întâmplat mie, în urmă cu câțiva ani, în timp ce mă aflam în sudul Italiei, cu intenția de a mă întoarce acasă.

Autobuzul nostru tocmai trecea printr-un mic tunel, în apropiere de Modena, când a accelerat brusc, din cauza unei ocoliri. Şoferul trebuia să evite un Alfa Romeo care, într-o curbă, s-a izbit de un panou aflat în spatele tunelului. Şoferul se afla în fața unei probleme foarte dificile, în încercarea sa de a evita ciocnirea cu un autobuz cu două etaje ce venea din sens opus. Totuşi, dând dovadă de o prezență de spirit nemaipomenită, el a reuşit, în ultima secundă, să salveze autobuzul, printr-o frână de maestru.

Totul s-a desfăşurat cu o viteză uluitoare, încât mulți dintre călători nici măcar n-au realizat ce ar fi putut să se întâmple. Totuşi, o femeie şi-a dat seama că am fost la un pas de o catastrofa. Aceasta, galbenă ca ceara, mi-a mărturisit că, încă

înainte de a pătrunde în tunel, cu câteva secunde mai devreme de declanşarea posibilului accident, a avut o „prevestire”. Acest lucru m-a şocat mai mult decât eventualul accident, căci, din fericire, nu a fost nicio victimă. Femeii nu i-au trecut niciodată înainte astfel de gânduri prin cap, dar de ce tocmai atunci? Fireşte că nu vom încerca să demonstrăm existența precognitivității prin narațiuni cu caracter anecdotic, deşi, uneori au şi ele un miez de adevăr. Pentru a elimina toate îndoielile cu privire la acest fenomen, prof. Fizician de la Princeton, Robert Jahn, şi colaboratoarea acestuia, Brenda J. Dunne, au efectuat numeroase experimente de natură precognitivă, obținând rezultate surprinzătoare. În cazul unei „Precognitive Remote Perception” (PRP) – Percepție precognitivă de la Distanță este vorba despre o combinație între vizionarismul plastic (percepția la distanță) şi previziune – o formă deosebit de complicată a percepției precognitive. Fără îndoială că succesul repetat obținut de cei doi oameni de ştiință a dus la clarificarea multor aspecte legate de acest ciudat fenomen Psi.

Conform protocolului PRP, perceptor, respectiv cel ce percepe, ar fi în măsură să ne redea o descriere cuprinzătoare, ba chiar şi o schiță, a unor localități şi obiecte necunoscute acestuia unde se află agentul – un observator – din viitorul apropiat. El ar trebui să-şi completeze un chestionar, ceea ce ar facilita mai târziu evaluarea

analitică. Perceptorul ar putea apela la agentul, aflat în acel moment al viitorului, dezvoltând strategiile necesare îndeplinirii sarcinii. Multe dintre descrierile realizate erau alegorice, altele foarte analitice sau prea narative, oferind prea multe detalii.

Agenții, la rândul lor, au rămas timp de 10–15 minute la locul obiectivului, pentru a permite perceptorului să-şi decanteze impresiile. În continuare, în zona obiectivului, s-au realizat fotografii pentru a fi verificate, la evaluarea experimentului. Fixarea obiectivului a fost hotărâtă la Princeton, ținându-se cont de anumiți factori:

În cele mai severe condiții de siguranță, conducătorul proiectului trebuia să aleagă printr-o persoană neparticipantă la experiment unul din posibilele locuri-obiective stabilite anterior, de care nici perceptorul, nici agentul nu ştiau nimic.

- Obiectivul fusese ales, descris şi fotografiat, la momentul oportun, în mod spontan, la „fața locului", de către agenții înşişi.

Această metodă a fost aplicată chiar şi atunci când agenții au optat, după bunul lor plac, pentru itinerarul de călătorie, cu mult înainte de fixarea obiectivului. Pentru a se exclude orice suspiciune provocată de înțelegeri verbale, vizionarism şi telepatie, înainte de strângerea şi evaluarea descrierilor şi a fotografiilor, s-a avut în vedere interzicerea oricărui contact între observator şi

agent.

La experimentele bogat demonstrate prin imagini şi ştiinţific analizate de cei de la Princeton, până în 1987, au participat, selecționați pe baza unor criterii ştiinţifice, 40 de oameni dotați cu aptitudinea de a percepe, completând un număr de 334 de teste. Au fost urmărite obiective nu numai în S.U.A., ci şi în străinătate: în Italia, Scoția, Cehia, Rusia, pentru a se demonstra că, în cazul percepțiilor precognitive, distanțele nu constituie un impediment în realizarea obiectivului propus.

În timpul discuțiilor purtate cu cei ce participau la experimentele PRP, prof. Jahn a descoperit, pe baza concluziilor trase de pe urma tehnicilor de percepție utilizate, indicii care „fac aluzie" la influențele exercitate de presupusele efecte ale tunelului, de natură cuantico-mecanică, asupra precognitivității. Unul dintre cei destinați să perceapă a descris maniera în care s-a comportat în acel moment, fiind, realmente, cuprins într-un scenariu despre viitor, printr-o percepere contemplativă. Acesta mărturisea: „Mai întâi încerc să dau la o parte tot ceea ce mă preocupă sau la ce mă gândeam. Apoi am făcut eforturi pentru a-mi reprezenta un ecran de film acesta fiind gol, apoi un agent, pe care nu-l mai văzusem niciodată, alergând pe ecran. După aceea am aşteptat ca să-mi dau seama ce se poate vedea pe ecran. De obicei nu apare nicio imagine coerentă,

ci mai degrabă se ivea ceva ce aduce a consecință a unor impresii onirice." Un altul făcea următoarea declarație: „Cele mai multe impresii mi se creează imediat după ce mă trezesc, mai înainte ca eu să încep să gândesc logic. După ce îmi clarific scopul căutării, stau întins liniştit şi aştept imaginile ce curg în conştiința mea." Previziunile referitoare la atentatele puse la cale împotriva unor personalități de prim rang, previziuni care s-au dovedit a fi „sarea şi piperul" pentru cei talentați în acest domeniu, aducându-le acestora o nesperată publicitate şi recunoaştere unanimă.

Oare e necesar ca, pe baza unor senzații efemere, să se măgulească orgoliul celor avizi de publicitate?

La 10 martie 1981 apărea în „National Examiner" următoarea relatare a americancei Noreen Renier: „S-a tras asupra lui Reagan, preşedintele n-a fost omorât, ci rănit în partea stângă superioară a pieptului". Douăzeci de zile mai târziu, respectiv la 30 martie, la ora 1430, din păcate, profeția lui Renier s-a adeverit: preşedintele Ronald Reagan, după o alocuțiune rostită în fața funcționarilor Uniunii Sindicatelor AFL/CIO, a părăsit Hotelul Hilton din Washington, fiind împuşcat şi grav rănit de tânărul în vârstă de 25 de ani, John Warnock Hinckley, din Evergreen, Colorado. Glonțul atentatorului a pătruns pe sub braț, în corpul lui Reagan, apoi a ricoşat în a

şaptea coastă, perforând plămânul în profunzime, pe o porțiune de 7 cm.

După prezentarea unor astfel de previziuni în mod inevitabil, se nasc şi întrebările: care este partea exactă a previziunilor şi care este cea estompată? Unde se termină speculația şi unde începe veritabila precognitivitate?

În acest moment, gândurile mi se îndreaptă şi spre nefericitul caz, în care a fost implicat preşedintele de-atunci al S.U.A., John F. Kennedy. De ce spectaculoasele previziuni făcute la vremea respectivă n-au putut împiedica tragica întâmplare, în urma căreia tânărul preşedinte şi-a pierdut viața?

Pentru a lămuri cât mai limpede această problematică atât de complexă a previziunilor, nu trebuie să uităm un alt element: există o sumedenie de elemente subversive – frustrații, criminalii, cei care se consideră a fi „delegați ai destinului" sau obsedații de eroisme, cu orice preț, care se simt motivați, în acțiunile lor, de „soliile din viitor". Ce-ar fi să învinovățim şi societatea, pe care am putea-o considera complice la înfăptuirea unui tragic accident (incident), din moment ce publicul a fost deja informat despre un iminent eveniment cu urmări majore, chit că informarea a fost făcută în mod pripit şi nechibzuit? Încercând să găsim motivații speculative, riscăm să acordăm circumstanțe atentatorilor de tot soiul. Atunci care mai este deosebirea dintre noțiunile de „vinovat" şi

„nevinovat”.

Este cu totul îndreptățită întrebarea dacă oricare dintre noi poate să se antreneze în vizualizarea viitorului şi astfel să „listeze” timpul?

Fizicianul şi chimistul irlandez dr. Sean O’Donnell nu se arată deloc mulțumit de presupunerile şi speculațiile lipsite de conținut care se fac în legătură cu „pre-existența” viitorului. Afirmația conform căreia cei mai mici copii trăiesc „în afara timpului” şi că numai prin educație ei sunt obişnuiți cu idea că numai trecutul este clar şi ireversibil, i-a prilejuit dr. Sean O’Donnell să remarce faptul că, în această situație omul ar fi fost înzestrat de la natură cu un sistem al memoriei în care predomină simetria. În „mijlocul” unei conştiințe a timpului s-ar fi aflat „acum”, iar la stânga şi la dreapta acestei conştiințe s-ar fi găsit trecutul şi viitorul.

În continuare, opinia lui O’Donnell este aceea că, în sistemul nostru de gândire, rațiunile sunt asimetrice, iar trecutul este singura noțiune temporală acceptată, deşi nedemonstrabilă. A început să dea atenție propriilor sale previziuni ale întâmplărilor cotidiene. O’Donnell este convins că în spatele intuiției şi al precognitivității se ascunde o veritabilă „memorie” a viitorului. Tot ceea ce aflăm în mod precognitiv, n-ar fi altceva decât numai nişte „amintiri din viitor” („Future Memory”).

Prin educarea neobosită a „memoriei din viitor”,

O'Donnell raportează că a reuşit o rată de 80, faţă de media de 50. Alte persoane testate au ajuns la un nivel de 65.

După 5 000 de ore consacrate experimentelor, dr. Sean O'Donnell a formulat teoria sa referitoare la „Future Memory", afirmând că memoria umană lucrează în realitate simetric. Printre altele, el defineşte sesizarea fenomenelor viitoare nu prin noțiunea de precognitivitate, ci prin „amintiri de dinainte".

Experimentatorii ruşi – o evidențiem aici pe cunoscuta doamnă parapsiholog Barbara Ivanova – au ajuns la concluzia că vizionarismul, ca orice alt talent, se învață. Barbara Ivanova mi-a făcut cunoscută tehnica ei specială: „Înainte de a începe antrenamentul de precogniție, exersăm percepțiile spontane, în cadrul grupei. Participanții la aceste şedințe trebuie să intuiască erorile referitoare la cuvinte, imagini, reprezentări, forme geometrice, simboluri etc. Noi începem prima şedință cu exersarea vizualității, ce constă în realizarea unei pseudo-percepții ce are menirea de a-i pune pe participanții acestor şedințe în situația de a-şi aminti evenimente reale, apoi ele trebuie definite în asemenea manieră, încât să fie cât mai animate cu putință, iar atenția să fie fixată asupra tuturor detaliilor, fie ele cât de infime. Apoi „trecem prin sită" percepțiile. Imediat după aceea, încercăm, să surprindem o impresie pseudo-auditivă, urmând a ne aminti de un zgomot real sau imagistic.

După ce s-au sedimentat impresiile, drumul spre perceperea informațiilor precognitive este deschis. Ele se pot infiltra în vacuumul creat în „golul" reprezentării. Ceea ce se petrece se poate defini prin formula «a-şi aminti – înainte», nu foarte diferit de atunci când îți amintești ceva din trecut. La fel se petrec lucrurile şi în cazul imaginilor, apropiindu-ne, în anumite privințe, de domeniul fanteziei, numai că imaginile autentice nu se schimbă în mod voit. În acest mod se pot face diferențieri corecte între informațiile Psi şi anumite descoperiri.

V. Din alte timpuri – din alte lumi

„În domeniul holografic – în cel al frecvențelor – este un moment când «cu patru mii de ani în urmă» poate fi egal cu «mâine»"

Karl H. Pribram, „Holographic Memory"

În întreaga lume există locuri, ba chiar ținuturi întregi unde, ca urmare a bruştelor anomalii ce se petrec în microcosmos – în sistemul unitar al găurilor de vierme al lui Wheeler – există tendința de a se realiza un „scurtcircuit" între un „acum" al nostru cu patru dimensiuni şi alte universuri inexistente, paralele cu realitatea noastră.

Acest fenomen are următoarele caracteristici:

- *Oferă posibilitatea oamenilor înzestrați cu harul*

previziunii să arunce o privire uneori în epocile trecute, ba chiar şi în cele viitoare;

- Nu rareori se confruntă cu ființe-fantomă din trecut, ce seamănă cu persoane demult decedate;

- Facilitează, în mod sporadic, contacte prin computer cu ființe din trecut sau viitor. Toți participanții trebuie să fie convinşi de faptul că trăiesc acum, adică într-un fel de atemporalitate.

- Ar putea fi răspunzătoare pentru numeroasele pictograme observate în lanurile de grâu din Anglia, neexplicate până acu, – manifestări ce iau tot mereu forme mai complicate şi mai misterioase.

Dacă se recunoaşte existența universurilor supraordonate – sau paralele, atunci fenomenele descrise în ceea ce urmează nu mai par atât de neobişnuite. Super-conştiința din spatele tuturor fenomenelor virtuale şi materiale ne face să credem că noi contribuim la această stare interacționând în vis. Totul se întrepătrunde. Trăim într-o lume plină de cuplări cu trecutul. Sună ca o blasfemie: singura realitate este visul, absolutul este visul – un vis în alt vis, la rându-i în altul… ad infinitum.

1 Ferestre spre ieri

Miss Annette, redactor, de ani de zile, al televiziunii britanice, observă pentru prima dată „un sat tipic-Sussex”. Era în vara anului 1959, într-o vineri seara, când după o săptămână plină

de încordare, se afla cu automobilul ei între Midhurst şi Liphook. Deodată, ea văzu un cătun drăguț, cu o biserică, nişte colibe acoperite cu paie, un iaz plin cu rațe şi o pajişte. Aici totul părea să fie încă la locul lui; aici trebuia să vadă totul mai de aproape. Annette se miră de faptul că nu reuşise să descopere până atunci această bijuterie a naturii. De asemenea, şi prietena ei care o însoțea pe Annette în această mică excursie, de sfârşit de săptămână, era uimită de atmosfera romantică ce-o degaja satul. Era ceva arhaic, stil Tudor.

La întoarcere, după ce vizitaseră nişte prieteni în Midhurst, au vrut să revadă enigmatica localitate. Dar satul, ia-l de unde nu-i! Parcă-l înghițise pământul.

În vinerea următoare, când Annette se ducea spre casa ei de sfârşit de săptămână, de data asta fiind singură, l-a văzut din nou. Se concentră la maximum pentru a nota următorul indicator… Midhurst. Fără urmă de îndoială, satul „vrăjit” se afla undeva între Liphook şi Midhurst. Duminică s-a întors la Londra mai devreme decât de obicei, ca să admire satul viselor ei la lumina zilei. S-a tot învârtit între Midhurst şi Liphook, însă… satul dispăruse. Annette nu ştia ce să mai creadă oare ea şi prietena ei avuseseră halucinații ori avuseseră de-a face cu o apariție neobişnuit de reală?

Abia în toamna anului următor, miss Annette a

găsit explicația bizarei întâmplări. Într-un mic anticariat londonez, ea găsi o hartă veche, în care era indicată o mică localitate care nici măcar nu purta un nume, situată la jumătatea distanței dintre Midhurst şi Liphook. Mica localitatea avea opt gospodării țărăneşti, o biserică, un iaz şi o păşune. Anticarul ține s-o informeze pe clienta sa că întreaga aşezare arsese până în temelii cu mult timp în urmă... vreo 300 de ani.

Percepțiile unor scenarii din trecut sau viitor, indiferent că ele se produc în încăperi sau spații libere, se explică prin deranjamente psihice ale observatorului, dar chiar şi prin anumite anomalii de natură fizică. Nu se cunosc cauzele precise ale unor asemenea fenomene. Astfel de anomalii ar putea fi declanşate prin existența unor zone de bruiaje în câmpul magnetic al Pământului prin respingeri în structura spațiu-timp condiționate gravitativ sau alți factori nedescoperiți până acum. Poate că este vorba despre proiecții ale unor domenii superdimensionate conectate invizibil la lumea noastră sau despre „imagini" din alte realități, din alte timpuri. Deşi de cele mai multe on se bazează pe impresiile plastice, reale, aceste manifestări nu trebuie să *fie* neapărat acolo, în termeni tridimensionali.

În august 1941, Leonard Hall, împreună fiind cu prietenii săi, se îndrepta spre muntele Ozark, situat undeva, în partea centrală a Americii de Nord. Una din nopți şi-a petrecut-o pe malul lui

Upper Current River. Înainte de răsăritul soarelui, Leonard Hall auzi nişte voci străine, necunoscute lui. Omul deschise ochii şi constată uimit că în timpul nopții apăruseră nişte musafiri. La lumina unui foc de tabără, aflat la o distanță de 30 de metri de cortul său, Hall a putut distinge foarte clar oameni odihnindu-se. De-a lungul malului fluviului mai ardeau şi alte numeroase focuri de tabără, iar în jurul acestora se afla un mare număr de persoane. Grupul se compunea în cea mai mare parte din indieni, îmbrăcați numai cu un fel de şorțuri de piele. Oamenii vorbeau într-un dialect străin. Apoi începu să distingă câteva cuvinte rostite în spaniolă şi avu impresia că se află într-o tabără a conchistadorilor – spanioli ce cuceriseră America de Sud şi Centrală, în sec. Al XVI-lea. Dar această imagine nu dură mult timp, după care se estompă treptat.

Hall n-a dorit să-şi trezească prietenii din somn, temându-se că aceştia – în cazul în care nu văzuseră şi ei – îl vor considera, pur şi simplu, nebun.

Din curiozitate, Leonard Hall încercă să lămurească tainele acestei incredibile întâmplări. Se duse pe la diverse biblioteci, consultând o sumedenie de documente vechi şi află adevărul: într-adevăr, în august 1541, un grup de conchistadori, condus de Soto şi Coronado s-au oprit, pentru o perioadă, în apropiere de Upper Current River.

Cum se poate explica această „întâlnire” dintre două realități? Să fi fost vorba despre un vis? Sau în timp ce dormeau, Hall a trăit o proiecție tridimensională a unei epoci de care îl despart 400 de ani?

Este exclus să punem pe seama halucinațiilor descrierea atât de plastică a unei epoci în care spaniolii cucereau America, din moment ce Hall a aflat mult mai târziu despre prezența conchistadorilor pe acele meleaguri.

Sunt relativ rare cazurile, în care anumite persoane, pătrund pe neaşteptate în mijlocul unor întâmplări din trecut, chiar dacă, numai pentru câteva clipe, au fost martorii derulării acelor evenimente. Unele dintre aceste persoane reuşesc mai târziu reconstituirea unor scene fantomatice, cu ajutorul unor vechi jurnale şi, uneori, prin utilizarea fotografiilor.

Amintirile devin treze, trecutul aruncă umbre largi.

Era 3 octombrie 1963. La Universitatea Wesley, din Lincoln (Nebraska), Coleen Buterbaugh, secretara decanului de atunci, Sam Dahl, trebuia să-i ofere personal o ştire importantă unui docent. Nu era încă ora 9, când secretara intră în camera de lucru a docentului şi fu surprinsă de un miros tare neplăcut. Profesorul nu era de găsit. Ea se uită cu atenție prin cameră. Imediat zări o femeie masivă, cu părul negru. Îmbrăcată după moda veche şi care nu părea a remarca intrarea

secretarei în cameră Necunoscuta întinse mâna dreaptă spre raftul de sus al unui dulap vechi, plin cu partituri. Probabil, vroia să ia ceva de acolo. Apoi privirile lor s-au întâlnit. Imediat secretara păli, dar cu totul altceva o nelinişti şi mai mult. Când se uită pe fereastră, nu-i venea să creadă că, în câteva secunde, s-au putut petrece asemenea transformări. Cea mai mare partea a campusului părea a fi un teren viran. În zadar căuta cu privirea clădirile moderne ale facultăților, sediul administrativ ori străzile şi drumurile ce duceau spre terenurile universității. Totul lăsa impresia că niciodată n-ar fi existat ceva în acele locuri. Coleen Buterbaugh, pentru o clipă, a avut senzația că s-a deplasat în trecut. Cuprinsă de panică, ea a părăsit imediat acea cameră, în care se petrecuseră lucruri atât de ciudate. Afară o întâmpină realitatea obişnuită, momentul „acum" cunoscut de ea.

Întâmplarea a pricinuit ceva vâlvă. După ce a făcut descrierea persoanei feminine întâlnite în camera de lucru a docentului, s-a trecut la identificarea acesteia, răsfoindu-se o întreagă arhivă de fotografii. Într-adevăr, cu ajutorul unor poze din 1915 a fost identificată o fostă profesoară de muzică, domnişoara Clara Mills. Aceasta murise în aceeaşi cameră, cu 27 de ani în urmă, în jurul orei 9. Sertarul spre care se îndreptase fantoma domnişoarei Mills conținea, aşa cum s-a putut stabili mai târziu, aranjamentele corale.

Coleen Buterbaugh avusese halucinații sau văzuse doar o proiecție a unor întâmplări trecute, sau se transferase din punct de vedere fizic în trecut? Dacă schimbarea realității s-ar fi răsfrânt numai asupra mediului din imediata apropiere – biroul – s-ar fi putut conchide că a fost un fenomen psihic. Însă, în imaginea femeii, tot terenul Universității a fost schimbat, ceea ce înseamnă că într-adevăr a fost o transpunere „lină" în trecutul de acum 50 de ani, în Primul Război Mondial.

Cu câțiva ani în urmă, atenția mi-a fost atrasă de cazul americancei Gladys Galvin care, în perioada în care a fost soră medicală, a avut o trăire asemănătoare. Spre deosebire de cazul în care a fost implicată Coleen Buterbaugh, de data aceasta vă voi relata o situație, în care două femei trăiesc o schimbare a realității.

În dimineața zilei de 16 iunie 1959, Gladys Galvin şi colega sa Rosemary – pe atunci ambele lucrau, ca surori medicale, la un spital din Seattle – au vrut să coboare cu ascensorul în beci. De acolo trebuiau să aducă apa distilată ce se afla depozitată în recipiente mari. Femeile au intrat în lift, punându-l în mişcare, evident, cu intenția, de a cobori. Ambele femei credeau că cineva care voia să coboare apăsase pe buton. Câteva secunde mai târziu, liftul se deplasă în direcția opusă, oprindu-se la ultimul etaj. Uşa se deschise automat, iar privirea celor două femei se opri asupra

coridorului. Totuşi, acolo nu era nimeni care să vrea să coboare. Acesta, aşa cum se înfăţişa celor două surori medicale, nu arăta a fi holul unui spital modern, din punctul lor de vedere. Gladys şi Rosemary, fără voia lor, se simţiră transferate în trecut. În holul în care domina albul, se aflau pe jos covoare orientale. În locul unde, în mod normal, trebuia să se afle persoana ce însoţea liftul, se găseau scaune vechi, cu spătare înalte, şi tot în acel loc se mai aflau o vază decorativă din alamă şi nişte şezlonguri de la sfârşitul secolului.

Ambele femei se holbau uimite la acele obiecte neobişnuite. Oare visau cu ochii deschişi? Voia cineva să le joace vreo farsă? Cheltuielile pentru ce era acolo ar fi fost puţin cam prea mult.

Cele două femei încă trăiau cu impresia că se află într-un vechi hotel de lux. În stânga lor, acolo, unde în mod normal trebuia să fie secţia de chirurgie pentru bărbaţi, se găsea un gang plin de covoare. Gladys Galvin se deplasă, ca hipnotizată, pe hol. În porticul aripii destinate bărbaţilor erau agăţate candelabre şi tot felul de ornamente de pe vremuri. Toate uşile păreau a fi închise. Dar ce fel de uşi erau acestea? Numai a uşi de spital nu arătau.

Dând dovadă de o formidabilă prezenţă de spirit, Rosemary îşi apucă repede prietena de braţ şi o conduse cu toată puterea înapoi, spre lift. Poate în mod instinctiv, ea a simţit pericolul că au fost smulse dintr-o realitate în altă realitate care nu le

aparținea. De parcă s-ar fi aflat în transă, Gladys, apăsă pe butonul liftului pentru a se deplasa la parter. Reveniră la realitate. Cu toate că ambele femei foloseau în permanență liftul, în pofida celor întâmplate, nu li s-a mai întâmplat niciodată să aibă parte de un eveniment atât de ciudat. În mod inevitabil, se pune o întrebare firească: ce s-ar fi întâmplat, dacă ambele femei ar fi părăsit liftul şi s-ar fi „cufundat" în realitatea fantomatică pentru mai mult timp? Ar fi devenit prizoniere, ar fi primit ele o nouă identitate? Ocazional, oamenii s-au confruntat cu scene, în care ar fi putut fi proiectați într-una din multele desfăşurări ale evenimentelor viitoare. Fizicianul John Gribbin, în cartea sa „Time Warps" evidențiază o astfel de „orientare alături de timp", opinie ce aparține unui celebru comandant englez de escadron, Sir Victor Goddard. Fenomenul s-a petrecut în anul 1935. În timpul unui zbor, Goddard a nimerit cu aparatul său într-un nor dens. Ca urmare a proastei vizibilități, el şi-a pierdut orientarea. În câteva secunde, el s-a izbit cu aparatul său de un alt avion ce aparținea formației a cărei comandant era. Aparatul său se prăbuşea. Totuşi, cu chiu cu vai, pilotul a reuşit să redreseze aparatul la câțiva metri deasupra pământului, ca apoi să atingă o înălțime care să-i permită să aibă din nou o poziție normală de zbor. După aceea, pilotul se îndreptă spre aeroportul din Prem, în apropiere de Edinburg – care mai era doar o ruină jalnică a ceea

ce fusese el în timpul primului război mondial. Soarele strălucea cu putere. Pentru a se orienta, privi în jos, remarcând, spre uimirea sa, un aeroport aflat în plină activitate, cu multe aparate de zbor aşezate impecabil în hangarele ce străluceau a curățenie. Apoi, această viziune dispăru brusc şi Sir Goddard se avântă din nou printre nori şi prin ploaie.

Au trecut puțini ani de la această întâmplare şi Prem a redevenit bază de antrenament al Forțelor Aeriene Regale. Interesant de remarcat este faptul că acum, pe acel aeroport, staționează tipuri moderne de avioane, aşa cum le-a „văzut" Goddard. În timpul unei vizite efectuate la Prem, Goddard a constatat că acoperişurile hangarelor nu erau acoperite cu bitum aşa cum se obişnuia înainte, ci cu tablă ondulată, modern.

Dr. John Gribbin remarcă faptul că acel „contact" al lui Goddard cu viitorul nu este nicidecum o viziune perfectă a unei realități de mai târziu, ci mai degrabă este vorba despre o viziune a unei realități temporale „de dinainte". Gribbin este de părere că reconstruirea aeroportului s-a făcut în funcție de concepția arhitectului, anulându-se astfel versiunea asupra acoperişurilor hangarelor, aşa cum apăreau acestea în scena fantomatică sesizată de Goddard. Dar această variantă ar putea fi anulată, având de-a face cu o pătrundere a pilotului într-un viitor paralel. Cred că această ultimă variantă nu are

nici-o şansă de-a deveni reală.

„Observările” scenariilor din trecut sau din viitor se realizează în mod spontan, adică iau pe nepregătite pe cel ce le parcurge, iar durata lor este foarte scurtă, de numai câteva secunde. Nimeni nu se mai miră de faptul că psihiatrii încearcă să între în contact cu anumite deranjamente ale conştiinței, fie ele trecătoare sau permanente: halucinațiile optice şi acustice, iluziile, refugiul din realitate, psihozele, reprezentările obsesive, maniile etc. Este regretabil când, prin diagnoze lipsite de conținut, sunt reprimate interpretările moderne ale acestor fenomene deosebit de interesante, cum ar fi de pildă teoriile teoretico-cuantice cu privire la relația dintre conştiință şi fizică. Marea schimbare a modului de gândire relativ la evaluarea viziunilor retro şi precognitive ar putea fi determinată de un aparat numit „cronovizor”, prin care s-ar observa scene din cel mai îndepărtat trecut – un fel de „televizor” al timpului. Ideea că toate evenimentele de pe lumea aceasta au fost definite şi înmagazinate în ceva ca o „Carte a vieții”, filosoful Rudolf Steiner (1861–1925) vorbeşte despre o „Cronică akashikă” (în lb. Sanscrită „akasha” – „eterul-spațiului”) se găseşte în cele mai multe scrieri ale popoarelor antice. Profesorul Senkowski defineşte aceste „rezervoare” fictive ale „eterului spațial” drept nişte „spații metaforico-cosmice ale informațiilor”, iar printr-un „cronovizor” ele pot fi

evaluate.

Preotul-călugăr benedictin italian Alfredo Pellegrino Emetti – şeful unicei catedre de muzică arhaică a conservatorului Benedetto Marcello din Veneția, doctor în limbi vechi orientale, filosofie şi teologie – a dorit, cu câțiva ani în urmă, ca împreună cu 12 oameni de ştiință italieni şi străini, să pună la punct acel misterios „cronovizor" ce avea menirea de a reda nu numai mişcări, ci şi convorbiri şi sunete din trecut.

La 18 octombrie 1986, părintele Emetti a informat opinia publică, în cadrul unui congres desfăşurat la Riva del Garda, despre existența unui astfel de aparat, oferind celor prezenți o serie de detalii în legătura cu acesta. Se presupune că acest neobişnuit aparat s-ar afla la Vatican, într-un loc secret, pentru a evita folosirea lui într-un sens negativ. Participanților la acest congres – oameni de ştiință şi ziarişti le-au fost oferite de părintele Emetti însuşi pentru prima oară detalii despre principiul de funcționare a „cronovizorului". Ernetti afirma că tot ceea ce există şi se petrece în universul nostru lasă în hiperspațiu o urmă energetică care poate fi sesizată şi auzită, asemeni unei benzi video. Conform explicațiilor oferite de părintele Ernetti, „spațiile superioare ale energiei depozitate se metamorfozează în forme primare de imagini şi sunete, devenind astfel vizibile şi putând fi şi auzite. „Cronovizorul" se compune din trei

module: un sistem de antene pentru recepționarea undelor diferite de cele hertziene (electromagnetice), un mecanism de reconstituire a imaginilor şi vocilor şi un convertizor de imagini şi sunete. Acest uluitor aparat permite reconstituirea evenimentelor culturale şi istorice şi oferă posibilitatea de a avea o nouă optică asupra diverselor epoci din trecut.

Ernetti afirmă că, prin intermediul „cronovizorului" său, a fost în măsură să recepționeze o tragedie pusă în scena, cu prilejul jocurilor apolinice, lucrul acesta petrecându-se în anul 169, înainte de Christos. Discursul în limba latină al lui Ennius trebuia să fie recepționat tot atât de clar de „televiziunea" timpului, ca şi „partea cântată" în dialectul doric, ceea ce era foarte simplu pentru un om ca părintele Ernetti, un bun cunoscător al limbilor vechi şi al muzicii arhaice.

Este greu de presupus că un om ca părintele Ernetti, împuternicit de Vatican cu dezvoltarea muzicii religioase şi care, printre altele, a publicat 72 de volume ce tratau problematica muzicii liturgice, a mai editat şi 50 de discuri cu muzică arhaică, a încercat să inducă în eroare în mod deliberat anumiți oameni de știință. Ca să nu mai vorbim de faptul că pentru strălucita sa invenție nu a pretins nimic de ordin material, el făcând parte din ordinul Benedictin.

Întrebarea care se pune este doar aceasta:

Ernetti, prin „cronovizorul” său, a obținut oare înregistrări din timpuri trecute şi care nu mai pot fi aduse înapoi sau din realități alternative (paralele), existente simultan cu a noastră?

La această ultimă realitate fac referiri interesante H. Everett, John A. Wheeler şi N. Graham în teoria lor cu privire la „Interpretări ale lumilor paralele, prin prisma mecanicii cuantice”.

2 Imagini din umbră – lumea fenomenelor atemporale

În compendiul său „Psihiatrie şi psihoterapie” – un manual destinat studenților şi medicilor – prof. Harald Feldmann defineşte „halucinațiile” ca fiind erori ale simțurilor, fără excitare senzorială. Mai departe el arată că: „Halucinației nu-i corespunde un obiect perceput real. El devine (adică obiectiv) şi apare – ca percepție reală – în spațiul extern”. Până aici, toate bune şi frumoase, numai că ce se va întâmpla dacă un grup numeros de persoane, într-o zi luminoasă, se va confrunta cu acelaşi fenomen?

În continuare, vă voi relata despre o întâmplare petrecută în Algeria. Persoanele aflate într-un autobuz „plin ochi” au coborât ca să se întâlnească cu ghidul, pentru a vizita ruinele oraşului algerian Blida, din secolul al III-lea, în acel moment, şi-a făcut apariția o ceată de oameni îmbrăcați foarte

marțial. Aceştia purtau uniformele legiunilor romane, fiind conduşi de un ofițer ce călărea un cal. După şaisprezece soldați obosiți ce abia se mai târau, urma un car ce asigura aprovizionarea trupei. La acest car era înhămat un măgăruş.

Heide Kröger, o profesoară austriacă care a fost martora acestei întâmplări atât de ciudate, peste ani, făcea următoarea mărturisire: „Soldații păreau a fi vlăguiți din cale-afară... erau nebărbieriți, iar buzele lor erau pline de băşici. Ei alergau pe lângă autobuzul nostru, ignorându-ne. Se comportau, de parcă noi nici nu existam pentru ei. Pe coiful ofițerului străluceau, în toată splendoarea lor, egretele roşii şi negre. El îşi conduse trupa în interiorul cetății, pentru ca apoi, ei să dispară cu totul din fața ochilor noştri".

În această întâmplare uluitoare, oare avem de-a face cu halucinațiile a 40 de oameni, care au sesizat ceva ce nu există în realitatea noastră materială? Nimeni, cu siguranță, nu va lua în considerare o asemenea ipoteză. Nimeni nu va putea contesta că participanții la excursie – europeni, americani şi japonezi – nu au fost martorii unei asemenea întâmplări ce pare, într-adevăr, neverosimilă. Nici nu se pune problema vreunei „şmecherii", ea ar fi fost dată în vileag, fără doar şi poate. 25 de persoane participante la această excursie au fotografiat nişte scene incredibile. Dar, după developarea filmelor, pe copiile fotografice, în afară de ruine, nu se mai

vedea nimic altceva. Cum ar fi putut să prezinte materialul filmului ceva ce nu aparține realității noastre şi care a apărut, exclusiv, doar în conştiința participanților la excursie, rămânând în amintirile lor? Dr. Howard Moser, ocupându-se îndeaproape de această stranie întâmplare, pe care a şi comentat-o în diverse reviste de specialitate de pe continentul nostru, este ferm convins că, în cazul soldaților-fantome, observați de atâta lume, este vorba despre nişte „ființe vii care respiră", numai că ei aparțin unei epoci ce, conform numerotării noastre, a fost acum circa 1700 de ani. Ca şi în cazul multor altor apariții din trecut, se poate spune: ele sunt apropiate din punct de vedere spațial, dar foarte îndepărtate temporal. În acest caz, prin noțiunea de „apariții" se înțelege percepția cvasi-vizuală a unor manifestări inexplicabile din punct de vedere ortodox-fizic, din alte realități, prin urmare, ar fi vorba despre percepția unor manifestări chiar dacă ar fi lumi paralele, epoci trecute (sau viitoare) şi, poate, chiar combinațiile acestora.

Aceste fenomene, având în vedere legile fizicii tradiționale, au un caracter contradictoriu, nu în sensul propriu al cuvântului, ci în sensul, exclusiv, fenomenologic, corespunzând gradului de receptare a acestora. Dată fiind plurivalența acestor fenomene şi aprecierea lor din punct de vedere calitativ este foarte neunitară. Cei din tabăra contra vor include aceste fenomene în

categoria patologică, după părerea lor, explicabilă a erorilor senzoriale. Cu siguranță că nimeni nu va pretinde că a fost soluționată problematica halucinațiilor, iluziilor şi a altor stări ale conştiinței, aflată într-un permanent proces de transformare, de vreme ce, încă, cercetările din domeniul neurologiei şi patologiei creierului nu oferă nişte rezultate concludente. Ca urmare a unor analize temeinice a acestor fenomene, se poate afirma că în spatele acestora nu se ascunde o mistificare a simțurilor, o păcălire a unei stări de fapt, ci intră în discuție o lume plină de enigme – o altă realitate ce trebuie explorată în mod ştiințific, obiectiv.

În comitatul Yorkshire, din nordul Angliei, se află oraşul York, cel înconjurat de ziduri medievale fortificate, fiind socotit un mare centru cultural şi al doilea ca importanță istorică din regatul britanic. Cronica sa coboară până la anul 71, după Christos, când guvernatorul Quintus Pettilius Cerialis a pus bazele celei mai nordice fortărețe a imperiului. În vechiul oraş York se găsesc străduțe întortocheate, căsuțe idilice prevăzute cu structuri din grinzi şi zăbrele ori făcute din cărămidă. Deşi s-au scurs atâta secole, oraşul vechi şi-a păstrat atmosfera sa arhaică. Fiecare dintre acele clădiri atât de vechi îşi are propria istorie, iar umbrele trecutului – apariții de legionari, călugări dominicani, călăi şi domnițe care şi-au găsit sfârşitul în mod tragic – îşi dau întâlnire aici mai

des decât oriunde altundeva, Mark Graham, cu al său „Ghost Walks” – o romantică incursiune prin oraşul vechi al Yorkului – ne face să retrăim trecutul metafizic al metropolei fantomelor din Europa.

În anul 1953, ajutorul de instalator de 17 ani, Harry Martindale, aflat în beciul Treasurer’s House, de pe Chapter House, pentru a se ocupa de repararea țevilor de încălzire de la subsol, văzu, într-o zi, cum o formație de soldați romani – conduşi de un ofițer călare – a pătruns în beci, străpungând zidurile acestuia.

După descrierea lui Harry, soldații erau sărăcăcios îmbrăcați şi, fără a-l băga în seamă, trecură prin din fața sa fără a-l băga de seamă, cu capetele plecate, au dispărut prin peretele opus. Aşadar, o imagine fantomatică într-un beci, iar soldații se vedeau numai de la genunchi în sus, ca şi cum ar fi păşit pe o stradă aflată puțin mai jos ca nivel. Abia în anii 60, acestui caz, care se mai repetase de două ori în acelaşi beci, i se găsi o explicație satisfăcătoare. În apropierea casei, despre care v-am relatat povestea cu beciul, efectuându-se nişte săpături, muncitorii au avut surpriza să constate că, pe lângă alte descoperiri remarcabile din jurul casei, exact în acel loc, unde ajutorul de instalator a văzut fantomele soldaților legionari, se afla o „şosea” strategică romană Via Decumana. Aceasta se afla exact cu o diferență de la pământ la genunchi mai jos de nivelul casei.

Acest caz devine şi mai interesant, întrucât, prin semnificațiile sale, constituie un reper important al activității de cercetare a fenomenelor legate de fantome.

Fireşte, se poate obiecta că în vechile şi întunecoasele beciuri, lucrurile se prezintă, oricum, altfel decât la lumina zilei. Neobişnuitele scene „din umbră", reflexia luminii şi o foarte pronunțată aptitudine imaginativă activizează, cel mai adesea, ideea că am întâlnit „fantome", că am văzut lucruri, ce mai târziu îşi găsesc o explicație foarte simplă.

Dar ce ar trebui să credem despre fantomele plastic-reale, pline de viață, ce se manifestă în atmosfera sterilă a avioanelor de călători? Acest lucru a durat mai multe luni de zile, chiar şi în prezența a numeroşi martori oculari. În astfel de cazuri, filosofia arhetipurilor dezvoltată de C. G. Jung şi alte teorii despre halucinații sunt depăşite. Întrebarea este doar: cărui statut al realității ar trebui să-i subordonăm aceste artefacte ce acționează tridimensional.

La 29 decembrie 1972, un Lockheed „Tri Star – Jet L 1011, aparținând Eastern Airlines, s-a prăbuşit în timpul unui zbor de noapte, în timp ce se îndrepta spre Miami, venind de la New York, cu puțin timp înainte de a ateriza. Cauza accidentului, aşa cum s-a stabilit mai târziu, provenea de la un banal defect tehnic în sistemul automat de conducere care, în schimb, a generat

o gravă eroare de pilotaj. Piloții erau de părere că avionul avea încă altitudine şi era greu de înțeles cum doar, în urma unei manevre, suprafața portantă a aparatului a atins pământul. În urma impactului botul avionului s-a îngropat în pământul mlăştinos din Everglades.

Din cele 178 persoane aflate la bord, 99 şi-au pierdut viața, printre aceştia numărându-se căpitanul aparatului. Bob Loft, primul ofițer Albert Stockstill, inginerul Don Repro, precum şi cele două stewardese.

La scurt timp după tragicul eveniment, în alte aparate 310, mai ales în cel cu nr. 318, au fost observate apariții de fantome care, din cauza faptului că erau dese, au trezit o agitație în toată lumea. Aparatele au fost dotate cu părți încă în stare de funcționare ale jetului prăbuşit, mai des cu partea ce ținea de bucătărie din avion. Aceasta trebuie să fi dus la „germenul cristalizării" aparițiilor fantomatice; acestea au durat până în primăvara anului 1974. În tot acest timp, în zeci de cazuri, cele mai uimitoare au fost manifestările a doi dintre membrii echipajului de zbor: căpitanul Bob Loft şi inginerul de zbor Don Repro.

Blonda Ginny Packard lucra ca stewardeză, de cinci ani, în cadrul Eastern Airlines. Cel mai mult îi plăcea să zăbovească în mica bucătărie de la bordul avionului cu numărul 318, unde la o sobă electrică ultramodernă se puteau încălzi, concomitent, 200 de preparate culinare. Într-o zi,

când Ginny îşi aruncă privirea asupra uşii prin care se trecea de la bucătărie spre spațiul destinat controlării electronicii de la bordul avionului, zări ceva neobişnuit. În fața uşii plutea un norişor alb, nu mai mare decât o minge de tenis. Pulsa, se umfla, căpătând mărimea unei mingi de fotbal. Apoi, se întâmplă ceva ce-o lăsă pe Ginny cu gura căscată: contururile structurii respective primiră forma unui cap. Era capul unui om cu părul negru şi tâmplele gri. Nu a apucat să treacă prin ieşirea îngustă să fugă sus, când capul acesta suferi şi alte modificări. El purta ochelari şi privea prin lentilele groase la figura îngrozită a bietei stewardese ce-şi pierduse complet cumpătul. Imediat recunoscu această figură. Era a inginerului decedat, Don Repro.

O altă stewardesă susține că ar fi văzut la bordul aceluiaşi aparat, prin geamul cuptorului, clar şi inconfundabil, figura lui Repro.

O a treia stewardesă, Denise Woodroof, în timpul unui zbor de noapte, a constatat în bucătăria de la bordul avionului o răcoare neobişnuită, cu toate că termometrul din încăpere indica 90° grade Fahrenheit (33° Celsius). Inginerul de zbor a constatat şi el că este vorba despre „un frig siberian”.

Senzațiile subiective de frig, sunt, după opiniile parapsihologilor simultane cu începutul manifestărilor fantomelor. Din motive neelucidate, în cazul Denisei Woodroof, nu s-a ajuns până

acolo.

Seria de astfel de fenomene de la bordul aparatului cu numărul 318 a atins punctul culminant când unul dintre vicepreşedinții de la Eastern Airlines s-a confruntat personal cu un astfel de fenomen cu fantome. Acesta se îndrepta spre cabina de clasa I, înainte ca pasagerii să fi ajuns acolo, când îl zări un căpitan de zbor, în uniforma societății ce o conducea. Înveselit, s-a îndreptat către el, să-l salute. Apoi el făcu o constatare îngrozitoare. Mâna pe care o strânsese, în semn de salut, aparținea lui Bob Loft, pilotul dispărut în urma tragediei aviatice.

În aceeaşi clipă pseudo-Loft dispăru.

Un gând a fost suficient pentru a trimite dedublarea nefericitului pilot înapoi în realitatea celor dispăruți. Vicepreşedintele a dispus cercetarea amănunțită a avionului. Fireşte, nu s-a găsit nimic.

Dar asta n-a fost îndeajuns. Altă dată, Bob Loft a fost văzut simultan – căpitanul de zbor şi două stewardese. El a dispărut brusc din fața ochilor celor prezenți. Imediat, zborul a fost anulat. Teama amenințătoare de care au fost cuprinşi membrii echipajului era mult prea mare pentru a mai risca o altă prăbuşire. Cine ştie de ce au fost cruțați pasagerii şi membrii acelui echipaj? Martorii acelor fenomene au declarat, la unison, că figurile acelor fantome puteau fi identificate, fără niciun efort. Loft şi Repro au apărut numai la

bordul aparatelor Eastern Airlines, fiind văzuți nu numai de foştii colegi şi de cunoştințele lor anterioare, dar şi de mulți dintre pasagerii avionului respectiv, ceea ce constituie un argument hotărâtor împotriva ipotezei halucinațiilor.

Puțini ştiu faptul că, în a doua jumătate a secolului trecut, o serie de psihologi şi parapsihologi au studiat şi s-au documentat în legătură cu fenomenul apariției unor persoane aflate încă în viață, aşa-numitele „sosii" (sau alter ego). Englezii F. W. H. Myers, E. Gurney şi F. Podmore au strâns într-un volum („Phantasms of the Living") descrierile cazurilor celor mai convingătoare apariții ale celor vii pentru a aduce puțină lumină asupra acestui interesant fenomen. Evidența acestuia a dat de gândit şi criticilor scenelor de apariții, mai ales în legătură cu problematica lumii „de dincolo". Când „unul viu" se proiectează în conştiința altuia şi dacă el a fost perceput pseudo-vizual, în acelaşi moment, de mai mulți oameni, în astfel de cazuri se vorbeşte despre „bilocație" care s-ar traduce prin acea rară aptitudine de a fi prezent, în acelaşi timp, în două locuri diferite. Se pare că părintele franciscan Francesco Forgione - numit Padre Pio (1887–1968) ar fi stăpânit în totalitate acest talent. Şi alții au reuşit deja să se proiecteze inconştient în „afară", creând o dublură a propriei persoane.

Pe la mijlocul secolului trecut, în apropiere de

Riga, capitala Letoniei, se afla un pension de fete, condus de franțuzoaica Emilie Sagée. Într-o zi, profesoara explica elevelor sale o teoremă. Pentru a fi mai bine înțeleasă, evident, E. Sagée folosea şi tabla fixată pe un perete. Deodată, stupefiate, domnişoarele văzură două profesoare Sagée, stând în fața tablei. Ele semănau leit una cu alta, având aceleaşi gesturi, numai că autentica Sagée ținea o cretă în mână, ceea ce nu se observa la dublura ei, în schimb, aceasta din urmă imita toate gesturile şi mişcările celei autentice. Această întâmplare stranie a produs o vie agitație în rândul fetelor de la pension. Toate cele 13 şcolărițe au văzut cele două prezențe ale profesoarei lor.

Dar nu întotdeauna activitatea Emiliei Sagée era sincronă cu cea a dublurii sale. Altădată, de pildă, *mademoiselle* Sagée se afla în curtea pensionului, culegând flori, în timp ce elevele aveau o activitate specifică clasei. Elevele au ieşit afară pentru un scurt timp, au revenit şi pe un fotoliu au zărit fantoma profesoarei lor. Imediat fetele s-au uitat şi în grădină, unde franțuzoaica culegea încă flori. Dar ea se mişca mult mai încet şi arăta de parcă era vlăguită sau adormită. Apoi fetele priviră din nou spre fotoliu. Acolo se afla pseudo-Sagée, tăcută şi nemişcată. Asemănarea cu originalul era uimitoare. Cu un curaj nemaipomenit, câteva dintre fete s-au apropiat de fantomă pentru a o atinge. Fantoma nu reacționă în nici-un fel. Ea rămase în aceeaşi poziție încă puțin timp, după

care, încet, se estompă. Când fetele îşi întrebară mai târziu profesoara dacă-şi aminteşte ceva deosebit din „orele” petrecute în grădină, aceasta a afirmat că în timpul unei pauze făcute ar fi „văzut” fotoliul gol. Atunci i-a venit în minte gândul: „Dacă nu aş fi plecată, fetele n-ar pierde timpul făcând prostii”. Restul l-a aranjat inconştientul ei. E de la sine înțeles. Fenomenul aparițiilor celor vii sau al celor decedați a atras atenția în mod deosebit lui Wheeler şi Everett care, în teoria lor referitoare la lumile paralele derivate din mecanica cuantică, arătau că fiecare dintre noi, concomitent, poate exista nu numai în multele universuri paralele ci şi în trecut sau viitor. Nouă ni se oferă o gigantică şi durabilă panoramă a lumii, un sistem, în care coexistă realități independente. Fizicianul şi laureatul premiului Nobel, prof. Englez Brian D. Josephson este de părere că noi nu percepem aceste lumi paralele, întrucât, în mod permanent se produc infiltrații în starea de veghe a conştiinței noastre.

Totuşi, există varii schimbări ale stării conştiinței, prin care ele ne devin accesibile. Aceste schimbări pot fi:

- „halucinante” – numai în reprezentarea noastră;
- Vizibil-plastice, ca într-un film;
- „lăptoase” sau/şi transparente, într-un stadiu de tranziție „pe jumătate material”;
- Evident şi pe deplin materializate, în chip de

fantome cu o viață specifică; acestea, aproximativ mai des.

Lumile paralele trebuie să fie ordonate, unele față de celelalte, nu numai spațial, ci din punct de vedere holografic.

Literatura de specialitate ne oferă numeroase cazuri în care apar manifestări de genul celor enumerate anterior. Aparițiile, dacă sunt rapid urmărite de cineva, se retrag încet. Îşi ocolesc urmăritorii fără efort – nu spațial, ci conform principiului holografic al existenței întrepătrunse, în domeniul superior ordonat al ființelor, căruia, la urma urmei, îi aparține. De aceea ne şi lasă impresia că ne pot percepe. Într-o după amiază de iunie a anului 1973, Martha Tanguay din Livonia (Michigan) s-a dus în grădină pentru a lua rufele uscate de pe frânghie. Deodată, în fața ochilor îi apăru o figură care se apropie de ea venind din spate. Mai întâi, doamna Tanguay se gândi că-i vorba despre fiica ei, care o mai speriase şi înainte, luând-o prin surprindere.

De data aceasta a vrut să i-o ia înainte. Se întoarse rapid şi… Ceea ce văzu îi inspiră o teamă accentuată. În fața ei se afla un flăcău blond de vreo 18 ani, care purta o pălărie de pâslă cu borurile late, o vestă închisă la culoare, o cămaşă fără guler, pantaloni maro până la genunchi, o haină albă de lână şi pantofi, negri. Arăta ca un tânăr fermier din lumea lui Mark Twain, oricum o figură care reamintea de vremurile pionieratului

american. În timp ce Martha şi tânărul se priveau unul pe celălalt, cu multă curiozitate, făptura tânărului începu treptat să se estompeze.

Din privirea uimită a băiatului, d-na Tanguay a tras concluzia că, pentru el, şi ea începea să se estompeze.

Oare, la ce se gândea tânărul în momentele acelea? Cum o să le povestească el părinților şi prietenilor despre strania întâmplare la care participase?

În fond, s-au întâlnit două realități, două epoci diferite, într-un „acum" al anului 1973.

În continuare, vă prezentăm trei scenarii esențiale ale fenomenelor spre care se îndreaptă atenția noastră:

- Fenomene fixate spațial sau temporal. Acestea sunt imagini ale fenomenelor, imagini monotone care au o desfăşurare ca în filme şi care prezintă în anumite locuri şi momente întâmplări tragice. Acestora le lipseşte acea „viață proprie", ele fiind, de fapt, o proiecție a evenimentelor petrecute în trecut.

- Apariții ale personalităților energetice-conştiente a celor vii sau a celor decedați cu „viață proprie". Acestea sunt fantomele pe care numai noi le-am sesizat, ca în cazul legionarilor romani ca în cazul lui Harry Martindale, în beciul de la Treasure's House.

- Fenomene de acelaşi gen pe care noi le percepem ca şi „ei". În aceste cazuri, poate fi

posibilă şi o comunicare telepatică.

Până acum nu a fost creată o teorie unitară pentru înțelegerea aparițiilor. Singura care pare realistă este teoria găurilor de vierme a lui Wheeler, conform căreia prin sistemul legat al găurilor albe şi negre e posibilă o proiecție mentală şi un contact-fulger între personalitățile conştiente ale lumilor paralele.

3 Conectări la computer – Solii din secolul al XVI-lea

Mult uzitata vocabulă „transcontact" pentru mulți nu înseamnă nimic altceva decât ceva încâlcit, confuz. Mulți interpretează acest termen ca o comunicare cu cei decedați, personalitatea lor spirituală. Prefixul latinesc „trans" înseamnă mai mult decât „de partea cealaltă" cu sensul de „postmortem". Această interpretare unilaterală nu ia în considerare faptul că noțiunea „de partea cealaltă" şi-a găsit confirmarea şi în tabloul lumii, închipuit de teoreticienii fizicii. Aceştia admit că pe lângă existența noastră obişnuită (realitatea noastră) mai sunt şi alte universuri. Lumile paralele anti sau în oglindă, ca şi scenariile lumii trecute şi viitoare care, temporal, (aşadar, în prezent) coexistă împreună cu noi.

Contactele cu ființele ipotetice ale acestor lumi ar fi, conform prof. E. Senkowski şi dr. V. Delavre,

organizatorii „Societății pentru psiho-biofizică” nişte transcontacte ce provin din domenii ale realității noastre „de partea cealaltă”.

Totuşi, există diferențe fundamentale între cei din „lumea de dincolo” care, după ieşirea din lumea noastră sunt pe deplin conştienți de noua lor formă de existență spirituală şi ființele care, conform ideilor noastre ortodoxe, sunt departe temporal de noi. Cea din urmă dispune de acelaşi statut al realității, cu toate că „cei de dincolo”, temporar, sunt separați de noi, prin transfer şi, cu toate acestea, ei „îşi duc existența” în prezentul nostru. Evident, această aserțiune contradictorie ar putea părea multora dintre noi de-a dreptul fantasmagorică, deşi ea îşi găseşte confirmarea în teoria celor doi profesori de la Princeton, Wheeler şi Everett III, cu privire la „lumile paralele” – universuri în care imposibilul capătă formă.

Ne aflăm, pe firul narației, în anul 1984. În casa profesorului englez Ken Webster, din Dodleston, la doar câțiva kilometri depărtare de oraşul bogat în tradiții Chester, în timpul activității de renovare a imobilului, s-au petrecut o sumedenie de apariții de fantome. Romanticul Meadow Cottage a fost ridicat pe o veche fundație, a cărei obârşie se pierde în negura vremii. Ken Webster locuieşte împreună cu prietena sa, Debbie Oakes, ambii dispunând vizibil de puternice capacități mediale. Mobila se mişcă de parcă ar fi condusă de mâna unui spirit, dispar obiectele, apar stranii

comunicate pe pereți şi pe duşumea.

Să fie vorba de o farsă, psihokinezie ori manifestări din alte domenii ale sinelui?

Într-o zi, Ken Webster citi pe discheta unui computer, sub inițialele „KDN" (Ken, Debbie şi Nic, o vizitatoare) o stranie şi dezlânată „poezie" al cărui conținut era cam fără noimă. La câteva zile după aceasta, când pe monitorul unui PC a reapărut textul în engleza veche. Webster a fost ferm convins că cineva, realmente, îi joacă o festă. Iată textul cu pricina:

„I WRYTE ON BEHALF OF MANYE – WOT STRANGE WORDES THOU SPEKE... THOU ART GOODLY MAN WHO HATH FANCIFUL WOMAN WHO DWEL ÎN MYNE HOME... WITH LYTES WHICHE DEVYL MAKETH... TWAS A GREATE CRYME TO HATH BRIBED MYNE HOUSE – L.W."

Ken citi textul şi se minună.

„Eu scriu în numele multora. Ce cuvinte ciudate spui tu. Tu eşti un om bun care are o femeie plină de fantezie. Voi locuiți în casa mea, cu lumină, care îl face pe diavol. A fost o crimă faptul că mi-ați furat casa, L.W,"

Pe parcursul a mai multor luni, între Webster şi o personalitate, care se numeşte Lukas Wainman, au avut loc 300 de „comunicații" cuprinzând 2000 de cuvinte; a fost o transcomunicare în două sensuri, unică până atunci (Senkowski).

Cele mai multe dintre texte erau concepute în engleza veche din secolele XIV-XVI. Un coleg de-al

lui Webster, Peter Trinder, un filolog priceput în limba veche, precum şi de alți specialişti în lingvistică le-a verificat autenticitatea şi apartenența lor la o perioadă de timp precisă.

După cum mi-a spus Ken Webster mai târziu, el are o anumită afinitate cu engleza medievală târzie: „În lume nu se găsesc mai mult de 10 persoane care să stăpânească această engleză, cu toate finețurile ei. Iar aceştia sunt de găsit în numai două instituții. Pare de necrezut, pe parcursul a doi ani, ca unul dintre aceşti specialişti, din pur amuzament să fi redactat 300 de «solii» pentru a scoate din sărite şi pentru a discredita un profesor ce se bucura de o bună reputație şi care nici măcar nu se arăta interesat de fenomenele paranormale".

Lukas Wainman – el susține că a trăit, în 1546, în „aceeaşi casă" ca şi Webster – a putut fi cunoscut în persoana lui Tomas Harden – lucru dovedit din punct de vedere istoric – care a trăit într-adevăr în perioada domniei lui Henric al VIII-lea. Un „mesaj sinistru" i s-a materializat în față: era învăluit în lumină verde, a ieşit din horn şi i-a dat un „lums boyster" (un fel de „cutie de lumină" sau monitor). Cu acest aparat pe care numai el îl putea vedea, a putut stabili contacte cu prezentul lui Webster. Din lectura cărții lui Webster „The Vertical Plane", atât în versiunea din engleza veche cât şi în cea tradusă în engleza modernă, reiese că Harden avuse posibilitatea de a străpunge mental

bariera timpului, îndreptându-se în direcția viitor.

Tomas Harden, simțindu-se trădat de ordinul emis de şeriful din Chester, ca să fie arestat pentru scurt timp şi sub permanentă observație, a sperat în ajutorul lui Webster, cerându-i-l pe această cale indirectă. O mână de ajutor din viitor? Şi încă de la un om care, pentru Harden, nici nu există. Cât de verosimile pot fi contactele lui Webster cu o ființă care nu trăieşte „în acelaşi timp cu el”? E posibil ca Webster să se fi înşelat de trei ori, să fi avut halucinații şi el, şi prietena lui, şi alții prezenți la un loc şi concomitent? Să fie el victima unei conspirații, inteligent pusă la cale, sau a fost pur şi simplu „tras pe sfoară”?

Cunoscuta „Society for Psychical Research” (SPR) din Anglia a încercat, din mai până în octombrie 1985, soluționarea acestui caz, din păcate cu metode mult depăşite. Însă, reprezentanții acestei onorabile societăți, având puțină experiență în domeniu, au neglijat verificarea corectitudinii, din punct de vedere lingvistic şi istoric, a datelor de pe computer. Conținutul textelor, limba, modul de exprimare şi fundalul paranormal al întâmplărilor au rămas complet neglijate. Cercetările efectuate de aceşti specialişti au rămas fără rezultate; neglijența şi prejudecățile au împiedicat o luare clară de poziție în acest caz. Mai târziu, s-a constatat că fenomenul fantomelor pe computer este des întâlnit.

În 1980, trans-comunicatorul Manfred Boden a primit un mesaj prin calculator în care se menționa data morții unui anume Klaus G. Reuter, precum şi momentul propriei sale morți; ultima informație a fost greşită, căci Boden a trăit mult mai mult.

Janet Bord, în lucrarea sa „Strange News from Britain" ne relatează despre un caz neobişnuit în Stockport, Cheshire (Anglia), în vara anului 1988. În biroul firmei constructoare de computere, de tipul „Armstrad PC 1512", pe fundalul unor zgomote neobişnuite, s-au tipărit nişte scrisori absolut stranii. Acesta funcționa chiar şi atunci când a fost scos din priză. Uluiți, experții au izolat computerul „nebun", fără însă a descoperi vreo eroare de conectare. După aceea, timp de trei luni, experții l-au supravegheat cu maximă atenție.

Redactorul publicației engleze „Personal Computer" – Ken Hughes, fascinat de acest caz atât de bizar, participând şi el la supravegherea computerului, a făcut următoarele afirmații: „Într-o noapte, calculatorul a pornit, ecranul s-a luminat şi au apărut nişte texte ce nu aveau niciun sens. Dacă n-aş fi fost prezent la această ciudățenie, n-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva. Personal, nu găsesc nicio explicație în legătură cu acest fenomen".

„Prezența" pe computer a lui Webster a fost în mai multe rânduri temeinic cercetată. Dar, cum nu exista nicio legătură telefonică spre computer,

iar sub casă nu se afla niciun cablu telefonic al poştei, este exclusă orice influență din exterior.

În cele din urmă, autenticitatea „fenomenului Webster” a fost confirmată mai târziu, prin dovedirea faptului că Tomas Harden a existat, într-adevăr; acest lucru reieşind din consultarea documentelor acelor vremuri. Numele lui Harden apare în documentele de la Oxford Brasenose College, când în 1534, acesta a primit titlul de „Master of Arts”. El ajunsese la un moment dat, decanul capelei colegiului, dar a fost îndepărtat de către conducerea şcolii, întrucât, contrar edictului dat de Henric al VIII-lea, Harden a şters din mesa numele papei din acea vreme.

În soliile recepționate de PC lui Webster erau numeroase fragmente de text şi detalii cu privire la conținutul istoric, pe care nici el şi nici prietenii săi nu le cunoşteau, ca de pildă, denumirea unui foarte vechi oraş, al cărui nume fusese, de multă vreme, uitat: Bristol.

Conform propriilor informații, Harden a perceput fictivul computer lângă hornul său ca „o ladă plină cu lumini”. El se făcu remarcat de către Webster nu numai prin tipăriturile PC, ci, aşa cum menționase deja, şi prin aşa-numita „scriere directă”. El îşi mâzgălise solia pe o hârtie aflată în preajma sa cu o cretă, direct pe podea.

Aceste mâzgăleli au fost păstrate ca nişte veritabile documente. După afirmațiile lui Harden, el putea să-i vadă pe Webster, pe prietena sa,

precum şi pe oaspeții acestora. El pretinde că „semnele” pe care le-a transmis au fost transpuse dorințelor şi reprezentărilor sale în „lada de lumini” – un fenomen psihokinetic care, abia peste câteva secole, îşi va dovedi utilitatea.

Astfel, se demonstrează din nou influența conştiinței atemporale asupra sistemului material, aşa cum a fost el definit în fizica cuantică prin noțiunea de „efectul observatorului”.

La 27 aprilie 1985, comunicarea pe două căi dintre Webster şi Harden, care până atunci avusese o desfăşurare ordonată, luă o întorsătură spectaculoasă. În acea zi, mesajul, deşi puțin stângaci, era conceput în engleza modernă. În Meadow Cotage, el pică ca o bombă: „YOU SAID YOUR TIME IS 1985. I THOUGHT YOU WERE ALSO FROM 2109 LIKE YOUR FRIEND WHO BROUGHT THE BOX OF LIGHTS, PRAY” („Ai spus că eşti în 1985. Credeam că eşti tot în 2109, ca şi prietenul care a adus cutia de lumini, da?” Pentru prima oară se anunțase formarea unui grup experimental al timpului «2109» care pretindea a fi organizatorul unui experiment de manipulare a timpului asupra căruia nu avea totuşi control total. Cel care comunica din anul 2109 descria lumea sa, ca fiind un univers al tahionilor. El s-ar mişca cu o viteză incredibilă „în orice punci al timpului şi universului nostru”. (Această afirmație este deosebit de interesantă, în ton cu principiul unei „maşini a timpului cuantică” aşa cum ea a

fost prezentată de o echipă de fizicieni în *Physical Review Letters* – 1990, capitolul VI).

Omul din viitor se referea la responsabilitatea ce-i revenea lui Webster față de o mai bună înțelegere a timpului şi a forțelor acestuia. Timpul lui Harden, după cum spune străinul, ar fi relativ liniştit comparativ cu al lui, dar nu lipsit de pericole:

„Noi nu putem descrie distrugerea (sic) ce ar apărea în interiorul continuității timpului dacă, de pildă, doi «Lukas» (Tom Harden) ar trebui să se întâlnească."

La 18 ianuarie 1986, cu puțin timp înainte de terminarea transcontactelor, Webster a primit de la grupul „2109" informații deosebit de interesante despre realizarea de comunicații peste timp, despre manipularea timpului, despre mişcarea prin timp – informații ce erau „în ton" cu cele afirmate de cunoscuții teoreticieni ai fizicii de la Princeton şi Pasadena: „Timpul, O.Z.N.-urile şi aproape tot ce ține de sfera paranormalului, într-un mod oarecare, depind unele de celelalte. În anumite zone geografice se găseşte ceva, în genul «ținuturilor cu magnetism convex». În acest caz, este vorba despre linii magnetice ce cuprind Pământul, linii de forță ce se rotesc în sensul acelor de ceasornic. Acestea sunt liniile de forță magnetice pozitive. Cele, care se învârtesc în sensul invers acelor de ceasornic, sunt liniile de forță negative. Acolo, unde cele două tipuri de linii

se intersectează (ceea ce se întâmplă mai degrabă permanent decât sporadic) s-a distorsionat considerabil continuumul «lumină-timp». Deformarea este atât de puternică încât se produce «o curbură a timpului» permițând persoanelor «senzitive» să arunce o privire în trecut sau în viitor…

Vă auzim adesea afirmând că materia nu se poate mişca în timp. E-adevărat. Dacă materia ar fi fost accelerată, pe căi fizice (se referă la viteza luminii), ar fi trebuit ca obiectul agitat să ajungă la o densitate atât de mare, încât pământul şi cele mai multe dintre corpurile cereşti s-ar mistui sau s-ar destabiliza în sistemul nostru solar şi imediat s-ar dezagrega. Cum se poate evita un lucru atât de grav?

Să ne închipuim că cineva din viitor (un călător prin timp) pătrunde cu vehiculul său spațial în zona «magnetismului convex». Brusc, instrumentele de la bord „o iau razna". „Temponauții" devin buimaci. Prin distrugerea timpului, se declanşează o ceață verde care înconjoară vehiculul. Călătorul cade într-o transă foarte profundă, în care sufletul său (conştiința sa) a fost «împins cu forța» prin poarta lumină/timp, iar călătorul prin timp a fost constrâns la o imagine simetrică, în oglindă a propriului eu, din realitatea sa originală, ca apoi să proiecteze în trecut mediul său ambiant cel mai apropiat. Aceasta durează doar câteva secunde, făcându-se

remarcată, exclusiv, în conştiința persoanei respective.

Persoanele care trăiesc în prezentul în care pătrunde «călătorul prin timp», remarcă, zăpăciți, existența fizică a maşinii timpului şi acțiunea «străinilor din timp». Noi nu afirmăm că n-ar mai exista viață, în afara planetei voastre. Ba, dimpotrivă: viață există şi în altă parte. Aceste fenomene descrise de mine se întâmplă cel mai frecvent în aparență. Pentru cei decedați spațiul este nespus de mare, şi n-au nici-o şansă de-a se întâlni cu vreo altă rasă...

Cel care comunică este de părere că această călătorie în timp este modalitatea cea mai des întâlnită de a lua contact cu o alte forme de viață. Ar putea fi acesta un indiciu important în sprijinul teoriei, conform căreia, în ultimele decenii, obiectele zburătoare neidentificate: au fost considerate mai puțin ca un extraterestru, şi mai mult ca un călător în timp, venit din viitorul nostru sau ca un extraterestru, la rându-i călător prin timp, dar de proveniență humanoidă?

Senzaționala descriere transmisă de „managerul timpului" din anul 2109 (în sistemul cronologic terestru) ne oferă o serie de explicații asupra manifestărilor sporadice a multor fenomene Psi, precum: vizionarismul, pre- şi retrocognitivitatea, proiecția astrală etc. De asemenea, prin înțelegerea conceptului de „magnetism convex" se poate ajunge la performanța de a se elucida

problematica „consumului gravitațional”. Profesorul Jack Sarfatti e de părere că „… se poate pleca de la ideea că această conştiință individuală modifică câmpul gravitațional al organismelor vii, şi că, pe de altă parte, aceste câmpuri deformează realitatea subiectivă spațială a observatorului conştient. Presupun că astfel de distorsionări sunt manipulate, de vreme ce rata de scurgere a timpului, în poziția stabilită, din punctul de vedere al observatorului, nu corespunde multă vreme cu cea a obiectului observat şi influențat…” Cu tehnici asemănătoare de manipulare a timpului se ocupă renumiții oameni de ştiință de la California Institute of Technology, Pasadena, cercetătorii de la Facultatea de fizică a Universității din Carolina de Sud, precum şi cei de la School of Physics and Astronomy din cadrul Universității Columbia, de la Universitatea din Tel Aviv, Israel.

Repetăm încă o dată: oamenii prezentului comunică cu ființele din trecut, ba chiar şi cu acelea din viitor, utilizând inimaginabila tehnică a secolului al XXII-lea. Fiecare dintre persoanele participante la procesul de transcomunicare crede că trăieşte într-un unic „acum”, ea nici n-a murit sau, cum e cazul celor din grupul 2109, nu pare să se fi născut. Cum poate fi înțeleasă această simultaneitate, încât să se realizeze o armonizare cu datele oferite de noua fizică? Wheeler şi Everett, două autorități din domeniul fizicii teoretice, consideră că universul nostru, încă de la apariția

sa, se scindează, într-o succesiune neîntreruptă, printr-o ramificare constantă a noului „altor”, adică, producându-se o modificare a realității. Pentru o mai bună înțelegere a acestui fenomen, din nou vom invoca interpretarea oferită de mecanica cuantică cu privire la lumile multiple şi „Branching Universe Theory” („Teoria universului ramificat”). Aceasta din urmă aduce în câmpul lumilor teoria cuantelor concepută inițial pentru domeniul microfizic şi prin definirea „saltului cuantic”, ne oferă modalitatea de a înțelege că, grație acestui „salt”, momentan, apar miliarde şi miliarde de noi realități şi de aici – o infinitate de variante fantastice, nepercepute de noi, lumi de vis, ar fi termenul de utilizați. Prin exploziva extindere a „vlăstarului” universului ce durează de mai bine de 12 miliarde de ani, între timp, apar infinit de multe realități care „exersează” nu numai situațiile imaginabile (şi inimaginabile) întâlnite pe parcursul duratei de viață a oricărei ființe, ci şi soarta unor întregi comunități de popoare precum şi destinul planetelor, sistemului solar şi universului.

Având în vedere posibila existență a acestui sistem incredibil de ramificații ale pseudo-universului, s-ar putea admite, de pildă, că Napoleon Bonaparte a ieşit învingător, în urma campaniei dusă împotriva Rusiei, din 1812/1813, că Moscova nu a fost incendiată de sabotorii ruşi, că pe Alexandru I nu l-au pus în gardă sfetnicii săi

că… într-o altă realitate, niciodată n-am fi avut de-a face cu un Hitler, cu un al doilea război mondial şi nici cu divizarea Germaniei postbelice, ci am fi întâlnit o altă situație politică, în care ar fi fost implicați doar Konrad Adenauer, Willy Brandt, Ludwig Erhard şi alții.

Posibilitatea combinațiilor şi ramificărilor este practic fără limite. O eternitate se anunță.

În aceste realități ce coexistă, din punct de vedere temporal, sau în aceste lumi paralele se poate admite şi existența unor variante ale noastre şi ale celorlalte persoane. Pare de neconceput?

Fără niciun efort, eliminând anumite prejudecăți, fiecare dintre noi se poate debarasa de o înțelegere primitivă a principiului infinitelor lumi paralele.

Să ne închipuim că ne aflăm în fața oglinzii şifonierului. În față avem o altă oglindă mai mică, ce se învârte cu 10–15 grade la stânga sau la dreapta. Într-o asemenea situație, în oglinda cea mare apare o „formație infinită" a propriei persoane şi a mediului înconjurător. Dar, prudență! Prin acest experiment se poate explica doar principiul infinității lumilor paralele. În realitate, în fiecare dintre aceste lumi, luate separat, au loc devieri mai mari sau mai mici. Aceste devieri pot apare şi în durata de viață, în comportamentul nostru, în contactul cu mediul nostru ambiant, în înfățişare, în situația lumii etc. - alte lumi, alte destine.

Trebuie să ne reprezentăm aceste lumi paralele sau, într-un mod astrofizic sau, precum în experimentul cu oglinda, într-o succesiune geometrică infinită.

Fred Alan Wolf, profesor de fizică teoretică la Universitatea din Los Angeles, vede în aceste lumi paralele nişte „oglindiri" infinite ale acestor lumi sau realități izolate. Prin urmare, şi lumea noastră „materială" s-ar compune din mixturi de realități, din suprapuneri holografice în straturi succesive a tuturor lumilor posibile.

Numai dacă am reuşi să ieşim din aceste suprapuneri în straturi succesive – aşadar să intrăm în stările de schimbare a conştiinței sau în cele inițiale de aparatură, ca în cazul „cromovizului abia atunci am putea percepe scenariul unor altor lumi paralele, ba chiar să şi colaborăm la acest scenariu.

Transferul temporal al unei studente americane într-o existență „anterioară" a avut loc, în mod spontan, fără un motiv extern, în timpul desfăşurării cursurilor. Fata îşi amintea că „brusc, interiorul încăperii se umplu de o lumină foarte strălucitoare. Era deosebit de cald, aproape înnăbuşitor, iar eu m-am întors pentru a vedea de unde vine lumina. Atunci am avut surpriza să constatat că pomul (sic) era plin de flori, soarele strălucea, iar ferestrele erau deschise. Privirea mi se îndreptă spre studenții care stăteau în fața ferestrei. Ei erau îmbrăcați bizar. Fetele purtau

rochii lungi şi funde. Cele mai multe rochii erau încheiate până sus... iar băieții purtau pantaloni dintr-o țesătură multicoloră, pantofi cu tocuri înalte, cămăşi fără guler. Ei aveau o pieptănătură foarte ciudată. Rochia mea era asemănătoare cu a celorlalte fete. Dar ce m-a mirat cel mai mult, era faptul că eu, până atunci, purtam blugi. Cred că mi se oprise respirația. Îmi mai amintesc că docentul spunea că eu trebuie să fiu mai atentă şi să răspund la întrebări dacă sunt în stare de acest lucru. Cel mai mult m-a surprins faptul că eu nu lipsisem mult de la curs, căci am putut să răspund corect. Dar, nu-mi mai amintesc ce fel de întrebări erau..."

Transformarea lui „acum" într-o realitate anterioară paralelă şi invers, trebuie să se fi desfăşurat în fracțiuni de secundă, precum în vis.

Astfel de trăiri fulgerătoare în universuri paralele ne pun în situația de a ne întreba dacă cel aflat într-o lume paralelă ar putea fi sesizat în lumea noastră cu patru dimensiuni, nu numai într-un mod transcomunicativ, pentru ca fiecare dintre noi să-l perceapă, ci într-un mod foarte clar. Poate că acest lucru se întâmplă de multă vreme. Ceva în formă de pictograme, aşa cum de mulți ani, se prezintă în Anglia formațiunile din lanurile de grâu, a căror importanță, până acum, nu a fost stabilită, în mod cert, de niciun om de ştiință.

4 Cercurile din lanurile de grâu: Comunicări din lumile paralele?

„Există o teorie, conform căreia, dacă noi, vreodată, am pătrunde sensul şi finalitatea universului, acesta, într-o clipă, ar dispărea şi ar trebui substituit prin ceva şi mai bizar şi mai inexplicabil. Asta înseamnă că, într-un viitor oarecare, se va întâmpla şi acest lucru."

Douglas Adams, „The Restaurant at the End of the Universe".

În lanurile de grâu ale Angliei „umblă stafiile". An de an apar acolo, în timpul lunilor de vară, de-o regularitate uimitoare, sute de pictograme diferite: cercuri, inele, linii drepte şi curbate, arcuri exacte, figuri oscilante, triunghiuri şi dreptunghiuri şi chiar semne multiple interdependente, ce ating lungimi de până la 200 metri. An de an, se înmulțesc cercurile devin mai mari, formațiunile mereu mai complexe, mereu mai fantastice. Aceste formațiuni se întâlnesc predominant în estul Angliei, în Cornwall, în sudul Scoției, dar şi în Midland. Însă, formațiunile cele mai mari şi mai complexe se găsesc în sud-vestul Angliei, în Wiltshire. Dar nimeni nu poate să ne spună, cum au apărut aceste formațiuni simetrice, cine este creatorul lor şi care este semnificația lor. Poate că la început au apărut nişte structuri, în formă de cerc, ca un vârtej

proiectat în lanurile de grâu cu o precizie de centimetri.

Experții englezi în pictograme, Pat Delgado şi Colin Andrews ambii ingineri electronişti – au ajuns la nişte concluzii foarte interesante, referitoare la apariția acestor formațiuni simetrice ale lanurilor de grâu; aceste concluzii au pus imediat în mişcare caruselul speculațiilor:

Puternice forțe de rotație acționează numai în timpul nopții, în spatele (dar şi, întâmplător, în fața ochilor) observatorului curios.

- O astfel de acțiune durează mai puțin de o jumătate de oră, dar mai mult de cinci secunde.

- De regulă, manifestările energetice au loc într-o linişte deplină, dar, uneori, sunt însoțite şi de nişte zgomote ciudate, cum ar fi, de pildă, sunetele stridente ale unui fluier.

- Rotațiile s-au efectuat şi în sensul acelor de ceasornic, şi invers, uneori, chiar în unul şi acelaşi cerc.

- Paiele de grâu sunt îndesate uşor pe pământ, dar asta nu le împiedică să crească în continuare.

- Structura moleculară a acestor paie de grâu se deosebeşte fundamental de aceea a paielor neafectate de acest fenomen.

Există numeroase teorii cu privire la explicarea pictogramelor. Atâta timp cât s-au produc numai formațiuni în formă de cerc, oamenii de ştiință n-au ezitat în a formula rapid explicații „naturale”.

Profesorul Terrace G. Meaden, un fost fizician al

temperaturilor scăzute, ce ulterior a aprofundat şi problemele legate de meteorologie, a formulat o teorie conform căreia acest fenomen poate fi pricinuit de un mini-ciclon, aceasta nu a mai fost valabilă când au apărut semnele complexe, necirculare.

Explicațiile puerile, de genul, boală provocată de o ciupercă, „activitatea" aricilor, bursucilor sau a vulpilor, ca şi farsele de prost gust – provocarea lor artificială de lanțuri sau elicoptere (ce ar fi trebuit să stea vertical ca să realizeze aceste forme) – au fost uşor infirmate.

Jürken Krönig, corespondentul revistei „Zeit" la Londra, ocupându-se intens de acest fenomen şi cercetându-l şa fața locului, a afirmat că deosebirea dintre cercurile imitate şi cele autentice este mult prea evidentă, pentru a se mai isca interpretări anapoda. De asemenea, corespondentul lui „Zeit" mai afirmă că „liniile şi marginile structurilor falsificate erau fărâmițate şi strâmbe. Le lipsea simetria şi precizia configurațiilor „autentice". Se văd şi paiele rupte şi împrăştiate…

Delgado şi Andrews s-au străduit ei înşişi ani de-a rândul să ofere explicațiile convenționale în legătură cu acest straniu fenomen, luând în considerare, printre altele, acțiunea forțelor gravitaționale, şi electrice. Totuşi, în urma unor cercetări mai aprofundate, reflecțiile celor doi experți în pictograme s-au dovedit a fi nişte

speculații eronate. Forțele gravitaționale sunt mult prea slabe pentru a culca la pământ paiele de grâu. De asemenea, se exclud şi forțele electrice sub a căror presiune iau naştere cristalele din adâncul Pământului, gazele şi metalele subterane, presiunea mecanică determinată de mişcările rocilor, forța centrifugală ecuatorială etc.

Nu trebuie neglijat următorul aspect: forțele ce creează aceste forme par a fi ghidate de un principiu inteligent aflat în corelație cu activitatea desfăşurată de O.Z.N.-uri. De pildă, în lanurile de grâu, aflate în vecinătatea unui mormânt preistoric din Silbury Hill, pe parcursul a doar câteva zile, au apărut 15 cercuri, după ce acolo, cu puțin timp înainte, a fost observat un O.Z.N. Aparițiile obiectelor zburătoare, în formă de disc, au fost remarcate şi în alte zone ale Angliei, apărând acolo şi o sumedenie de pictograme. Poate că sunt posibile anumite corelații între aparițiile O.Z.N.-urilor şi realizarea fantomatică a formațiunilor simetrice ale lanurilor de grâu, mijlocite de acele misterioase țesături de linii de forță, care aşa cum ne învață geomanția, stabilesc legături între lăcaşele de cult, de dinainte de Christos, şi construcțiile sacre de mai târziu. Dacă teoria liniilor de forță şi-ar dovedi viabilitatea, ar trebui ca, în vecinătatea relicvelor ce provin din vremurile străvechi, să apară în mod frecvent pictograme. În acest caz, această presupunere ar fi confirmată de cercetările efectuate de către

Delgado şi Andrews. Platoul înalt din sudul Angliei – un uriaş muzeu natural – este presărat din belşug cu monumente preistorice. Fenomenele ce se manifestă în imediata apropiere a cercurilor de piatră vechi de 4 000 de ani de la Avebury şi Stonehenge, a lui Silbury Hill – cea mai mare colină construită de mâna omului, din Europa – a săpăturilor în care s-au descoperit numeroase farfurii şi castroane, a uriaşelor fortificaţii cu îngrădituri de pământ de la Wansdyke şi a Calului Alb de la Westbury, contrazic cu încăpăţânare toate teoriile tradiţionale cu privire la modul în care au luat ele naştere.

Fenomenul cercurilor din lanurile de grâu nu este, în niciun caz, unul nou. Conform afirmaţiilor lui Delgado şi Andrews, deja în anii 40–50, au apărut aceste fenomene în lanurile de grâu din Anglia. Simon Brown avea o fermă în apropiere de Headburne Worthy, între Winchester şi Andavor şi afirma că, pe la începutul anilor 60, a observat în lanurile sale de grâu pictograme, în formă de cerc. El le-a considerat un fenomen natural neobişnuit, neacordându-le vreo semnificaţie aparte.

Acest fenomen, de care ne ocupăm acum, nu este specific numai Marii Britanii. În cartea lor, care s-a bucurat de mult succes, „Circular Evidence” Delgado şi Andrews identifică o sumedenie de fenomene, de aceeaşi natură, care s-au petrecut în Australia, Noua Zeelandă, Brazilia, Canada, Franţa, Elveţia şi S.U.A. Mai

există mărturii, din ultima vreme, că asemenea fenomene s-au petrecut şi în Rusia, China şi Japonia. În această ultimă țară, în localitatea Kanzaki, la 900 km vest de Tokyo, un țăran a descoperit, în lanurile de orez. Nişte formațiuni, în formă de cerc, cu o structură de vârtej, similare cu cele întâlnite în lanurile de grâu, din Anglia.

Şi în alte părți ale lumii, poate mai mult decât în Anglia, s-au stabilit legături între aterizările şi zborurile O.Z.N.-urilor şi vârtejurile care „şi-au pus amprenta" asupra lanurilor de grâu, asupra ierbii, stufului şi, uneori, a tufişurilor.

A. Schneider se referă, în cartea sa „Vizitator din univers", la consecințele unei astfel de aterizări asupra unui teren mlăştinos din Tully, Queensland (Australia). Aici au fost descoperite, în trei locuri, la 26 ianuarie 1966, de către profesorii unei şcoli superioare, formațiuni simetrice ce semănau izbitor cu cele din Anglia. Autorul mai descrie şi un alt caz care s-a petrecut la 29 martie 1971, în Franța, pe o pajişte, în apropierea localității Nourrandon. Acolo, doi tineri din Draguignan au observat un mare disc roşu, la o înălțime de 150 de metri, după care acesta a efectuat mai multe mişcări în zig-zag, apropiindu-se cam la vreo 10 metri de sol. Obiectul începu apoi să oscileze, iar după câteva minute se îndepărtă în direcția Flayose. La scurt timp după aceasta, locul unde a staționat O.Z.N.-ul a fost cercetat. Acolo, iarba era culcată, formând un cerc

cu un diametru de 5,6 m. Iarba îşi pierduse culoarea.

Dacă deducem că de la astfel de activităţi O.Z.N. Şi altele, iau naştere cercurile din grâu şi formaţiunile de amploare, pare o concluzie pripită. Este cât se poate de clar că, în cazul unor astfel de manifestări, este vorba despre un fenomen deosebit de complex care, prin semnificaţiile sale, depăşeşte graniţele teoriilor ştiinţifice din zilele noastre, impulsionând cercetările viitoare. Nu numai formarea pictogramelor este plină de mister. Întâmplări misterioase, petrecute în interiorul şi în apropierea acestor structuri, reclamă cercetări minuţioase, ele constituind puncte de plecare pentru formarea unei noi teorii ce, poate, îşi are obârşia în alte lumi şi în alte realităţi. Absurdităţile nu lipsesc. În acest sens, putem consemna faptul că anumite persoane, aflându-se la pictograme sau în apropierea lor, susţin că au văzut lumini negre şi chiar albastre, care pulsau. În acelaşi timp auzeau tot felul de zgomote, pocnituri, bătăi, a căror proveniență le era la fel de neclară ca şi cea a luminilor.

Pat Delgado şi Colin Andrews se referă, într-un supliment ataşat ediţiei originale a cărţii lor, „Câteva semne”, la un reportaj TV realizat de Societatea de radio şi televiziune B.B.C. În timpul prezentării unor formaţiuni circulare, acestea erau însoţite de o serie de deranjamente sonore. Zgomote bizare acopereau cuvintele rostite şi nu

explicau deranjamentele de la camera video. Pat Delgado fiind cel intervievat, afirmă că întotdeauna când se apropie de anumite locuri ale formațiunilor simetrice, are impresia că „simte” un „câmp energetic”.

La intrarea şi ieşirea din această „coloană de energie”, aparatul de percepție audio al camerei înregistra mereu zgomote pe care inginerul de sunet nu le-a putut explica. În alte dăți, în interiorul cercurilor au fost înregistrate sporadic pocnete al căror volum se micşora încet către sfârşitul înregistrării.

Lista incidentelor inexplicabile nu este completă, întrucât apar mereu altele. De pildă, o busolă, pe care Delgado şi Andrews o foloseau în activitatea lor de măsurare din centrul unui cerc, a început brusc „s-o ia razna”. O bună bucată de timp, busola, fără vreun motiv plauzibil, se învârtea în sensul invers al acelor de ceasornic. Presupunând că în spatele acestei bizare mişcări de rotație se află influența ruletei de măsurat metalice, cei doi cercetători au urcat busola la o înălțime de o jumătate de metru şi au rotit acul acesteia. Totul a fost în zadar, acul nu a reacționat. Şi pe parcursul altor experiențe, reacția acului busolei a fost aceeaşi. Oare, busola a fost contactată de un curier al unei realități a unui câmp contorsionat?

Illobrand von Ludwiger, referitor la apariția pictogramelor, ajunge la concluzia că există certe interdependențe între declanşarea acestui

fenomen şi conştiința umană. Delgado şi Andrews s-au arătat entuziasmați de opinia împărtăşită de ilustrul fizician german. 31 de ore după ce au traversat cu o maşină mică Charter o anumită regiune de pe lângă Cheesefoot Head (Hampshire) şi din pur amuzament le-au exprimat pasagerilor dorința ca ei să-şi închipuie toate modele de cercuri adunate într-o „cruce celtică", au avut marea surpriză să descopere în locul respectiv o astfel de formațiune. Să fie vorba despre o pură întâmplare sau să fie acesta rezultatul bizar al unei comunicări mentale cu ființe din alte lumi invizibile pentru noi? Cei doi cercetători admit existența unui „principiu inteligent" ce se află în spatele combinației de cercuri, explicându-se, poate, crearea formațiunilor simetrice. Cei doi aduc în discuție hieroglifele unor vechi popoare, care, conform teoriei lui Wheeler cu privire la modelul lumilor multiple, există în acelaşi timp cu noi, într-un univers paralel cu al nostru.

Patru istorici englezi susțin că au recunoscut în liniile şi cercurile trasate cu mare precizie „scrierea de mână" a sumerienilor care au trăit acum circa 5 000 de ani, în apropierea graniței irakiano-iraniană. Charles d'Orban, profesor la Şcoala de studii orientale şi africane, a Universității din Londra, e de părere că: „Aceste figuri de pe câmpuri se aseamănă cu lucrările sumerienilor din secolul al IV-lea şi al III-lea î. Hr. S-au utilizat hieroglife care, surprinzător,

seamănă cu pictogramele descoperite în Wiltshire, Anglia. Pare nefiresc, dar nu am nicio altă explicație…”

În limba sumeriană, cea mai veche limbă scrisă din lume, două cercuri concentrice semnifică „fântână” sau cisternă, iar două linii paralele înseamnă „dublu” sau „multiplu”. Conform interpretării oferite de d’Orban, una dintre hieroglife are semnificația „dublul fântânii voastre”.

D’Orban primeşte ajutor de la cel mai cunoscut expert englez în meteorologie, care observă apariția secetei înainte de venirea vreunui astfel de mesaj.

Philip Eden vede în aceste mari formațiuni simetrice ceva ce aduce cu o hartă meteorologică, în care apar indicații referitoare la intensitatea vântului, precum şi la direcția acestuia.

Meteorologul Meaden a căutat cu înfrigurare noi indici, în formațiunile simetrice tot mai complexe de pe câmpul, de la Wiltshire, pentru a-şi putea valorifica teoria sa referitoare la vârtejul vântului. El, împreună cu colaboratorii săi, a analizat nu numai structura moleculară a grâului ce a suferit influențele respective, dar a încercat să depisteze eventualele manifestări ale câmpului magnetic, ca şi liniile de forță ale acestuia, prin intermediul baghetei magice şi a instrumentelor de măsurat, de mare performanță. Inițiativa s-a dovedit a fi profitabilă. Activitatea energetică a fost

consemnată, după apariția cercului. Aşa cum afirma şi corespondentul lui „Zeit” de la Londra, Jürgen Krönig, când s-au făcut măsurători cu aparate cu ultrasunete şi Geiger s-au observat anomalii energetice care se modifică în ritmul zilelor şi anilor. În această corelație, trebuie amintite experiențele efectuate de reputatul astrofizician şi teoretician al timpului, prof. Sovietic Nikolai Kozârev, care, acum 30 de ani, a făcut o măsurare calitativă timpului şi a ajuns la concluzia că densitatea timpului (sau intensitatea acestuia) anual, oscilează în fiecare anotimp. La sfârşitul toamnelor şi în prima jumătate a iernilor, s-au efectuat cercetări la Observatorul din Pulkovo, din Leningrad, neîntâmpinându-se niciun fel de dificultăți. În schimb, cercetările efectuate în timpul verii au decurs aşa de greu încât multe nu au fost duse până la final. După toate probabilitățile, vara, densitatea timpului se schimbă, datorită unor procese naturale. De aici reiese posibilitatea posibilitatea ca materia, dar şi procesele se influențează în timp. Acest lucru explică şi motivele pentru care un fenomen cauzal se petrece prin „uzura” timpului. Prin experimentele efectuate de N. Kozârev s-a putut demonstra că, în cazul fiecărui fenomen din materie, se produce o dilatare a timpului sau o reconstruire a lui.

În urma rezultatelor cercetărilor sale, Kozârev opinează că timpul în univers nu este ceva care „se

întinde”, ci el se evidențiază, raportându-se la noțiunile de „imediat” şi „pretutindeni”, asigurându-se astfel „simultaneitatea” fenomenelor. Prin urmare întregul univers ar fi fost concentrat într-un singur punct pe axa timpului.

S-ar putea ca având în vedere teoria lui Burkhard Heim cu privire la super-universul cu cele şase dimensiuni ale sale, intervenția nemijlocită a lumilor paralele în realitatea noastră să nu facă altceva decât să atragă atenția asupra existenței lor sau să ne avertizeze despre ceva? Tot în cadrul acestei teorii, B. Heim utilizează noțiunea de „trompa sintropodului”. Aceasta se cufundă în universul nostru, manifestându-se ca O.Z.N.-uri şi formațiuni simetrice din lanurile de grâu. Prin această noțiune de „sintro-pod”, Burkhard Heim înțelege un canal informațional supradimensionai din lumile paralele – un model care poate oferi explicații asupra analogiei cu „lumea suprafețelor”, comentată de noi anterior, unde „ființele din hârtie” se confruntă cu obiectele 3D, adică cu O.Z.N.-uri din a treia dimensiune.

Toate acestea par nu numai ireale, ci şi „trase de păr”.

În momentul de față, gândul ne poartă spre „Cyberspace” a lui Timothy Leary, unde se punea problema simulării totale a unei realități computerizate, la care fiecare putea lua parte prin interacțiune.

Fizicianul Fred Alan Wolf, îmbogăţeşte ideea „ciber-spațiului” cu încă o componentă supra-dimensională: „Teoria lumilor paralele creează premisele producerii unei generații de computere cuantice. Crearea lor nu ar fi justificată dacă universurile paralele nu ar fi reale. Noul super-computer ar trebui să dispună de «un înalt grad de inteligență», oricum superior celor pe care îl au computerele momentului. Un astfel de potențial de inteligență ar permite luarea unor decizii care «să corespundă dorințelor noastre». Luarea acestei decizii s-ar baza pe informațiile primite atât din trecut cât şi din viitor”. Un computer capabil să ia decizii şi să se programeze singur? Binecuvântare sau blestem?

Poate că într-un viitor nu prea îndepărtat vom reuşi cu ajutorul un astfel de calculatoare cuantice să spargem bariera comunicării cu lumile paralele transpuse temporal şi să schimbăm monologul de astăzi într-un contact reciproc ce ar putea fi reprodus.

VI. Vizitatorul – Ne-a întâmpinat viitorul

Când ne gândim la călătoriile în timp – la excursii în epoci din trecut sau în viitor – inevitabil, reflecțiile noastre se îndreaptă spre versiunea filmului S.F, ajuns deja clasic: „Maşina timpului” realizat după celebra carte, cu acelaşi titlu, a lui H. G. Wells.

Probabil că ne amintim de „călătorul prin timp”, care, în ajunul Anului Nou – acțiunea se petrece în 1899 – se aşază în maşina timpului, care arăta cam hodorogită, şi călătoreşte în viitor.

Ne mai amintim şi de faptul că acest călător prin timp întâlneşte o societate complet degenerată, oameni din lumea de la suprafață, bine intenționați, dar cam proşti – Eloi şi cei din lumea subterană răi şi mâncători de oameni – Morlocks. Ne mai amintim fireşte şi cum eroul îl salvează pe piticul rău din adâncurile Csaraus-ului. De asemenea, nu putem uita scenariul apocaliptic al sfârşitului temporal al planetei noastre, când soarele şi luna nu mai răsar, ci apun, când nu mai exista flux şi reflux. Sfârşitul lumii este pe aproape, protagonistul filmului se reîntoarce de unde a plecat, în ajunul Anului Nou. De aici reiese că acest călător prin timp şi-a părăsit oaspeții doar pentru un timp foarte scurt, însă în lumea gândurilor sale, s-au scurs milenii. La urma urmelor, totul a fost numai un vis? E întrebarea pe care şi-o pune chiar călătorul prin timp.

O palpitantă poveste science-fiction, învăluită într-o ceață de romantism tehnic.

Dar putem crede că, odată, acest vis va deveni într-adevăr realitate? Oare, aveau dreptate, matematic, cei trei reputați astrofizicieni de la California Institute of Technology în abordarea teoriei lor matematice cu privire la călătoriile în timp? Cum am putea noi să ne imaginăm că, efectuând călătoria înapoi în timp, am rămâne

aceiaşi, neschimbaţi? Este obositor un astfel de efort de imaginaţie; asta înseamnă să vedem mai întâi efectul, apoi cauza – căci nu depinde felul cum înţelegem noi cauzalitatea?

Tema ni se pare interesantă, dar şi „suspectă". Ca să dăm de urma unor fiinţe prin timp, trebuie să reflectăm asupra unor noţiuni. Prin urmare, suntem nevoiţi, aidoma reputaţilor oameni de ştiinţă ai zilelor noastre, să cugetăm în parametrii unor categorii universale, unde nu există noţiuni ca prezent, trecut şi viitor, ci numai simultaneitate. Se pare că e greu de conceput aşa ceva, dar, ştiinţific, este posibil. Prin formidabila contribuţie ştiinţifică a celor trei fizicieni americani şi prin ecoul pozitiv trezit în literatura de specialitate, abia acum, pentru prima dată, tema „călătoriilor în timp" a putut fi abordată din punct de vedere ştiinţific. Teoretic vorbind, călătoriile în timp sunt posibile. Întrucât pasul de la teorie la realizare practică a devenit tot mai mic în acest secol, se pare că nu va mai dura prea mult până când ştiinţa va depăşi fantezia lui H. G. Wells.

Totuşi, există posibilitatea de realizare a călătoriilor în timp. Poate că există acele „nedorite descoperiri în spaţiul cosmic" cum le numea, uşor ironic, Illobrand von Ludwiger, la care vor face trimitere urmaşii urmaşilor noştri, în activitatea lor dedicată călătoriilor în timp. Ei vor fi acei „temponauţi" care, prin manevre incredibile, vor dirija percepţia noastră în legătură cu spaţiul,

timpul şi realitatea.

1 Raportul Pasadena

Comparațiile care se fac între precizia ceasurilor de la bordul avioanelor supersonice şi precizia ceasurilor instalate la sol confirmă faptul că, prin teoria relativității speciale, s-a putut demonstra că ceasurile de la bordul avioanelor au un parcurs mai lent. Încă şi mai clar se prezintă acest efect de încetinire a activității ceasului la bordul navelor spațiale. În acest caz, scurgerea timpului este mult mai lentă decât cea înregistrată pe pământ. Conform legilor accelerației şi gravitației se poate ajunge la o reducere a ritmului timpului tot aşa de bine şi într-un puternic câmp gravitațional. Acesta se manifestă la fel şi în spațiul cosmic, printr-o curbă extremă a universului ajungându-se la apariția unei găuri negre ce prezintă o singularitate în punctul central – un loc, în care densitatea masei unui astru, având un colaps, este infinit mai mare, iar volumul este mai mic. Pentru atingerea unei astfel de singularități, intervalul de timp a fost aşa de puternic dilatat încât viteza luminii (300.000 kilometri pe secundă) a fost anulată; ceea ce înseamnă că, în punctul central al găurii negre, lumina a fost reținută. Prin urmare, în imediata apropiere a singularității există „porți" ce duc spre alte universuri, spre

lumile paralele.

Toate acestea lasă impresia că tunelul de tranzit, respectiv gaura de vierme, din teoria lui Wheeler, se putea forma la fel ca în „spuma” cuantică din cosmos, în lumea noastră, în domeniul forțelor puternice ale acelei găuri negre ce apare ca urmare a unui colaps gravitațional al stelelor formate din meteori.

Astrofizicienii presupun că aceste găuri negre devoratoare de materie, în jurul cărora spațiul total izolat se transformă într-un univers închis, autonom, sunt în legătură cu găurile albe – cele ce eludează materia – acestea fiind, în cazul de față, un gen de supape.

Cu mai bine de 50 de ani în urmă, Albert Einstein şi Nathan Rosen admiteau posibilitatea existenței relației: spațiu cosmic-superpunți. Aceste ecluze ale hiperspațiului, numite astăzi punțile Einstein-Rosen, au fost mai detaliat descrise de numeroşi alți cercetători.

În ramificatul sistem de tranzit-hiperspațiu, dintre găurile negre şi albe, unde spațiul şi timpul au încetat să mai existe în câmpul gravitațional degenerat, oamenii de ştiință văd căi rapide pentru efectuarea de călătorii fie în trecut fie în viitor, în cele mai îndepărtate locuri ale universului nostru sau în cu totul alte lumi, în lumile paralele.

Aceste ecluze de tranzit formate prin găurile cosmice albe şi negre nu sunt în niciun caz ficțiuni ştiințifice.

Renumiții astrofizicieni prof. John Taylor (Universitatea din Londra) şi Sir Fred Hoyle (Cambridge) ca şi matematicianul Stephen Hawking (Cambridge), susțin teoretic existența găurilor negre şi albe. Teoretic, deoarece cele două tipuri de găuri au fost localizate numai în mod indirect. Având în vedere concentrația masei acestora, gravitația lor este atât de puternică încât chiar şi cuantele de lumină se opresc, drept care se anulează orice modalitate de măsurare directă a obiectului.

În ciuda monstruozității şi imposibilității de imaginare a lor, teoretic se poate deduce modul de formare al acestor „înghițitori de gunoi".

Numeroşii aştri, cărora le sunt specifice temperaturi şi densități extreme, sunt în măsură să degaje enorme cantități de energie. Depăşindu-şi gravitația, ei se pot prăbuşi şi, prin aceasta, ajung la o densitate incredibilă. Acest fenomen se petrece în cazul aştrilor cu două mase solare. Gravitația lor extremă se comprimă într-un asemenea mod încât electronii sunt presați în nucleul atomului, iar consecința va fi aceea că, la sfârşitul acestui proces, rămâne numai masa neutronilor. Dacă, de pildă, pământul s-ar condensa astfel încât el n-ar fi mai mare decât o portocală, ar avea o masă de 6000 trilioane (!) de tone. Pulsarii – aşa cum au numit astrofizicienii stelele neutronice – sunt stele aflate în colaps, formate din mase de neutroni ce se rotesc. Astfel,

apare posibilitatea radierii unei cantități de energie care, prin astrul nostru central, eliberează o cantitate de energie de milioane de ori mai mare.

Dar, încă nu e suficient. Aştrii neutronici existenți, ce conțin mai mult de trei mase solare, evoluează într-un mod neobişnuit. În cazul colapsului gravitațional prelungit, e de presupus că astrul degenerat va ajunge la dimensiunea unei gămălii de ac, apoi a unui atom şi, în cele din urmă, a unei particule subatomice. Aici, sunt atinse granițele procesului de micşorare. În această fază, incredibilele forțe gravitaționale ale minusculului astru se răsfrâng în interior, ducând la apariția unei structuri unice, autonome – este vorba despre gaura neagră în care „conservatoarele" noastre legi ale fizicii şi-au pierdut valabilitatea. Acest „lucru" neobişnuit seamănă cu un uriaş canal care asimilează totul în componența sa, inclusiv fotonii (lumina). Altfel spus, în cazul unei creşteri rapide a gravitației, se ajunge la mărimea critică atinsă de astrul aflat în colaps – iar spațiul se încapsulează (se izolează) pentru această structură, apărând într-un univers închis, mai precis în punctul central al acestuia, o gaură neagră, în care s-a stabilit „singularitatea" despre care vorbeam anterior.

Astrofizicienii nu s-au arătat mulțumiți numai cu considerațiunile teoretice. Ei doreau dovezi concrete în sprijinul ideii ce susține existența reală a găurilor negre şi a celor albe. Materialul rezultat

din experiențele efectuate de cei de la NASA, prin intermediul unui satelit-UV, ofereau suficiente dovezi în sprijinul ideii că în centrul unei nebuloase în formă de sferă, din galaxia noastră, trebuie să se formeze masive găuri negre. Însă, măsurătorile indirecte au arătat că, de pildă, în centrul nebuloasei NGC 5752 există ceva foarte luminos şi torid, care, în mod normal, după părerea specialiştilor, nu avea ce căuta acolo. Întrucât vechimea unei nebuloase în formă de sferă a fost apreciată la 10–15 miliarde de ani, iar a astrului torid de „numai" câteva milioane, ar trebui ca centrul lui NGC 5752 să fi fost răcit de multă vreme. Însă analizele spectrografice au demonstrat tocmai contrariul. Poate că vor fi descoperite chiar câteva superastre, ale căror activitate s-ar putea baza pe influența unei uriaşe găuri negre din centrul nebuloasei. Se presupune că un astfel de exemplar uriaş de gaură neagră ar exista în interiorul unei galaxii, în formă de spirală, M81 (NGC 3031). După aprecieri pline de prudență, este vorba despre o masă de cinci miliarde de ori mai mare decât masa soarelui.

După ce Einstein şi Rosen, în 1935, prin cunoscutele lor „punți" au fundamentat bazele matematico-concepționale pentru dezvoltarea pe mai departe a teoriilor cu privire la utilizarea relației: gaură neagră – gaură albă, în 1961, un tânăr fizician de la Princeton, Martin Kruskal, a demonstrat, pentru prima dată, printr-o diagramă

corelațiile existente între universul nostru şi alte lumi, respectiv cu alte tărâmuri ale universului nostru natal. El a avut ca „sursă de inspirație” şi „modelul lumilor” al prof. Wheeler.

Întregul nostru univers se prezintă ca o gigantică coroană dințată a unei roți, pe ale cărei masive suprafețe curbate „peretele spațial de geoni” – se găsesc planetele, sorii şi galaxiile. Gaura axului din mijlocul acestei coroane dințate a unei roți simbolizează hiperspațiul lipsit de timp, în care totul se petrece concomitent. Deci legăturile dintre toate aceste galaxii şi corpuri cereşti s-ar crea în găurile exceselor din hiperspațiu, prin acea singularitate descrisă anterior. Ar fi ceva de genul unor puncte de intrare şi ieşire, ce trimit spre un „altundeva” cosmic. Prin urmare, existența sa ar confirma şi existența lumilor paralele.

Era firesc ca, după ce Martin Kruskal a făcut primul pas în direcția utilizării teoriei lui Einstein şi Rosen, în 1963, un fizician teoretician din Australia, Roy P. Kerr, care îşi desfăşura activitatea la Universitatea din Texas, să dea viață diagramei Kousal ce nu prevedea adevărate călătorii în timp. El e de părere că găurile negre şi albe, la fel ca celelalte structuri cereşti, pur şi simplu, se rotesc. Prin aceasta, ele posedă două orizonturi ale fenomenelor – unul intern şi celălalt extern – care trebuie să fie „calificate” pentru o deplasare într-un alt spațiu şi timp.

Ne amintim că prin noțiunea de „orizont al

fenomenului" este definit domeniul unei găuri negre, prin care se întrerupe momentan comunicarea cu lumea din afară, căci în cazul de față, viteza deplasării într-o altă lume ar fi superioară vitezei luminii, ceea ce ar contrazice flagrant teoria relativității. Orizontul interior al fenomenului este, de fapt, inversul orizontului exterior. Să presupunem că ai traversat orizontul interior al unui fenomen, atunci te afli într-un domeniu, unde spațiul şi timpul se manifestă, iarăşi normal, fenomen similar cu ceea ce se petrece în „ochiul" unui uragan sau în interiorul unui vârtej, cu o mare deschidere. În această zonă nu există niciun pericol să fii expus la periculoasa singularitate şi, astfel, distrus.

În sistemul gaură neagră – gaură albă se găsesc laolaltă patru orizonturi ale fenomenelor pentru o deplasare în alte lumi şi spre alte timpuri, existând şi posibilitatea reîntoarcerii la locul deplasării şi în prezent. Conform modelului creat de R. P. Kerr, în care viteza luminii nu depăşeşte, prin rotația găurilor negre şi albe se realizează o legătură între lumile paralele.

Apare o excepție la nivelul următoarei lumi paralele a cărei vizitare s-ar putea realiza prin depăşirea vitezei luminii dar, conform teoriei relativității, aceasta este de domeniul imposibilului.

În timp ce la Kruskal şi Kerr este vorba despre un calcul preliminar şi o diagramă a călătoriilor în

timp, necunoscut, alți oameni de ştiință, de data aceasta americani, pentru prima oară, au demonstrat, matematic, posibilitatea realizării zborurilor în timp, prezentând şi modelele necesare realizării tehnice.

La 26 septembrie 1988, renumiții astrofizicieni Michael S. Morris, Kip S. Thorne şi Ulvi Yurtsever, de la California Institute of Technology (pe scurt: Caltech), din Pasadena, California, au publicat în reputata revistă de specialitate „Physical Review Letters" un articol, al cărui titlu este „Wormholes, Time Machines, and the Weak Energy Condițion" („Găurile de vierme, maşinile timpului şi condiția energetică slabă"). În senzaționalul articol, autorii au arătat că, unei civilizații tehnice superioare i-ar fi fost posibil să realizeze artificial „găuri de vierme" – deschizături în spațiu şi timp, pe care să le transforme în „maşini ale timpului" prin stabilizarea găurilor; acestea au ignorat chiar şi factorul cauzalității. În cercurile ştiințifice, raportul Pasadena, cum a fost numit faimosul articol publicat de cei trei reputați astroficizieni, a produs o impresie deosebită. Această temă a fost viu discutată şi în alte reviste ştiințifice, iar calculele respective au fost apreciate drept corecte.

Prof. John L. Friedman, de la Wisconsin University, din Milwaukee, a încercat în revista ştiințifică engleză „Nature" să reprezinte în mod simplificat această complicată teorie a celor trei astrofizicieni, făcând şi o analogie simpatică. El

compară drumul prin spațiu cu un dulap cu două uşi – o uşă în față, iar cealaltă se află în partea din spate a dulapului – care, precum în romanul de science-fiction „Leul, vrăjitoarea şi dulapul cu haine" al lui C. S. Lewis, separă una de alta două lumi diferite. Friedman afirmă în continuare: „Pereții dulapului simbolizează două lumi care cuprind un mic spațiu, în jurul căruia se întinde un univers diferit... Prin urmare, dulapul este «o gaură de vierme» – un tunel topologic – care face legătura între două universuri sau între două regiuni depărtate ale unuia şi aceluiaşi univers. Mai departe, John L. Friedman spune că: «Deşi aceste „găuri de vierme" reprezintă posibile interpretări ale „ecuației câmpurilor" a lui Einstein, ele ar suferi un colaps – dacă ar consta din materie normală – prea rapid pentru a permite trecerea unui călător în timp. L-ar zdrobi pe cel care ar fi destul de îndrăzneț să încerce totuşi.»

Friedman şi cei trei astrofizicieni din Pasadena, menționați de noi anterior, sunt convinşi că legile fizicii vor permite generațiilor viitoare să țină aceste găuri de vierme destul de mult timp deschise ca să poată obține o maşină a timpului. Friedman face următoarea precizare: „Dacă fiecare parte terminală a unei «găuri de vierme» ar fi înconjurată de nişte bucăți metalice, în formă de sferă, ar apare, între aceste plate, suficientă energie negativă (opusă), prin care s-ar evita formarea unui orizont al fenomenului precum şi

un colaps al «găurii de vierme»”.

Pentru a fi mai bine înțeleşi, în continuare, vom încerca să nuanțăm datele problemei. În mod normal, fiecare dintre nou formatele găuri de vierme năvălesc, pe căi naturale, în universul nostru, chiar în clipa formării lor. Fotonii ar fi suficient de rapizi pentru a pătrunde în găurile de vierme care nu sunt altceva decât expresia raportului dintre gaura neagră şi cea albă, împiedicând influența forțelor gravitaționale asupra intrării în gaura neagră. Pentru a se preîntâmpina o rapidă năruire a găurilor de vierme şi pentru ca ieşirile şi intrările acestora să rămână deschise mai mult timp, se impune crearea unei stări antigravitaționale.

Este vorba despre acea stare care se opune gravitației în interiorul găurii de vierme, obținându-se o stabilizare a deschiderilor oferite de această gaură de vierme. În acest caz, presiunea joacă un rol deosebit de important. Câmpul gravitațional al planetei noastre nu se explică doar prin masa pământului, ci, conform teoriei relativității universale, şi prin efectul presiunii sale, întrucât şi energia produsă de presiune corespunde unei mase. Presiunea (în contrast cu masa statistică) ce poate fi pozitivă sau negativă, iar prin efectul presiunii corespunzătoare, atât pozitivă cât şi negativă, produce gravitație ori antigravitație. Gravitația negativă necesară stabilizării intrărilor în gaura de

vierme şi ieşirilor din aceasta se poate obține, conform opiniilor exprimate de experții de la Caltech, printre altele, şi prin consecințele efectului „Casimir”.

Fizicianul olandez Hendrik Casimir a ținut să precizeze încă, din 1948, că între două plăci metalice paralele, apropiate una de cealaltă, şi pe baza unor deranjamente din vacuumul cuantelor, poate exista o minimă forță de atracție exterioară. Ea apare prin virtualii fotoni care nu sunt direct observabili, dar totuşi există. Prin imobilizarea acestor fotoni virtuali, între reflecția suprafețelor ambelor plăci, se poate realiza o infimă presiune negativă, asta însemnând un minim efect antigravitațional. Prin realizarea unui sistem de plăci de o mărime corespunzătoare la deschiderile găurilor de vierme, s-ar obține efectul antigravitațional necesar anulării fenomenului de colaps. Atunci, ieşirile şi intrările din şi în găurile de vierme n-ar mai fi nişte găuri negre şi albe, în sensul clasic, ci porți create artificial pentru deplasările din spațiul cosmic.

Conform opiniilor exprimate de oamenii de ştiință de la Caltech, gaura de vierme stabilizată şi lărgită pentru trecerea prin ea ar fi „întinsă” în timp. Un capăt al găurii rămâne fixată în punctul de start, iar celălalt a fost trimis într-o fulgerătoare „călătorie circulară”, adică aproape cu viteza luminii, oprindu-se undeva, în hiperspațiul – găurii de vierme şi apoi revenind la punctul de

ieşire. Din acest motiv – aşa cum am precizat în capitolul III/1, ca fiind vorba despre „paradoxul gemenilor” între capetele găurii negre există o relativă diferență de timp. Pentru cel care se deplasează, timpul se scurge mai lent decât pentru cel fixat la punctul de ieşire al găurii de vierme. Într-un fel, gaura de vierme mişcătoare a „recuperat” din timp. Altfel spus: când un călător prin timp pătrunde în gaura de vierme fixată şi, după o scurtă călătorie circulară (pe care el o remarcă) prin hiperspațiul găurii de vierme, părăseşte gaura albă, capătul mişcător, el, de fapt, se regăseşte în trecutul terestru. Poate că pe pământ, în funcție de dilatarea găurii de vierme din momentul startului, au trecut luni de zile, ani, decenii, secole sau milenii. Călătorul în timp traversează gaura de vierme, în direcție inversă; el se poate reîntoarce în timpul său inițial ceea ce nu este posibil în cazul unui zbor spațial relativist (cu viteze apropiate de cea a luminii).

Conform aceluiaşi principiu, călătoriile în viitor şi înapoi sunt realizabile.

Din punct de vedere teoretic, pregătirea deplasării prin găurile de vierme nu ridică probleme deosebite. În practică, însă, lucrurile se prezintă cu totul altfel. Întrucât gaura de vierme este o noțiune complet abstractă, ea nefiind un lucru palpabil, nici capetele ei nu pot fi tratate ca materia obişnuită. Probabil că, odată, o civilizație foarte evoluată tehnologic va reuşi să unească

Michael S. Morris, Kip S. Thorne, and Ulvi Yurtsever
Theoretical Astrophysics, California Institute of Technology, Pasadena, California 91125
(Received 21 June 1988)

It is argued that, if the laws of physics permit an advanced civilization to create and maintain a wormhole in space for interstellar travel, then that wormhole can be converted into a time machine with which causality might be violatable. Whether wormholes can be created and maintained entails deep, ill-understood issues about cosmic censorship, quantum gravity, and quantum field theory, including the question of whether field theory enforces an averaged version of the weak energy condition.

PACS numbers: 04.60.+n, 03.70.+k, 04.20.Cv

Normally theoretical physicists ask, "What are the laws of physics?" and/or, "What do those laws predict about the Universe?" In this Letter we ask, instead, "What constraints do the laws of physics place on the activities of an arbitrarily advanced civilization?" This will lead to some intriguing queries about the laws themselves.

We begin by asking whether the laws of physics permit an arbitrarily advanced civilization to construct and maintain wormholes for interstellar travel. Such a wormhole is a short "handle" in the topology of space, which links widely separated regions of the Universe (Fig. 1). The Schwarzschild metric, with an appropriate choice of topology, describes such a wormhole.[1,2] However, the Schwarzschild wormhole's horizon prevents

into time machines.

Wormhole creation.—Wormhole creation, with such mild spacetime curvature that classical general relativity is everywhere valid, must be accompanied by closed timelike curves and/or a noncontinuous choice of the future light cone,[3] and also by a violation of the "weak energy condition."[4] Specific spacetimes with such wormhole creation are known.[5] However, it is not known whether the stress-energy tensors required by the Einstein equations in those spacetimes are permitted by quantum field theory.

Wormhole creation accompanied by extremely large spacetime curvatures would be governed by the laws of quantum gravity. A seemingly plausible scenario entails quantum fluctuations [illegible]

23. Una dintre uriaşele formaţiuni misterioase din lanurile de grâu, din Anglia, fenomen petrecut în vara anului 1990. Avertismentul venit din lumile paralele, cu care coexistăm noi? Sus, în dreapta: specialiştii se întreabă dacă există vreo legătură între aceste formaţiuni din lanurile de grâu şi cercurile preistorice de pe pietrele de la Northumberland.

24. A 13-a ediţie din 26 septembrie 1988 a „Physical Review Letters", în care cei trei astrofizicieni de la Pasadena: Michael S. Morris, Kip S. Thorne şi Ulvi Yurtsever fac dezvăluiri cu privire la senzaţionala lor teorie despre maşina timpului. Oare nu au pus în practică şi o realizare a ei?

25. O.Z.N.-urile, ieri: O veche xilogravură, în care apar globuri sau discuri întunecate, ce au fost văzute, în august 1566, pe cer, deasupra oraşului elveţian Basel; obiecte zburătoare asemănătoare, de culoare roşie ca sângele, au fost zărite cu patru ani înainte deasupra Nürnbergului, înspăimântându-i de moarte pe cetăţenii acestui oraş german.

26, 27. O.Z.N.-urile, astăzi: la 8 iunarie 1980, elevul de 16 ani, Hans-Dirk Pape, a fotografiat, în Wiedenbnick, Westfalia, un corp zburător, având forma unei farfurii. Rezultatul unei analize temeinice a scos în evidenţă următorul fapt: nici vorbă de zmeu, balon, frisbee, paraşută, meteorit etc. Civilii şi funcţionarii unităţilor de navigaţie aeriană s-au arătat nedumeriţi, dar extrem de interesaţi.

28. Zona de acţiune a Departamentului 6 de tunuri antiaeriene aflată la periferia portului de est de pe Mainschleife, Frankfurt, regiune puternic bombardată în al doilea război mondial (poză din elicopter, iunie 1962). La 28 august 1943, în acest loc, dar la o mare înălţime, au fost observate cinci obiecte zburătoare neidentificate.

25

26

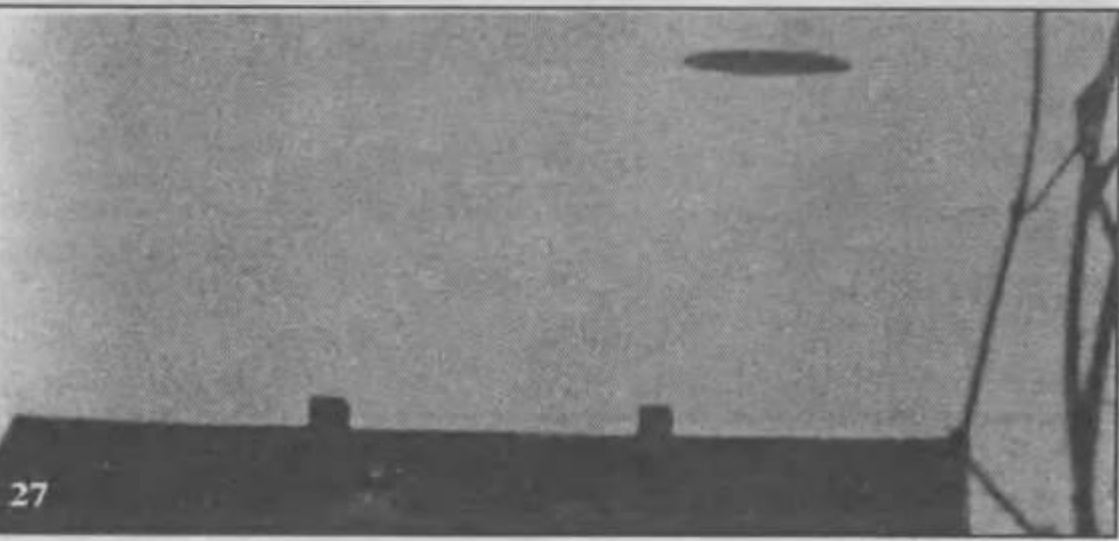
27

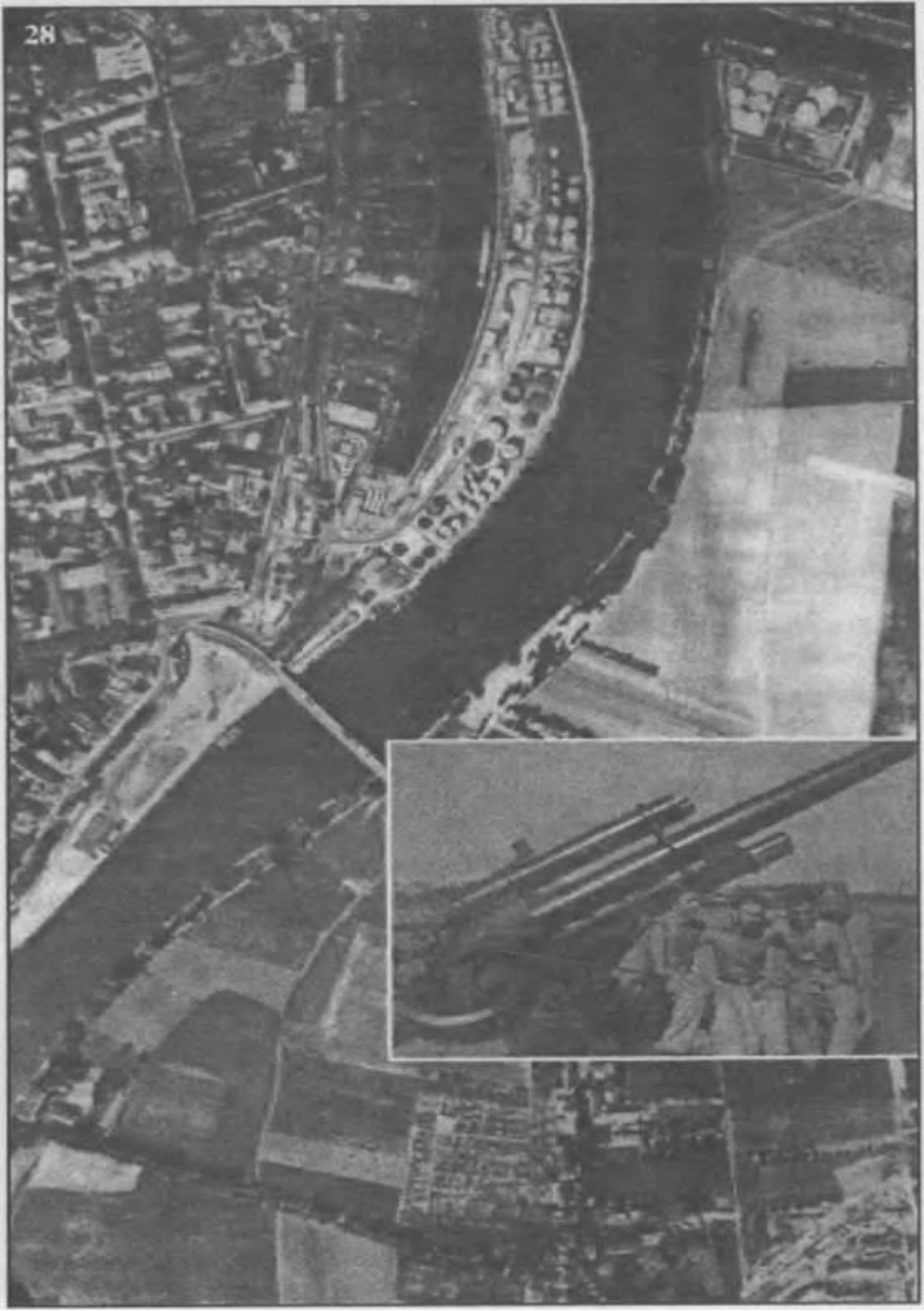

nou apărutele superminuscule şi virtuale găuri de vierme, cu viaţa scurtă, – din punct de vedere potenţial, ele sunt de zece ori mai mici decât nucleul atomului (!) – în „spuma" cuantică subnucleară. Această unire s-ar fi realizat prin intermediul forţelor electrice şi gravitaţionale şi ar fi putut fi „exacerbată" o structură practicabilă pentru viitoarele călătorii în timp.

După stabilizarea lor – aşa cum am mai precizat deja – astfel de macro-găuri de vierme ar fi idealele maşini ale timpului, cu posibilitatea de a se efectua călătorii şi înapoi.

Omul de ştiinţă şi jurnalistul englez, Adrian Berry, a emis ipoteza conform căreia, e posibil de a se construi găuri negre şi albe în spaţiul cosmic, utilizându-se în acest scop, excavatoare spaţiale automate şi foarte performante.

A. Berry descrie un tip de tehnologie foarte avansată şi complicată, datorită căreia s-ar putea mobiliza uriaşe câmpuri magnetice, luându-se în considerare interfaţa sistemului nostru solar, cu o regiune cu o mare densitate de praf cosmic (în constelaţia Orion). Prin aceasta, consideră Berry, s-ar putea concentra într-un loc anume cantitatea necesară de un astfel de praf cosmic, indispensabil formării găurilor negre şi albe ce se rotesc.

Ideea ce stă la baza producerii în mod artificial a unei găuri negre, având forma unui „cilindru" cosmic cu un diametru de 40 de kilometri, vine din 1936, de la fizicianul W. J. Von Stockum, acesta

având ca punct de plecare şi de inspiraţie cunoscuta ecuaţie a câmpurilor a lui A. Einstein. O propunere asemănătoare, dar mult mai detaliată, a avansat şi fizicianul american Frank J. Tipler, în ediţia din aprilie 1974, a revistei de specialitate „Physical Review D” (menţionăm faptul că revista respectivă tratează problematica cercetării domeniilor „periferice”).

Acest „cilindru” cosmic, afirmă Frank J. Tipler, imaginat ca o „conlucrare” a stelelor de neutroni, s-ar compune din trei zone: una ar fi aptă pentru realizarea călătoriilor în trecut şi alta pentru excursiile ce se vor efectua în viitor. Şi ar mai exista între ele şi o a treia, îngusta „zonă zero” – un domeniu de traversare, în care călătorul în timp ar poposi cât ar considera el că este necesar s-o facă, pe câtă vreme restul lumii „ar fi îngheţată” în timp.

Obiectele ca acesta sunt condamnate de la început din cauza costurilor gigantice previzibile şi a pericolului ingineriei cosmice.

Totul ar fi posibil dacă, în viitor, s-ar putea găsi o elegantă rezolvare „terestră” a problemei „domesticirii” potenţialului găurii de vierme, aşa cum lăsa să se înţeleagă formidabilul film de televiziune, în două episoade, „The Time Tunell”, produs de Irvin Allen.

Mai înainte de a continua expunerea noastră, trebuie să ne concentrăm atenţia asupra unui fenomen ce, în mod nemijlocit, are legătură cu

realizarea călătoriilor în timp.

În fond, este vorba despre paradoxul, în virtutea căruia, spun scepticii, se poate realiza un transfer înapoi în timp, dar e imposibil de realizat astfel de călătorii de acolo.

2 Călătoriile în timp, fără obstacole – Rezolvarea problemei lumilor paralele

Anacronismele – violarea legilor scurgerii timpului (acauzalitatea) – şi paradoxul care reprezintă, de fapt, o gravă lezare a legilor naturii, contravin spiritului fizicii clasice. „Lege" a cazurilor neverosimile, paradoxul, în principiu, există totuşi, astfel călătoriile în timp chiar nu s-ar putea face. Ar putea exista călători în timp cărora destinul (neintenționat) să le curme viața într-un oarecare mod, ceea ce ar avea drept consecință faptul că astfel au fost şterşi, respectiv nici nu s-ar fi născut vreodată. Întrucât ei efectiv nu ar mai exista, această anulare ar fi similară cu uciderea. Strămoşii ar fi „reînviați" (adică ei nu ar fi fost niciodată omorâți), ar fi martori la propria lor moarte, de aceasta ar fi ucişi din nou ş.a.m.d. Poate că un călător în timp ar reuşi chiar să omoare inventatorul maşinii timpului şi astfel ciclul creat să ducă la absurd.

Pentru cei surprinşi, ieşirea dintr-un astfel de „nod cauzal" n-ar fi sinonimă cu evadarea, iar

destinul unui „olandez zburător” ar fi o certitudine. Prin relația: nu – totuşi – crimă, ca o consecință a paradoxului declanşat, legile naturii au fost încălcate ca într-o „buclă” a lui Möbius până în prima zi a omenirii – un gând groaznic. Dacă totuşi, văzut din punctul de vedere al prezentului, într-o zi, maşina timpului, ca şi tunelele timpului nu vor mai fi doar produsul unei ficțiuni – O.Z.N.-urile ar putea fi un indiciu al realizării acestor deziderate – urmaşii noştri ar trebui să găsească mijloacele şi căile pentru neutralizarea fenomenului de violare a cauzalității. Mai mult chiar, anumite fenomene fizico-cuantice ne invită să tragem concluzia că, în cazul încălcării cauzalității, în interiorul timpului, nu mai este vorba despre niciun paradox, ci despre o contradicție în sine.

Schimbările survenite de-a lungul axei timpului au produs efecte cumulative, ceea ce presupune că, în mod continuu, evenimentele precedente s-au concentrat într-un tot unitar.

Aceasta ar putea însemna că trecutul, poate fi schimbat de câte ori se vrea. Numai un lucru nu e cu putință: să se extermine pe sine.

Aşadar, s-ar putea călători înapoi, în propriul trecut şi sugruma propriul eu la scurt timp după naştere, fără ca efemera existență a călătorului prin timp să fie, în vreun fel sau altul, periclitată. Este o afirmație cu greutate! Însă se observă – aşa cum se întâmplă aici, de cele mai multe ori – că

realitatea, ca sumă a unor şiruri infinite de lumi paralele trecute ori viitoare, pare, pur şi simplu, o aberație.

Prin urmare, noi am putea ieşi din dilema apărută ca o consecință a acauzalității numai prin evadarea în unul dintre numeroasele universuri paralele. Bob Toben e de părere că un călător prin timp, după realizarea unui act de autodistrugere ce influențează viitorul, poate efectua un alt act dacă un univers viitor asemănător a fost parcurs înapoi şi pe care l-a părăsit la începutul călătoriei, iar transformările nefireşti (ale timpului) au fost anulate de la sine.

Şi aceasta ar zădărnici alte puncte de vedere, de corectare.

Astfel de universuri paralele ar fi fost diferențiate, într-un mod extrem de subtil, de ieşirea din univers, însă numai un foarte atent călător în timp ar fi putut constata deosebirea. Posibile ar fi şi călătoriile în timp – înapoi, pe care temponauții le-ar efectua într-o lume paralelă a trecutului, în care el (şi strămoşul său) poate că nici n-a existat (sau nu încă).

Fizicianul teoretician Fred A. Wolf, aseamănă călătoriile fără paradoxuri în trecut cu călătoriile cu trenul. Persoana respectivă – călătorul – se urcă în tren în prezent, călătoreşte înapoi în trecut, schimbă acolo cursul unui anume eveniment ce are legătură directă, sau cel puțin cauzală cu propria sa existență şi se întoarce pe o altă linie la

punctul de ieşire din timp, în viitor. Totuşi, viitorul la care revine nu mai este acelaşi cu cel pe care l-a părăsit. Presupunerea este exclusivă, în sensul că toate aceste fenomene, deşi că au încălcat succesiunea firească temporală, efectele lor nu se contrazic, adică ele sunt consecvente.

Prin urmare, aidoma unei mişcări pe o bandă Möbius, să ne imaginăm că aceste călătorii în timp se vor efectua în relația „prezent-trecut-prezent" sau şi „prezent-viitor-prezent".

Numai într-o astfel de relație cauzală ne aflăm noi cu noi înşine, cu alte persoane şi cu mediul nostru înconjurător în rezonanță, în alte timpuri. Ieşirea din această relație a fost curmată prin intervenția unui posibil mecanism apt de a realiza acest lucru.

Deosebirile existente între întâmplările din viitor şi cele din trecut sunt datorate deosebirilor existente în sistemele de referință. Decisiv este punctul de la care sunt observate fenomenele. Am putea să călătorim în trecut pentru a ne împiedica pe noi înşine – adică eul de înainte - să tragă Marele Loz.

Lumea rezultată din această manipulare ar fi una în care nu s-a tras Marele Loz, ci ne-am împiedicat noi înşine (cu bună ştiință) de la tragerea lozului norocos.

La prima vedere, această nuanță pare trivială, demnă de o pedanterie banală.

Tragerea unui loz necâştigător ar fi un adevărat

accident („ghinion”), o împiedicare voită a câştigări, un act conştient înscenat – un act de voință. În ultimă instanță, această „nuanță” duce la concluzia că, la călătoriile în timp, paradoxurile sunt evitate şi că, în situațiile critice, se ajunge la neutralizarea întâmplărilor contradictorii. Un exemplu din viața de zi cu zi ar clarifica subtila diferență dintre ambele fenomene.

Să presupunem că un grafician a terminat un desen care, după cum se constată mai târziu, conține detalii greşite. Deoarece tuşul folosi nu poate fi şters fără stricarea fundalului, el acoperă locul respectiv, foarte atent, cu culoare albă, înainte de a face corecturile. Însă detaliile greşite rămân sub culoarea de retuş. Ele au fost doar acoperite, adică ascunse.

Privind în mod superficial două desene: unul bine lucrat, fără greşeală şi celălalt refăcut, cu greu se pot sesiza deosebirile dintre ele. Desenul finit şi cel refăcut, din perspectiva unui observator necunoscător, par la fel. Deşi s-a folosit o gumă de şters, pastă corectoare sau o culoare de acoperire. Trebuie doar corectată cu foarte multă atenție. Însă, pentru graficianul „cunoscător”, cele două desene oferă imaginea a două lucruri distincte. Cele două desene poartă pecetea unor tehnici diferite de lucru şi a unui coeficient diferit în ceea ce priveşte finețea execuției. Acestea sunt două elemente ce vor influența conştiința omului, afectând, într-un fel sau altul, potențialul creator

al acestuia. El e conştient de toate detaliile desenului care, în cazul în care s-au făcut mai multe corecturi, se află sub pelicula acoperitoare, dar şi toate schițele ideilor rămase revalorificate şi care, imprevizibil, există totuşi.

În continuare, pentru a fi mai expliciți, să încercăm să facem o recapitulare a datelor temei noastre.

Cineva trăieşte pe o anumită linie a timpului, călătoreşte în trecut pe care-l modifică prin anumite intervenții, se reîntoarce, efectuează corecturile ce se impun, împiedicând desfăşurarea unor evenimente. Prin urmare, timpul nu ar mai fi decât un produs cumulativ al manipulărilor noastre, care reprezintă suma tuturor transformărilor petrecute. Cel mai mult ne-am putea apropia de propriul nostru eu dacă am călători înapoi în timp şi ne-am opune personal schimbărilor.

Deşi atunci în fața noastră nu s-ar mai desfăşura aceeaşi lume, diferența dintre cele două „situații" ar fi de nerecunoscut. Ea ar fi exclusiv în noi. Numai noi – la fel ca graficianul – am fi conştienți de celelalte alternative: cea care a existat odată, cea care există la momentul acela şi cea care ar putea (re) exista, dacă ne-am întoarce în trecut cu aceleaşi intenții. Lumea în care noi nu am trage lozul norocos poate să nu fie aceeaşi cu cea în care noi înşine împiedicăm câştigul. Consecințele manipulărilor noastre le-am suporta

doar noi. Numai noi am fi cei care am încorpora „diferența”.

Ne reamintim că realitatea se compune din numeroase alte realități individuale (sau lumi) pe care, pe parcursul actului de creație, ni le proiectăm în universul realității noastre imateriale. Proiecțiile de acest gen ce pentru noi sunt realizabile numai pe căi psihice se vor putea realiza, cândva, poate chiar în câteva decenii şi pe căi tehnice. Important nu este „a călători în trecut”, ci „a crea noi lumi” – realități alternative.

Fiecare dintre aceste realități ar fi identică cu cea pe care tocmai am părăsit-o, până în clipa în care apare noul. Din acel moment, existența în această realitate alternativă duce la un nou „personaj” pe care trebuie, pur şi simplu, să îl alegem.

Deoarece numai prin prezența noastră într-o realitate alternativă, se poate modifica cursul evenimentelor, dar se impune a nu se neglija un factor esențial: ele (evenimentele) trebuie ținute sub control.

Prin urmare, se impune foarte multă prudență în acțiunea noastră, întrucât există riscul ca acea consecvență, cu care am urmărit anumite evenimente, să se reverse într-o consecvență imprevizibilă. Oare acesta să fie lucrul pe care vrea să ni-l semnaleze apariția masivă de obiecte zburătoare neidentificate şi de misterioasele formațiuni din lanurile de grâu.

Oare călătorul în timp, venind din viitorul nostru

paralel ne-a transmis indicații „duioase” relativ la consecințele grave ce-şi au obârşia în comportamentul nostru greşit, din punct de vedere ecologic? Indicațiile erau „duioase”, întrucât ele n-ar fi fost transmise, în condițiile în care ne-am fi simțit mereu amenințați de anumite relații cauzale. Or, menirea noastră era aceea de a reinstaura ordinea, în direcția corectă.

Cei trei oameni de ştiință de la Caltech, preocupați de aceste fenomene, au încercat soluționarea problematicii legate de călătoriile în timp, nu cu argumente din domeniul matematicii şi nici aducând în discuție vagi modele funcționale. Împreună cu colegul lor rus, Igor Novikov, de la Institutul pentru Cercetarea Spațiului Cosmic din Moscova, cercetează acum posibilele efecte ale călătoriilor în timp prin găurile de vierme asupra desfăşurării evenimentelor în cadrul buclei cauzalității.

Şi ei sunt de părere că în cazul călătoriilor în timp, trebuie apărat principiul consecvenței. Altfel spus, dacă s-ar efectua călătoriile din viitor înapoi (în trecut) şi ar trebui să se opereze „corecturi”, acestea ar trebui incluse în conceptul de „destin” (şi n-ar fi nimic anacronic ori irațional), anulându-se noțiunea de paradox.

La urma urmelor, aceasta ar însemna că destinului i-ar fi anulată vocația sa „de a se amesteca” în treburile universului. Acest lucru s-ar fi putut întâmpla, conform teoriei lumilor

paralele, elaborată de Fred A. Wolf, încă de la începutul formării universului nostru. Mai mult chiar, conform teoriei lumilor paralele, viitorul şi trecutul ar fi trebuit să influenţeze reciproc în interiorul unui gigantic nod cosmic al cauzalităţii, iar modul în care a luat naştere universul nostru ar trebui să se explice de la sine. Într-un astfel de model, nu există nici început (un Big Bang) nici sfârşit, ci numai o desfăşurare infinită a unui univers ce se formează, se autodistruge şi din nou se formează. Din eternitate spre eternitate... A gândi mai departe înseamnă cutezanţă.

Tan H. Redmount, de la Facultatea de fizică a Universităţii Washington, din St. Louis, cel care a promovat la Pasadena în clasa teoreticianului specializat în problematica timpului, Kip Thorne, admite eventualitatea unor corecturi aduse călătoriilor înapoi în timp, pe care le vede ferm ancorate în desfăşurarea naturală a evenimentelor petrecute în trecut. Spre deosebire de alţi oameni de ştiinţă, nu cu mult timp în urmă, el mi-a mărturisit că nu vede realizabilă o călătorie în timp dacă aceasta este plăsmuită după principiul găurii de vierme.

Totuşi, spre meritul său, I. H. Redmount acceptă ideea că Kip Thorne şi colegii săi pot avea cu totul alte opinii, diferite de ale sale.

Şi acum să încercăm „să ne lansăm" în câteva mici speculaţii. Să ne îndreptăm atenţia cu multă prudenţă spre o concepţie referitoare la călătoriile

în timp, care a fost subiect de discuții animate, cu mulți ani în urmă, şi în virtutea căreia, temponauților le sunt accesibile călătoriile în trecutul cel mai îndepărtat.

Principiul „proiecției", discutat în cele ce urmează, pare foarte cutezător, ba chiar de domeniul fantasticului, pentru a fi realizat vreodată.

Cu toate acestea, se vehiculează astăzi o sumedenie de teorii ce nu exclud tehnicile de proiecție – „teleportarea" în epoci trecute şi viitoare.

3 Proiecții în timp

Teoriile care se referă la posibilitatea realizării unor transtunele cosmice, foarte îndepărtate de noi, destinate călătoriilor în spațiul cosmic, al universului cosmic, respectiv a excursiilor în alte lumi, se află în impas, având în vedere costul uriaş al acestora şi ritmul extrem de ridicat pe care-l presupun. Par mult mai verosimile, deocamdată, tehnicile de realizare a călătoriilor în timp, în spațiul apropiat planetei noastre sau chiar pe terra noastră.

Fizicianul evocat de noi anterior (în capitolul III/6), Matt Visser, de la Universitatea Washington din St. Louis, a formulat un concept cu privire la călătoriile în timp, nepericuloase, de-a lungul

suprafeței găurilor de vierme, iar în timpul derulării acestor călătorii, temponauții nu vin în contact cu niciun fel de materie.

Prin utilizarea unei tehnici de tip special, călătorii în timp nu vor mai simți efectele forțelor de accelerație şi a celor gravitaționale.

Pentru „obținerea" unui tunel stabil al călătoriilor în timp, Matt Visser are în vedere faptul că din două structuri infinite şi goale ale unui univers lipsit de materie şi de câmpuri gravitaționale (numit universul Minkowski) la momentul stabilit, se vor releva regiuni identice.

La granițele acestor regiuni, cele două structuri trebuie să fie legate una de cealaltă. Densitatea şi presiunea energiei la granița dintre cele două regiuni, vor forma „gâtlejul" unei găuri de vierme „îmblânzite".

Să ne imaginăm că suprafața de legătură seamănă cu un cub; atunci materia degenerată, adică periculoasă s-a concentrat în „rezistența" muchiilor super-cubului. Într-o astfel de structură goală, călătorul în timp ar putea ajunge într-o altă perioadă de timp – în vreme ce el se mişcă de-a lungul suprafeței cubului – neinfluențat, în niciun fel, de materie sau de anumite forțe.

Visser este de părere că astfel de găuri de vierme pot fi uşor stabilizate. Dat fiind construcția acestora, ele nici nu vor avea un colaps, nici nu vor exploda. Dacă una din civilizațiile superioare ar ajunge să înțeleagă întreaga complexitate a

fenomenului găurilor de Vienne (prin aceasta înțelegând inclusiv extinderea şi stabilizarea lor), atunci s-ar putea efectua călătorii în timp şi în spațiul nostru terestru.

Astfel de macro-găuri de vierme, la urma urmelor, nu sunt nimic altceva decât nişte „tunele ale timpului" prin care viitoarele generații de „observatori" vor vedea în trecutul terestru.

Aici ei se pot manifesta în felurite moduri: ca sonde, ori în chip de vehicule transparente sau materiale, acestea din urmă destinate călătoriilor prin timp (O.Z.N.-uri), echipate cu ființe umanoide, sau chiar ca apariții.

Era 24 ianuarie 1970, ora 19:45, când pe o stradă de la periferia oraşului Charleroi, la 12 km distanță de Bruxelles, Leon Herbosch observă o pată ovală, de un verde-strălucitor, cu un diametru de 7–8 metri.

„Pata" devenea tot mai luminoasă, se înălța cu vreo cinci metri deasupra solului şi căpăta forma unui clopot.

Verdele strălucitor al petei respective se transformase într-un alb spălăcit. Interiorul ciudatei structuri se compunea din nenumărate particule strălucitoare care se mişcau în toate direcțiile. Lui Herbosch, aceste particule i se păreau a fi lipsite de miros. Ele erau şi silențioase.

După câteva secunde, „clopotul" se regrupă şi din nou luă forma inițială, cea a unei pete care se îndepărtă încet de Herbosch, dispărând apoi în

spatele unei clădiri.

Oare ceea ce încerca să se materializeze în fața lui Herbosch să fi fost o gaură de vierme macroscopică, invizibilă pentru noi? Oare să fi fost o sondă temporală venită din viitor?

În numeroase alte cazuri, materializarea obiectivelor a fost atât de fină încât obiectele – evident, parțial materializate – le apăreau martorilor oculari ca fiind transparente.

Într-o zi de septembrie, a anului 1956, pe la orele 15, un cetățean aflat în apropiere de Berkshire (Anglia) a văzut, la o distanță de 10 metri de el, un obiect având forma unui ou, cu înălțimea de 1,5 m, ca o picătură de ploaie uriaşă – plutind deasupra pământului, la doi metri distanță de sol. Imaginea era formidabilă, nu era nicio eroare la mijloc. Omul a avut impresia că se află sub observația „oului" transparent. După câteva secunde, „obiectul" a dispărut cu viteză mare.

Să vă relatăm despre un alt caz. În anul 1968, într-un parc din Bristol (Anglia), două persoane au zărit, la o distanță de 100 de metri de ele, o „cupolă" de circa 5 metri înălțime, având forma unei jumătăți de sferă. „Cupola" plutea pe deasupra pământului, era transparentă şi strălucea în galben. În interiorul obiectului se putea recunoaşte o mică coloană luminoasă. După vreo 20 de secunde, lumina se stinse. Oare „cupola" a realizat un schimb de dimensiuni? Un fenomen asemănător a fost fotografiat, în 1944, de

către nişte piloți germani, undeva deasupra Carintiei (Austria). O întâmplare sau… să fie vorba despre acelaşi „obiect”?

Despre un alt caz deosebit de interesant, petrecut la 19 noiembrie 1974, la Uzes (în sudul Franței) face anumite precizări I. Von Ludwiger, în volumul „Mufon” nr. 6/1979.

„Pe data de 19 noiembrie, s-a apropiat de o casă țărănească o sferă, având culoarea opalului şi diametrul de 2 metri. Cu toate că ciudatul obiect de formă sferică părea să atingă pământul, în ciuda luminozității sale, împrejurimile acestuia nu erau luminate. Era ora 18 când, pentru prima oară, acest obiect a fost observat de tânărul de 16 ani, Christophe Fernandez. Obiectul s-a menținut complet nemişcat, timp de vreo 15 minute, la o distanță de 35 de metri de casă.

În acele momente, martorul ocular l-a putut fotografia de două ori, odată pe când se afla la o depărtare de 35 de metri şi a doua oară, când obiectul se găsea la o distanță de 25 de metri.

Referitor la acest obiect, vă mai pot preciza că, în cele din urmă, el s-a deplasat în sus, de parcă ar fi căutat ceva. Când a atins înălțimea de cinci metri, obiectul zburător s-a oprit din nou şi se putea vedea, cu toată claritatea, un obiect lung de 80 cm, având forma unui cilindru cu un diametru de 40 de centimetri şi extraordinar de luminos.

Martorul a simțit o anumită dogoare emanată de obiectul respectiv. Deodată, acesta s-a avântat în

sus şi, în câteva fracțiuni de secundă, a dispărut. Mai târziu, alți cinci martori oculari au relatat observarea obiectului de la o distanță mai mare. În timpul derulării acestei întâmplări, timp de câteva momente, obiectul zburător a fost transparent, astfel încât în spatele lui se putea recunoaşte un zid de piatră.

Se remarcă faptul că fenomenul transparenței obiectelor, în mod frecvent, este însoțit de un proces de materializare şi dematerializare, ceea ce în cadrul manipulărilor spațiale, corespunde teoriilor cu privire la proiecție, emise de renumiți oameni de ştiință. În astfel de cazuri – în literatura de specialitate le întâlnim cu duiumul – avem de a face cu obiecte quasi-materiale care, venind din viitor sau dintr-o realitate paralelă, „se teleportează" în lumea conştiinței noastre.

Celebrul psiholog şi psihiatru elvețian, C. G. Jung (1875–1961) în cunoscuta sa carte „Un mit modern", unde ia în discuție şi problematica O.Z.N.-urilor, are opinii asemănătoare cu cele abordate de noi. Conceptele sale ce au drept fundament teoria arhetipurilor, se referă mai mult la aspectul psihic al fenomenului O.Z.N. (savantul numea O.Z.N.-urile „obiecte plăsmuite de gândirea noastră") şi mai puțin la călătoriile în timp; lucru pe deplin explicabil, dacă ne gândim că, în timpul elaborării teoriilor sale, lipseau datele esențiale fizico-teoretice cu privire la posibilitatea realizării unor deplasări în alte realități.

Von Ludwiger ține să precizeze că O.Z.N.-urile „nu pot fi fenomene de natură psihică, de vreme ce ele cu greu se supun legilor ce corespund în psihanaliză imaginilor plăsmuite de inconştient”. Reputatul fizician e de părere că aceste imagini au o valoare mai mult simbolică. În acest sens, el afirmă că „Fenomenul O.Z.N. Prezintă multe însuşiri pur fizice cu valoare simbolică redusă: mişcarea în timpul zborului – aidoma unei frunze care cade, luminile ce pulsează, emanațiile monocromatice ale luminii, varii tipuri de zgomote etc.”

Aşadar, discutând despre obiectele zburătoare „necunoscute” care îşi fac apariția în lumea noastră, ele pot fi catalogate ca fiind nişte vizitatori din viitor, şi care s-ar manifesta, doar aparent, în mod material. În limitele relației de cauzalitate, despre care am făcut precizări mai înainte, aceste obiecte s-ar manifesta chiar în realitatea noastră cotidiană, dar şi în realitatea unor epoci din trecut, ele fiind, pentru noi, obiecte „în afara timpului” – „fantome” tridimensionale din alte timpuri sau chiar din alte universuri. Este o situație aparte, care totuşi, poate fi înțeleasă, din perspectiva unor puncte de vedere admise ale fizicii cuantice.

Fizicianul I. Von Ludwiger, preluând dinamica geometriei cuantice cu şase dimensiuni a lui Burkhard Heim, a formulat propria teorie asupra proiecțiilor care, prin utilizarea propulsiei câmpurilor gravitaționale, prevede un transfer

spațial peste un hiperspațiu cu şase dimensiuni. El se alătură teoriei lui B. Heim, cea care preciza că viteza de extindere a deranjamentelor de câmp gravitative – cele folosite în acest caz – este mai mare decât viteza luminii, ceea ce-i oferă prilejul lui I. Von Ludwiger să afirme: „O serie întreagă de fenomene fizice esențiale au urmări asupra modului nostru de a privi lumea…”

El nu vede în O.Z.N.-uri nişte vehicule spațiale, în sens tehnic, căci, printre altele, ele îşi modifică forma, adică, se dedublează, se contopesc, devin transparente, ele se pot materializa sau dematerializa.

Astrofizicianul francez, dr. P. Guérin, după cercetări îndelungate a fenomenelor legate de O.Z.N.-uri a ajuns la un rezultat asemănător. Ideea lui este că trebuie să se facă o departajare între teoria călătoriilor spațiale – O.Z.N.-urile sunt nave cosmice cu ființe neumanoide – şi explicațiile psihice – psihoze, halucinații, isterii în masă etc.

Dr. P. Guérin consideră că O.Z.N.-urile sunt maşini ale timpului, respectiv vehicule interdimensionale ale „extratereştrilor” care ar avea la îndemână un soi de hiper-fizică şi ar utiliza un „cifru” al spațiului cosmic. E limpede că majoritatea opiniilor converg spre ideea că aceşti extratereştri sunt „humanoizi”, ceea ce nu exclude posibilitatea unei obârşii pământene a acestora.

În acest context, termenul de „extratemporali” îşi are locul său bine definit.

În pofida tuturor legilor aerodinamicii, manevrele efectuate de O.Z.N.-uri, în timpul rotirii lor, aparițiile şi disparițiile lor bruşte ca şi însuşirile neobişnuite față de alte corpuri zburătoare şi nave spațiale, toate acestea ne fac să presupunem că, pentru realizarea unor astfel de operațiuni, au fost practicate anumite tehnici de proiectare peste un hiperspațiu neutru, din punct de vedere temporal. Conform teoriei câmpurilor, aparținând lui Burkhard Heim, aceste obiecte zburătoare ar putea fi proiectate în realitatea noastră, dar şi în lumile paralele, prin utilizarea unor manevre de rotație de peste a 6-a sau a 5-a „stare" dimensională. În astfel de cazuri, am avea de-a face mai puțin cu maşinile timpului gen găurile de vierme, ci mai mult cu vehicule spațiale interdimensionale care „conciliază" nu numai spațiul şi timpul, ci şi „stările" cu alte dimensiuni.

Atât B. Heim, cât şi I. Von Ludwiger definesc astfel de aparate, drept „contrabatoare", adică sunt nişte maşini care, în mod normal, transformă radiația electromagnetică în unde gravitaționale, pentru ca proiecțiile, la care ne-am referit deja, să se poată realiza.

Conform opiniei exprimate de I. Von Ludwiger, vehiculele interdimensionale ar continua să existe, sub forma unei idei (sic), dar nu în cele patru dimensiuni, ale fizicii cunoscute de noi, ar fi un concept ce se referă la o fizică a conştiinței.

În această situație, este imperios necesar să ne

amintim una dintre ultimele şi, în acelaşi timp, cea mai interesantă solie obținută pe computer, de către Ken Webster de la grupul experimental 2109 (vezi capitolul V/3). Aici se precizează că, dacă temponauții s-ar afla într-o extrem de profundă transă, conştiința acestora s-ar strecura prin poarta lumină-timp, după care imaginile fizice simetrice în oglindă ale eului acestora s-ar putea proiecta în alte realități. Ar fi în concordanță cu opiniile formulate de von Ludwiger, în privința acestei „tehnici". Totuşi, noi ne vom îndrepta atenția, mai întâi, asupra aspectului energetic al călătoriilor în timp, care este indispensabil reuşitei unor astfel de operațiuni.

Conform teoriei cuantelor, spațiul gol dintre particulele de materie, dar şi spațiul cosmic – denumit vacuum de către fizicieni – ar conține o cantitate neobişnuită (practic inepuizabilă) de energie liberă sau fluctuantă ce ar putea să fie utilă, chiar şi în mod direct, „tehnicilor" descrise de noi. Ele îşi datorează existența, printre altele, complexului fenomen fizic de „producere şi distrugere de perechi".

Aceasta înseamnă că luminoasele cuante, posedând o puternică energie (cuantele gamma), se întâlnesc pe nucleul atomului, descompunându-l în electroni şi pozitroni (antielectroni). Acest fenomen a fost definit ca „producător de perechi". Totuşi, imediat, electronii şi pozitronii produşi fuzionează. Ei radiază

căldură, dispărând apoi, prin părăsirea lumii noastre de către fotoni – proces ce a fost denumit prin formula „distrugere de perechi”. În timp ce electronii, dar şi alte particule elementare „zburdă” nestingherite prin universul nostru, se ajunge la o imediată şi neîntreruptă desfăşurare a procesului de producere şi apoi de distrugere de perechi ce, la rândul lui, provoacă, în mod spontan, numeroase interacțiuni sub-interacțiuni şi aşa mai departe.

Dacă se va ordona vreodată acest proces haotic şi rezultatele din interacțiuni se vor uni, atunci s-ar putea obține în „spațiul gol” (vacuum) cantitatea dorită de energie a punctului zero.

Robert Forward de la Hughes Research Laboratories, din Malibu, California şi laureatul Premiului Nobel, Tsung-Dao Lee, susțin că au ajuns la identificarea posibilităților de obținere a „energiei libere”, în parametrii unei inginerii avansate a vacuumului. Acest izvor de energie, care nu se epuizează niciodată, ar putea fi folosit, nu numai la depăşirea distanțelor spațiale, ci şi prin eliminarea dificultăților deosebite cu care se confruntă problematica energiei, în lumea noastră.

Poate că e necesară, în primul rând, găsirea unor tehnici de procurare a acestei energii atât de necesare realizării viitoarelor călătorii în timp. Întâmplarea ar putea să ne dea soluții mai uşoare de rezolvare.

În anul 1984, specialistul israelian în microscopia electronilor dr. Daniel Shechtman, în cadrul unei reuniuni de lucru ce a avut loc la Național Bureau of Standards de la Gaithersburg, Madison (SUA), cercetând aliajele: aluminiu – mangan şi aluminiu – cobalt – aramă, a descoperit o formațiune cristalină, necunoscută până atunci, având o proprietate neobişnuită. Atomii acestui cristal „incomplet”

- Specialiştii l-au definit folosind termenul de quasi-cristal printr-un proces de concentrare, alcătuiesc un model complex, pentagonal. Oamenii de ştiință de la laboratoarele Bell, care s-au ocupat de producerea unor astfel de cristale, le consideră, pe lângă substanțele amorfe (fără formă) şi pur cristaline, ca fiind o formă cu totul nouă de materie. Quasi-cristalele sunt aşa-numitele „icosaedre”; acestea au 20 de suprafețe, adică sunt corespondentul multidimensional al cristalelor cu 5 colțuri.

Malcom W. Browne comenta în „New York Times” că, „în aceste quasi-cristale cercetătorii au recunoscut şi o structură cu şase dimensiuni în loc de una cu trei.” Anomalia acestui super-cristal ar consta din faptul că acesta, spre deosebire de toate celelalte cristale, în cazul „basculării” suprafețelor acestora, niciun fel de suprafețe plane nu se pot astupa, încât să nu mai existe goluri. Un indiciu important. Ceva în structura lui pare a se fi fărâmițat, evident, într-o altă dimensionalitate

(superioară) – şi aceasta într-un mod natural.

Fizicianul David R. Nelson, de la Harvard, afirma că, prin această descoperire extraordinară, „mult timp de-acum încolo, lumea fizicii va fi descumpănită."

Nu trebuie să ai prea multă fantezie ca să vezi, integrându-se astfel de quasi-cristale active în domenii supradimensionale, care deja au fost utilizate în industrie, în construcția unor proiectoare în univers. Un lucru este cert: oglindirea în spațiu-timp se poate realiza numai peste un hiperspațiu neutru, din punct de vedere temporal. Poate că aceste cristale „hibride" ale lui Shechtman, cu 3 şi 6 dimensiuni, s-ar putea dovedi nişte deschideri „blânde" spre hiperspațiu.

Rezolvarea acestei probleme ar cădea în sarcina unei maşini cuantice de translație a timpului, lucru precizat de Yakir Aharanov şi colaboratorii acestuia, în „Physical Review Letters", nr. 64, din 1990. Aici a fost discutată teoria cu privire la transferul în timp care se bazează pe cunoscutele principii (superpoziție) ale mecanicii cuantice. Aceasta constă în combinarea diverselor situații fizice, în care se pot manifesta (din cauza incertitudinii din mecanica cuantică) fiecare din situațiile primordiale. Exprimându-ne mai simplu, putem afirma: dacă, cumva, s-ar putea suprapune un număr de situații în care ar fi înregistrate diversele durate ale timpului, prin această suprapunere s-ar obține efectele unui interval de

timp care ar fi mai lung decât al oricăreia dintre situațiile primordiale.

În consecință, ar fi posibil transferul unui sistem închis în viitor sau chiar în trecut (timpul negativ).

Presupunem că autorii acestei idei s-au întrebat cum putem obține „situații" care există numai într-un singur timp. Ei văd rezolvarea acestei probleme printr-un control al potențialului gravitațional, la punctul de ieşire al călătoriei în timp. Altfel spus: Aharanov şi colaboratorii acestuia propun realizarea unui sistem care să fie cuprins într-un masiv acoperiş, în formă de sferă, iar raza acestuia să fie modificată, astfel încât, prin manipularea potențialului gravitațional, să se poată efectua transferul în timp. Este de înțeles faptul că un astfel de sistem va fi realizat, în timp scurt, pe planeta noastră. Mai precis, acest lucru a fost posibil în SUA, prin punerea la punct a „atotputernicului" computer cuantic (vezi capitolul IV/3).

Aşadar, computerul cuantic şi maşina cuantică a timpului nu sunt încă neproblematice. Utilizarea maşinii ar putea avea efecte catastrofale pentru noi toți şi pentru întreaga lume, în ansamblul ei. Prof. Senkovski avea dreptate când afirma: „O astfel de maşină n-ar fi altceva decât «un instrument al diavolului», întrucât, prin intermediul ei, s-ar realiza nu numai saltul în timp, dar s-ar putea manipula chiar şi realitatea însăşi". Frumoase perspective, s-ar putea spune.

4 Călătoriile în timp – Poveşti fără de sfârşit

Pe parcursul ultimilor 50 de ani, au fost înregistrate zeci de mii de „zboruri” efectuate de O.Z.N.-uri, precum şi „decolări” ale acestora. La aceste fenomene au asistat atât civili, cât şi personal din armată, printre aceştia numărându-se şi observatori, cu înaltă calificare tehnică.

Dacă eliminăm toate observările unor astfel de fenomene, bazate pe interpretări greşite, sau pe erori intenționate, totuşi, rămâne un rest din miile de cazuri verificate care evidențiază faptul că, în cazul O.Z.N.-uri lor, avem de-a face cu un fenomen neobişnuit, fizic – convențional şi neinterpretabil din punct de vedere fizic convențional. După cât se pare, ele sunt produsul activității desfăşurate de o civilizație superioară, înzestrată cu o tehnică cu sute de ani mai avansată decât a noastră.

Uriaşul progres tehnic început la sfârşitul celui de-al doilea război mondial a condus mulțimea celor ce se ocupau serios de manifestările O.Z.N. La o presupunere eronată, cum că ar fi vorba de o continuare a dezvoltării simplei tehnologii a astronauticii din zilele noastre, de orare cosmice extraterestre ale unei civilizații absolut necunoscute, în oarecare măsură de un „hardware” din cosmos. Abia mult mai târziu s-a constatat că ipoteza O.Z.N. (ETN) extraterestră

devenită clasică şi susținută încă şi astăzi de cei pasionați de O.Z.N. Nu mai este valabilă deoarece:

- Cazurile de observări ale O.Z.N.-urilor sporesc în mod îngrijorător;
- Aparițiile O.Z.N. Au o anumită legătură cu anomaliile temporale şi fenomenele Psi;
- Fizica cuantică a stimulat interesul pentru călătoriile în timp.

Împotriva ideii de nave spațiale extraterestre apare, în primul rând, faptul că O.Z.N.-urile apar masiv în aria Pământului şi mai ales aceste aglomerări sunt catalogate ca fiind în legătură cu întreg universul. Dacă ar fi să comparăm numărul sorilor şi planetelor numai din galaxia noastră cu sutele de observări de O.Z.N.-uri, detaliat verificate, pe an, ne-am putea închipui şi uriaşele distanțe din cadrul sistemului nostru galactic, în care Pământul devine infim ca un microb şi corespunzător de neimportant şi am conştientiza că ipoteza zborurilor în spațiu, chiar şi cu viteză apropiată de cea a luminii, nu este viabilă, oricare ar fi sistemul de propulsare al O.Z.N.-urilor. Călătorii-cercetători în domeniul „Pământ" ar eşua în călătoria lor ce funcționează conform „paradoxului gemenilor" pur şi simplu din cauza macroordinii din galaxia noastră şi a realității sutelor de miliarde (!) de stele fizice şi a celor aproximativ 18 milioane (conform prof. Dr. Willy Ley) de sisteme planetare. Să ne gândim totuşi că nişte supercivilizații ar dezvolta în cadrul galaxiei

noastre aşa-numitele sisteme de propulsie „exotice”, precum acceleratori gravitaționali, radiatori de energie etc. - vehicule pentru hiper-salturi; atunci, perspectivele noastre ar fi accidental descoperite, nu neapărat şi îmbunătățite, de nişte identități străine. Fără îndoială, toată această chestiune este un exemplu de calcul statistic. Probabilitatea existenței unui număr mare de supercivilizații, care să dispună de sisteme de propulsie eficiente, este mai degrabă scăzută. Exobiologul american Carl Sagan consideră că ar fi cam un milion de civilizații superior-dezvoltate numai în Calea Lactee. Acestea, statistic privind problema – presupunând şi existența şanselor necesare de dezvoltare – s-ar întinde prin întreaga noastră galaxie. Desfăşurarea lor de-a lungul unui spațiu atât de mare – aproximativ la masa a circa 200 de miliarde de sori – ar însemna că noi ar trebui să rămânem pur şi simplu nedescoperiți din cauza distribuirii limitate a inteligenței tehnice, fiind considerați planeta nesemnificativă a unui soare relativ mic. Conform lui Sagan, dacă Pământul ar fi vizitat de un singur O.Z.N. Pe an, ar însemna că ipoteticele civilizații ce călătoresc prin spațiu ar lansa anual zeci de mii de nave spațiale. În galaxia noastră, ar corespunde cu circa 10 miliarde de plecări pe an. Chiar şi o supercivilizație ar fi depăşită de astfel de experimente costisitoare şi care nu promit cine ştie ce succes. Oricum, semnalele radio emise de pe

Pământ, precum şi cele câteva teste de explozii atomice abia i-ar determina pe „prietenii” noştri din cosmos să pună planeta noastră sub permanentă supraveghere.

Până acum ne-am ocupat mai mult de aspectele teoretice ale călătoriilor în spațiu şi timp, iar realizarea lor, în continuare, cade în sarcina astrofizicienilor.

Cu siguranță că va veni o vreme când călătoriile în timp vor deveni o chestiune de rutină, iar urmaşii noştri vor coloniza alte planete; atunci ei vor efectua deplasări în trecutul lor pământean – adică, al nostru.

În mod cert, ei se vor deplasa în varii perioade de timp, vor culege informațiile care le vor fi utile, reîntorcându-se mai apoi, în prezentul lor. Prin intermediul unor rafinate tehnici de transfer în timp, urmaşii noştri, probabil, vor călători în preistoria umanității, poate pentru a face excursii cu tematică istorică sau să se simplifice fără pericole în evenimentele de mai înainte.

Având în fața ochilor scenariul O.Z.N. Cu toate aspectele lui fizice incredibile, trebuie să ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă nu cumva rezolvarea stă tocmai în mister în sine, dacă „obiectele zburătoare necunoscute” văzute de-a lungul secolelor nu sunt ceea ce va fi (adică deja este) realitatea din viitorul imediat: maşini ale timpului perfecte, ghidate de urmaşii noştri.

În continuare, pe scurt, vom trece în revistă

argumentele teoriilor cu privire la călătoriile în timp, prin care se demonstrează că membrii echipajelor O.Z.N.-urilor sunt vizitatori din viitor.

- *Argumentul logic.* Ne atrag, în mod deosebit atenția acele teorii ce au un fundament matematic şi fizico-cuantic, aparținând unor oameni de ştiință serioşi. În virtutea acestor teorii, călătoriile în timp sunt realizabile, fără a neglija paradoxul (acest lucru a fost definit de noi într-un capitol anterior). În permanență, teoreticienii fizicii concep noi modele funcționale tehnic ale maşinii timpului.

Perpetua dezvoltare a tehnicii. În ultima vreme asistăm la o evoluție fără precedent a progresului tehnic. În viitoarele decenii, prin utilizarea, de pildă, a computerului cuantic, se vor putea realiza primele legături funcționale cu alte realități – existențe în trecut şi viitor, lumi paralele, dimensionalități superioare (prin contacte verbale şi vizuale, prin sonde ale timpului).

Frecvența manifestărilor „obiectelor zburătoare neidentificate". Prof. Sagan (vezi începutul capitolului), răposatul prof. Astronom J. Allen Hynek, astrofizicianul dr. P. Guérin, şi numeroşi alți oameni de ştiință, au reuşit sa infirme, în mod convingător, teoriile clasice cu privire la originea extraterestră a O.Z.N.-urilor – rasele străine ce ne vizitează cu vehiculele lor spațiale. În schimb, absolut verosimilă pare teoria lui I. Von Ludwiger, referitoare la teoria proiectării.

- *Aparițiile, independente de factorul timp, ale O Z N.-urilor, în trecutul terestru.* Presupunerile devin certitudini, temponauții din O.Z.N.-uri – descendenții noştri venind din viitor stau printre noi de la începuturile omenirii. Privirii lor atente nu i-a scăpat nimic din ceea ce s-a petrecut pe pământ în decursul secolelor şi mileniilor. Raza lor de acțiune temporală ajunge departe – de la o eternitate, spre altele.

Miturile incaşe ne relatează despre zeii care, în vremurile străvechi, s-au născut în ouă, de culoarea aurului, argintului şi bronzului care „au coborât din cer". În legendele din Tahiti şi din insulele Fidji, se vorbeşte despre o „pasăre uriaşă" care a depus pe apă un „ou de metal". E limpede că erau preferate apele, lagunele, golfurile şi lacurile. În miturile indienilor americani, găsim foarte multe relatări despre vizitatorii străini, cu pielea albă. Interesul „vizitatorilor" față de concepția noastră asupra timpului şi la modul nostru de măsurare a acestuia este deosebit de ridicat în fața contactanților, ei şi-au manifestat convingerea că noi avem o concepție absolut falsă asupra timpului şi că acesta poate fi, ca atare, manipulat (nu există timp, ci numai simultaneitate); toate acestea întăresc impresia că avem de-a face cu călători în timp.

Dr. George H. Williamson a aflat o sumedenie de lucruri foarte interesante despre indienii din Canada şi din celelalte țări ale Americii de Nord,

pentru că acolo, pe lacurile de acolo, chiar până să-şi facă apariţia „omul alb”, foarte des aterizau, în linişte, „vehicule rotunde”. Membrii echipajelor O.Z.N.-urilor le-au dat asigurări indienilor că, într-o zi. Vor reveni.

În textul sanscrit „Samarangana Sutradhara” sunt 200 de strofe, în care sunt descrise aşa-numitele „vimanas” – „aparate care se mişcă printr-o forţă interioară precum păsările, pe pământ, în apă sau în aer… vin din cer şi se mişcă pe cer, din loc în loc… dintr-o ţară în alta, dintr-o lume în alta.”

Într-un alt text vechi indian – numit „Samar” – sunt pomenite nişte vehicule din fier care foloseau mercur drept combustibil, ceea ce, din punct de vedere realist-tehnic, pare destul de plauzibil.

Mai târziu, pe vremea lui Alexandru Macedon şi a epocii Imperiului Roman, au fost văzute şi consemnate, printre altele, „scuturi zburătoare”, semnale luminoase, roţi şi sfere de „foc”, luni ciudate şi sori nenaturali ce se deplasau pe tot cerul; acestea au îngrijorat atât poporul, dar şi unii despoţi. În cartea 21, capitolul 62 şi în cartea 22, capitolul I, autorul Livius descrie un astfel de eveniment, petrecut în anul 218, înainte de Christos: „În ţinutul Amitemo, în mai multe locuri, au fost văzuţi oameni cu veşminte albe care veneau de departe. Aura soarelui se făcu mai mică. La Praeneste, veneau lămpi strălucitoare din cer, la Arpi un scut cobora din cer… şi în timpul

nopții au fost văzute două luni. Nave fantomatice apăreau pe cer."

Julius Obsequens face relatări despre mai mult de 60 de fenomene cereşti, Livius consemnează 30, Plinius 26, iar istoricul Lycosthenes (1552) descrie 59 de „apariții" ciudate, despre care nu se ştia nimic, în acea vreme.

Conform relatărilor lui Lycosthenes, în anul 1105, înainte de distrugerea şi de cucerirea oraşului Nürnberg de către trupele lui Henric al IV-lea, două „mingi de foc" şi-au făcut apariția pe cer. În 1557, Viena şi mai multe voievodate ale Poloniei au fost străbătute, în zbor, de obiecte zburătoare misterioase, strălucitoare. La 14 aprilie 1561, deasupra Nürnbergului şi-au făcut apariția iarăşi „discuri negre, albe, albastre şi roşii" precum şi două obiecte, având forma unui fus.

La 7 aprilie 1566, oraşul Basel a fost străbătut, în zbor, de nişte obiecte negre şi rotunde care se deplasau cu o viteză foarte mare.

Cu aproape 200 de ani mai târziu, respectiv la 9 august 1762, astronomii de Rostan şi Croste au văzut un uriaş obiect, având forma unui fus, mişcându-se pe lângă discul solar Exteriorul acestui obiect strălucea puternic, de parcă reflecta lumina soarelui.

Să fi fost oare apariții cereşti care şi-ar găsi explicații foarte naturale precum: produsul unor halucinații, consecințe ale defectelor aparatelor de observat exagerări sau efectul unor interpretări

eronate?

Pe data de 18 aprilie 1808, un oarecare Simondi, secretar al judecătorului de pace din Torre Pellice, Piemont (Italia) a fost trezit, în timpul somnului, de un zgomot ascuțit. Când Simondi privi pe fereastră, văzu pe pajiştea din apropiere un disc strălucitor ce se îndreptă imediat spre înaltul cerului cu o mare viteză. „Farfurii zburătoare" la începutul secolului al XIX-lea?

La 1 august 1871, un O.Z.N. A făcut senzație în Marseille. La ora 22:45, plutea deasupra oraşului „un disc" care avea nişte dimensiuni impresionante. După ce s-a menținut într-un anumit loc, câteva minute, straniul obiect s-a îndepărtat spre nordul oraşului.

La 25 mai 1983, echipajul vasului comercial „Caroline" care se afla între China şi Japonia a observat o formație de „discuri zburătoare" îndreptându-se spre nord. Cu ajutorul unui telescop, s-a putut stabili că această formație strălucea în roşu şi nu lăsa în urmă nicio dâră de fum.

Spectacolul a durat vreo două ore.

Lista fenomenelor cereşti misterioase ar putea constitui materia primă pentru numeroase cărți. Ea n-are început şi nici sfârşit, fiind o excelentă sursă de documentare despre strategia atemporală a temponauților, aflați în pragul eternității.

Se pot observa asemănări cu aparițiile din

timpurile moderne. Acestea apar nu numai în mii de cazuri bine documentate în care martorii oculari erau oameni simpli, ci şi în protocoalele întocmite de piloți, ofițeri de nave, funcționari ai poliției şi astronomi care nu pot fi suspectați de a fi fost victimele halucinațiilor sau că ar fi nişte oameni de rea credință. Fenomenologia O.Z.N.-urilor pare a fi aceeaşi pentru toate timpurile, făcând, fireşte, abstracție de accesoriile ornamentale ale comentariilor privind observările de O.Z.N.-uri, din vremurile mai îndepărtate. Plecăm de la ideea că, pe atunci, nu existau modalități tehnice apte pentru o descriere exactă a tehnicii care stătea la baza manifestărilor O.Z.N.-urilor şi e de înțeles de ce oamenii, până în secolul al XIX-lea, nu posedau un vocabular tehnic adecvat explicării fenomenelor neobişnuite cu care se confruntau. Prin urmare este imperios necesară o interpretare a comentariilor pe marginea observărilor anterioare ale O.Z.N.-urilor, prin luarea în considerare a uriaşului tezaur de cunoştințe ştiințifico-tehnice, ale contemporaneității noastre, pentru o evaluare cât mai aprofundată a „fenomenelor cereşti"; foarte repede a fost recunoscut „numitorul comun" al acestor fenomene ce se întind pe durata a secole întregi.

Toate aceste fenomene se încadrează, fără îndoială, într-un scenariu O.Z.N.-istic al vremurilor noastre, fiind un indiciu elocvent

favorabil justeței teoriilor cu privire la temponauți.

- *Interesul pentru punctele fierbinți ale istoriei.*

Frecventele apariții ale maşinilor timpului (în cazul de față al O.Z.N.-uri lor) în apropierea unor state cu tradiții istorice, vin să confirme ipoteza, conform căreia, temponauții erau în căutarea unor posibilități favorabile de deplasare în anumite epoci. În mod evident, temponauții se apropiau de un anumit moment al desfăşurării unor evenimente – „în paşi temporali" – pentru a putea studia cât mai temeinic ce efecte poate avea un anumit gen de descoperiri, manifestându-şi interesul, deopotrivă, şi pentru evoluția culturală, izbucnirea conflictelor ori pentru conflictele de ordin militar, dintr-o zonă şi o epocă, aflate în vizorul atenției acestora.

Îmi pun întrebarea: dacă toate aceste fenomene au vreo legătură cu faimoasele formațiuni simetrice ale lanurilor de grâu din Anglia?

- *Ufonauții humanoizi.* „Contactanții" – persoanele care se presupune că au fost contactate de temponauții O.Z.N. În timpul aşa-numitelor „întâlniri de gradul 3" – descriu aceste ființe ca având aspect umanoid. Deşi în ilustrările acestora există variații în mărimea corpului, culoarea pielii, aşezarea ochilor – adică în fizionomia lor – toți contactanții au avut aceeaşi impresie: era vorba de forme de viață asemănătoare cu cea umană; nu erau în niciun caz „omuleți verzi" sau monştri.

Cercetătorul Jader U, Pereira, din oraşul brazilian Porto Alegre, pe baza multor publicații, a ajuns de mulți ani la o tipizare şi catalogare a acestor „vizitatori”. El a ajuns la surprinzătoarea concluzie că în 95,8 din cazurile de contacte prezentate era vorba despre humanoizi. Pe aceştia, cercetătorul brazilian i-a împărțit în două categorii: în prima intrând cei cu înălțimea cuprinsă între 0,9–1,2 m, iar în a doua, cei cu înălțimea variind între 1,6–2 metri.

În octombrie 1989, în oraşul rus Voronej, ca şi în alte regiuni din Uniunea Sovietică, au fost observate aterizări ale O.Z.N.-urilor, iar membrii echipajelor unor astfel de obiecte zburătoare aveau, după cum au afirmat martorii oculari, înălțimea de 3 până la 4 metri. Fireşte, în asemenea cazuri, nu poate fi vorba decât despre nişte roboți, călătorind prin timp, ce au avut de îndeplinit anumite misiuni. Cei mai mulți dintre humanoizi au fost descrişi, ca fiind nişte făpturi mici de statură, cu membrele lungi şi subțiri şi având un cap disproporționat de mare. În raport cu mărimea trupului acestora. Ochii, asemănători cu ai pisicilor şi aşezați oblic. Se pare că ei se deosebesc unii de alții prin culoarea pielii. Uneori, ei au fost descrişi ca având culoarea pielii ce varia de la alb la gri, alteori, culoarea alterna între maro şi negru. Nu mai curiozități.

Toate aceste elemente – în măsura în care sunt şi corecte – ne spun puține despre obârşia acestor

făpturi.

E posibil să se fi produs nişte mutaţii, la nivelul structurilor raselor umane, consecinţe ale unor cataclisme terestre şi/sau chiar ale unor catastrofe cosmice. Pe de altă parte, e posibil ca noi să fim vizitaţi de nişte descendenţi ai unor emigranţi planetari, oameni care, cândva, în viitor, vor fi părăsit planeta noastră pentru a coloniza alte zone ale universului, dând naştere unei noi culturi.

Prea bine se putea întâmpla ca, din pricina unor profunde schimbări meteorologice, ei să-şi fi modificat aspectul fizic, dar fără să-şi fi pierdut forma de bază humanoidă. Mărimea şi aspectul fiinţei umane se poate modifica oricum, pe parcursul secolelor.

Cele mai edificatoare exemple ni le oferă muzeele şi deshumările ce au avut loc în anumite lăcaşe, aparţinând preistoriei.

- *Interesul manifestat pentru înţelegerea timpului nostru.*

Interesul „vizitatorilor" faţă de concepţia noastră asupra timpului şi la modul nostru de măsurare al acestuia este deosebit de ridicat. În faţa contactanţilor, ei şi-au manifestat convingerea că noi avem o concepţie absolut falsă asupra timpului şi că acesta poate fi, ca atare, manipulat (nu există timp, ci numai simultaneitate); toate acestea întăresc impresia că avem de-a face cu călători în timp. Convingerea contactanţilor că noi

avem o percepție complet ideală asupra timpului şi că acesta poate fi manipulat („nu există niciun fel de timp, ci numai simultaneitate”) întăreşte impresia că noi avem de-a face aici cu nişte autentici călători în timp.

- *Stăpânirea tehnicii hiperspațiului.*

O.Z.N.-urile se pot materializa şi dematerializa. Uneori, aceste obiecte zburătoare se divid pentru o scurtă vreme, ca mai apoi, să se reunească într-un tot unitar. De asemenea ele efectuează manevre nebuneşti în timpul deplasării sau al staționării, precum şi alte mişcări inexplicabile din punct de vedere fizic, consecințe ale faptului că ştiu să domine forțele antigravitaționale precum şi tehnicile de proiecție.

De vreme ce O.Z.N.-urile apar în succesiuni variate, ca obiecte strălucitoare, având forma discului sau a sferei, cu un spot luminos ori lipsit de culoare ori cu diverse culori, căpătând un aspect transparent, ca mai apoi, să apară „în postura” de discuri metalice, toate acestea nasc impresia că la materializare şi dematerializare există şi stadii intermediare ale substanței (navelor). Aceasta înseamnă că O.Z.N.-urile îşi pot permite operațiuni spațiale deasupra hiperspațiului. Astfel, obiectele sunt prezente pur vizual. Şi prin această materializare parțială a aparițiilor noi putem face tot felul de presupuneri – o stare fantomatică de agregat.

- *Anomaliile timpului.* În urma acțiunii

câmpurilor gravitaționale, care modifică parcursul trecerii timpului, în apropierea acestora se produc anumite anomalii ale timpului. În asemenea zone, timpul se scurge mai lent decât în restul lumii.

Cu alte cuvinte, în zona respectivă timpul se scurge mai încet decât pentru restul lumii. Ceasurile rămân în urmă, chiar se opresc.

Vă vom relata o întâmplare care s-a petrecut pe data de 9 septembrie 1969, în Potten End, o suburbie a oraşului Warminster (Anglia). Întors acasă, ziaristul Arthur Shuttlewood a remarcat ceva cu totul surprinzător: ceasurile din locuința sa se aflau de o oră într-un repaus total. Ceasurile de la bucătărie, de pe noptieră, ca şi ceasul de la mână, din motive inexplicabile, se opriseră exact la ora 20.

John Booth din Dunbar Cottage a observat şi el oprirea celor două ceasuri ce le avea la dispoziție. El şi soția sa s-au chinuit să le facă din nou să meargă. Dar, în zadar. Limbile ceasurilor nu doreau să se mişte. În dimineața următoare, cei doi soți au remarcat că ceasurile funcționau, dar aveau o oră întârziere.

„Cineva” în timpul acesta avusese grijă să „oprească” timpul. Prin urmare, timpul din afara câmpului neutral, din punct de vedere temporal, se scurgea normal, or, din această pricină, multe persoane au ajuns mai târziu la serviciu. În acele momente, Potten End se găsea în situația „faimoasei din pădurea adormită”. Interesat de

faptul că, în timpul acelui incident, locuitorii din acea zonă a oraşului au auzit nişte zgomote ciudate şi au observat pe cer nişte „forme” ciudate, identificate mai târziu ca fiind O.Z.N.-uri.

Fiind speriați, imediat locuitorii din Potten End au informat autoritățile despre inexplicabilele fenomen; ale timpului, la care au fost martori direcți. Un purtător de cuvânt al Consiliului Cercetării Ştiințifice al Observatorului Royal Navy din Herstmonceux, din apropierea oraşului Eastbourne, subordonat Ministerului Apărării, a declarat că niciodată până atunci nu s-au mai confruntat cu astfel de fenomene, pe care nu şi le puteau explica.

La puțină vreme după această întâmplare, corespondentul Agenției TASS, Serghei Bulanțev, comunica colegilor săi din Vest că, în vara anului 1989, în timpul aterizării unui O.Z.N., în apropierea Moscovei, au fost remarcate anumite anomalii ale timpului. Corespondentul declara textual: „Sunt sigur că dumneavoastră nu ştiți nimic despre ciudatele efecte ale timpului înregistrate de noi, la locul unde a aterizat un OZN. În acel loc, ceasurile mergeau mai încet. Acest lucru era valabil şi pentru ceasurile electronice, ceea ce nu exclude existența unui fenomen magnetic. Cred că este vorba despre un soi de «deplasare» a timpului. Probabil că O.Z.N.-ul a creat un câmp (temporal)”.

Un grup de cercetători sovietici care se ocupa de

studierea fenomenului O.Z.N., din Iaroslav, oraş aflat la nord-estul Moscovei, a făcut o interesantă descoperire în legătură cu manipularea de către ufonauți.

Faptele s-au petrecut în iunie 1984, într-un loc, în apropiere de satul Şcedrino, unde decolase un obiect zburător cu câteva zile înainte de „aterizarea" unui obiect zburător necunoscut.

Iată relatarea lui Iuri A. Smirnov, conducătorul grupului de cercetători: „În interiorul zonei unde aterizase O.Z.N.-ul, ceasul electronic de mână al lui A. Piatkin (unul dintre martorii aflați la fața locului) mergea mai încet cu două secunde decât celelalte ceasuri aflate în afara zonei respective.

În mai multe rânduri, ceasul lui A. Piatkin a fost transportat în afara acelei zone şi după aceea, readus înapoi, constatându-se o întârziere de 27 (!) de secunde, adică ceasul lui, comparativ cu cele din afara zonei de influență a O.Z.N. Rămăsese în urmă cu 27 de secunde.

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă, în astfel de zone, s-ar fi experimentat câmpurile electromagnetice puternice, prin intermediul unor generatoare gravitaționale sau chiar a unor aparate de înregistrat electrice? Probabil că acolo s-ar fi descoperit deschideri către alte epoci sau chiar lumi paralele. Despre efecte asemănătoare de modificare a timpului relatează şi contactanții care s-au aflat în imediata apropiere a maşinilor timpului – O.Z.N.-urile.

Avem la dispoziție multe astfel de mărturii ale diverşilor martori oculari care s-au aflat în vecinătatea unor manifestări ale O.Z.N.-urilor.

- *Antigravitația – indiciu al manipulării timpului.*

În permanență, în apropierea locurilor unde avem de a face cu manifestări ale O.Z.N.-urilor, întâlnim reacții antigravitaționale unice din partea acestor obiecte zburătoare.

Maşinile pluteau pentru câteva secunde, avioane-sport amenințate să se prăbuşească au fost aduse uşor pe sol şi obiecte grele se mişcau fără dificultate – toate sunt apariții gravitative ce pot apare într-un scenariu al călătoriilor în timp.

Într-o zi însorită de decembrie, a anului 1970, crescătorul de vite spaniol, Juanito, atunci în vârstă de 43 de ani, din El Castañuelo, mergea cu câinele lui şi câteva capre. Era vremea prânzului, Juanito şi „suita" sa se aflau aproape de strada principală, la 1,5 km de satul Huelva când, brusc, se auzi un zgomot puternic ca acela pe care le produc fierăstraiele circulare. Imediat, animalele din împrejurimi o luară la goană, în direcția străzii. Vădit îngrijorat, Juanito se îndreptă şi el într-acolo. Pe marginea drumului, la o distanță de 60 metri, el văzu ceva ce semăna cu un frigider, fixat pe patru picioare metalice.

Curios din fire, Juanito se apropie de obiect şi, brusc, se simți ca paralizat. Şi animalele rămaseră pe loc. Sacul destul de greu pe care-l purta pe umeri, i se părea uşor ca un fulg. După vreo câteva

minute, ciudatul obiect care făcea un zgomot asurzitor, se pierdu într-un nor gri de fum. Imediat, omului îi dispăru starea de paralizie, iar sacul deveni tot aşa de greu ca şi înainte.

Ştim că puternicele câmpuri gravitaționale, analoage accelerărilor relativ înalte, provoacă fenomenul de „încetinire" a timpului. Anumite circumstanțe care au fost evidente, în cazurile în care şi-au făcut apariția maşinile timpului (O.Z.N.-urile) ne fac să presupunem că s-a lucrat cu generatoare de unde gravitaționale pentru ca, în momentul desfăşurării călătoriilor în trecut, să se poată declanşa efecte de întârziere sau de neutralizare a timpului.

I. Von Ludwiger este de părere că mediul din jurul unor astfel de generatoare ar putea să se manifeste ca un „câmp-medium", în care să apară fenomene psihice (de fapt, paranormale) şi parafizice, ba chiar şi manifestări ale fantomelor. Acelaşi fizician presupune că „e posibil ca un astfel de generator să nu se mişte pe căi obişnuite, într-un spațiu tridimensional, ci într-un spațiu paralel, cu cinci dimensiuni. Astfel, în spiritul „podurilor sintropode" ale lui B. Heim, s-ar realiza materializarea prin proiectare, respectiv teleportarea".

Fără îndoială că aceste opinii referitoare la călătoriile în timp nu au un coeficient prea ridicat de senzațional. E limpede că, în scurtă vreme, călătoriile în timp vor fi iminente, pentru a se

realiza o deplasare „dincolo”, mai ales în situațiile foarte dramatice cu care se confruntă pământenii. Cândva, aceste călătorii în timp – oricare ar fi scopul lor – vor deveni nişte lucruri tot atât de obişnuite ca şi alte realizări tehnice ale vremii noastre.

E cert că cine stăpâneşte manipularea timpului, acela va vedea lumea cu alți ochi. Generația temponauților se va desprinde de realitatea noastră materială şi vor avea alte sarcini, printre care şi aceea de a crea o altă ordine în lume, mai bună, mai plină de spiritual.

5 Amintiri

Marea oglindă parabolică a radarului, „ochiul electronic” al artileriei antiaeriene din apropierea mult bombardatului aeroport estic al Frankfurtului, făcuse o pauză de emisie. De departe se auzea bubuitul neîntrerupt al tunurilor de calibru mare.

Pe cerul albastru nu se zărea niciun norişor. Departamentul fi al tunurilor antiaeriene 255 se bucura de un sfârşit de săptămână fără alarme.

Era sâmbătă, 28 august 1943. Germania se afla în al cincilea an de război, iar perspectivele se arătau sumbre. Cu câteva săptămâni mai înainte, conducerea circumscripției militare a hotărât ca noi, băieții de 16 ani, să părăsim băncile şcolii

pentru a fi înrolați în cadrul armatei. Şi iată-ne în uniformă militară. Carne de tun pentru frontul patriei. Entuziasmul nostru dispăruse de-a binelea.

Apoi a urmat acea zi în care s-a întâmplat ceva incredibil, lucru consemnat în jurnalul meu. S-a întâmplat ceva ce s-a implantat adânc în conştiința mea, de parcă totul s-ar fi întâmplat ieri.

Era sfârşitul după-amiezii acelei zile de neuitat, când eu, împreună cu doi dintre camarazii mei, am primit ordinul să supraveghem, cu multă atenție, spațiul aerian; era o treabă de trândăveală de la care nimeni nu se eschiva, pentru că tot ceea ce făceai era să scrutezi spațiul aerian cu un binoclu modern, după „musafiri" nepoftiți – avioane inamice cu misiuni speciale.

Când am ajuns la postul de observație, ce se găsea în centrul unității noastre, am aflat cu stupoare că la o înălțime de 10 000 de metri au fost identificate cinci obiecte necunoscute care rămăseseră imobile timp îndelungat.

Am încercat să găsim explicații, să ne clarificăm, într-un fel sau altul, dar ceea ce văzusem ne tăiase respirația. Acolo, în înaltul cerului, se aflau, apropiate unul de celălalt, cinci discuri, emanând un alb strălucitor; acestea nu semănau cu niciun avion despre care ni se vorbise la cursurile de pregătire.

Ofițerul de serviciu, privind prin aparatul său

optic, de mare precizie – noi îl numeam aparat de comandă – remarcă şi el obiectele străine care, parcă, ne sfidau.

Expresia feței sale trăda perplexitatea. Inițial, complet confuz, ofițerul admise c-ar fi vorba despre nişte baloane de protecție sau meteorologice. Dar cinci astfel de baloane – foarte apropiate, să nu se mişte niciun pic? Şi asta câteva ore. Nu avea niciun sens. Deoarece în timpul sfârşitului de săptămână nu deschideam focul decât în cazuri excepționale, ofițerul de serviciu a trimis acolo un avion de vânătoare. Misiunea era de a face fantoma să dispară.

Totuşi, nu am putut înțelege nimic din tot spectacolul. Câteva minute mai târziu, când m-am uitat din nou – din acelaşi unghi de înălțime, cele cinci obiecte dispăruseră fără urmă. Am căutat febril prin tot sectorul după cele cinci „lucruri", dar nimic. Unde erau? Ne-am pus mereu această întrebare. Parcă se dizolvaseră în aer. Aşa să fi fost?

Datorită întâmplărilor din război, a nopților de bombardamente care ne-au distrus nervii, acest incident a început să se uite treptat, dar este descris în jurnalul meu. Astăzi sunt convins că ceea ce am văzut în acea după-amiază de august, chiar şi astăzi reprezintă un mister. Dar cine ştia atunci de O.Z.N.-uri?

Să lăsăm fantezia să zburde liberă şi să dăm frâu liber speculațiilor. Poate că lucrurile nu s-au

petrecut tocmai aşa, dar presupunem că o echipă de istorici, călători în timp, venind din viitor, au dorit să se documenteze „la fața locului” despre ororile conflagrațiilor umane.

Poate că, în intenția acestor vizitatori se afla tocmai dorința expresă de a înțelege modul în care strămoşii lor au început procesul de distrugere a planetei albastre.

Dacă cuiva aceste opinii i se vor părea prea fanteziste, prea abstracte, atunci să-şi amintească tot ce s-a petrecut în ultimii 50 de ani pe această planetă, întrucât am fost martorii unor descoperiri ştiințifice uluitoare: fisiunea nucleară, dezvoltarea zborurilor spațiale (oamenii au realizat performanța unei „aselenizări”) uluitoarele progrese înregistrate în domeniul electronicii, în tehnica computerelor şi mii de alte lucruri, de o importanță capitală.

Oare ar mai putea afirma cineva că manipularea timpului ar fi un fenomen irealizabil, mai ales că deja se lucrează la bazele teoretice ale acestui fenomen?

Să ne amintim cuvintele lui Freeman Dyson, cu care se deschide această carte: „Orice presupunere care, la prima vedere, nu pare a conține un strop de nebunie, este lipsită de perspectivă”.

A doua lege fundamentală a termodinamicii (vezi principiul conservării energiei).

Aportarea. Este acel fenomen psiho-fizic prin care se realizează un transfer al obiectelor animate sau inanimate, fără a se avea un contact perceptibil cu acestea. Aducerea lor într-o cameră închisă prin materie (ex. prin pereți = penetrare), fără a le distruge în vreun fel. Obiectele pot proveni din alte locuri (posibil şi din alte timpuri), dar şi din lumile paralele.

Arhetipurile. Sunt imaginile primare ce pot apărea, în cazul scăderii nivelului conştiinței (stările de buimăceală, visurile). Arhetipurile ies în evidență din inconştientul colectiv, în care au fost depozitate experiențele străvechi ale umanității. C. G. Jung a încercat să explice manifestările O.Z.N.-urilor în mod arhetipal.

Aştrii neutronici (pulsarii). Este vorba despre aştrii „sclerozați", la care se perpetuează colapsul forței de gravitație, până când atomii se distrug reciproc, rămânând numai neutronii, cu un ridicat coeficient de densitate. Aceşti aştri au un diametru (calculat) de 15 km şi o ridicată densitate masică.

Autoteleportarea. Presupune teleportarea propriei persoane, fără intervenția unei conştiințe străine. (v. „Teleportare")

Bilocația (dubla locație). Aptitudinea unei persoane de a fi în acelaşi timp, în două locuri

diferite. Numai una dintre persoanele care apar este reală, adică există în tri-dimensionalitate.

Blip. Tehnica radarului; semnalul de recunoaştere a țintei.

Branching Universe Theory. Este vorba despre o teorie ce se referă la universul ramificat. Ea a fost concepută de Wheeler, Everett şi Graham, fiind parte componentă a cunoscutei teorii „Interpretarea lumilor multiple prin mecanica cuantică". Aceasta ilustrează teoria cuantelor în planul lumilor, concepută inițial pentru microfizic. Conform acestei teorii, în fiecare fracțiune de secundă apar nenumărate realități noi.

Camera cu ceață. Este acel aparat destinat evidențierii orbitelor unor particule aflate într-un gaz, fără praf, care a fost suprasaturat cu vapori de apă.

Câmpul morfic (sau câmpul morfogenetic). O ipotetică forță a câmpului prin care se face formarea şi regenerarea formei organismelor.

Câmpul biogravitațional. Ipotetic, este vorba despre câmpul ce se creează pe baza existenței aşa-numiților biogravitoni. În 1960, pentru prima dată, fizicianul sovietic V. Bunin a definit biogravitația ca fiind capacitatea organismelor vii de a produce şi de a recepționa unde gravitaționale. Un alt fizician sovietic, V. Puşkin, explica prin noțiunea de câmpuri biogravitaționale şi fenomenele Psi (teleportarea, aportarea, levitația şi efectul Biegee etc.)

Câmpul hioplasmatic (sau corpul plasmatic biologic; anterior, ectoplasma). Este corespondentul corpului fizic, cu celule, molecule, atomi şi particule ale nucleului care, prin ionizarea particulelor, se caracterizează printr-un câmp energetic (corp energetic). Soții S. Şi N. Kirlian, ambii cercetători sovietici, precum şi colegul acestora, biofizicianul V. Adamenko, de la Universitatea de Stat din Kazahstan, au demonstrat existența corpului plasmatic biologic, prin realizarea unor fotografii de înaltă frecvență. Autorul remarcă faptul că, prin fotografii de această calitate ce au tăcut vizibilă „aura" obiectelor organice, a fost evidențiat un principiu al ordinii hiperdimensionale, lucru ce nu putea fi demonstrat prin fotografiile obişnuite ori prin peliculele de film. Este vorba despre „efectul de frecare" dintre câmpurile ce corespund diferitelor dimensionalități.

Computerul cuantic. O generație de computere superperformante care, pentru noi, pentru reprezenta un deznodământ inacceptabil. Aceste computere se bazează pe datele din trecut, cât şi la cele din viitor (existente deja în lumile paralele). Prof. David Deutsch, de la Universitatea Oxford (Anglia), crede că în viitorul apropiat vom fi în posesia acestor computere. El crede că, în chip de unități logice esențiale, computerele de acest gen conțin cuante ale fluxului magnetic, apte de a culege date din viitor (în sensul fizico-cuantic al

noțiunii). Cu astfel de computere, s-ar putea face intervenții în destin, ceea ce ar crea nişte situații ce ar ridica probleme de natură etică.

Contrabatoarele. Sunt acele aparate care transformă radiația electromagnetică în unde gravitaționale (câmpuri gravitative) pentru a îndeplini operațiuni interdimensionale. Conform opiniei exprimate de I. Von Ludwiger, prin schimbarea stării lor de organizare pentadimensională, în anumite condiții, contrabatoarele pot părăsi spațiul fizic şi, după anumite intervale spațiale, pot reveni în spațiul-3D.

Cuante. Cele mai mici unități energetice care, în cadrul proceselor microfizice, au fost percepute ca „pachete" complete.

Ciberspațiu. Simularea totală a unei realități de pe computer. Integrarea conştiinței omului într-un scenariu pe computer creat artificial şi care parc real.

Dinamica geometriei cuantelor. Vizează geometria universului curbat, în plan cuantic. Modelul conceput de B. Heim, pentru o astfel de dinamică a geometriei cuantelor, conține şase dimensiuni (patru spațiale şi două sunt aşa-numitele „transcoordonate").

Efectul biofeedback. Este un efect de legare, tehnic utilizat în cazul tratamentelor medicale efectuate cu aparatura gen biofeedback. Conform acestui efect, prin antrenarea funcțiunilor

corpului, acesta poate fi influențat până la nivelul dorit.

Efectul Casimir. Fizicianul olandez, Hendrik Casimir, a reuşit să demonstreze mai întâi, prin calcul şi, mai târziu, în mod experimental că, între două plăci metalice paralele, prin perturbări în vacuumul cuantic (aceasta însemnând „închiderea" fotonilor virtuali între ambele suprafețe ale plăcilor) se produce o minusculă presiune negativă.

Efectul observatorului. Este o noțiune din fizica cuantică. De acest efect al observatorului depinde când o particulă subatomică este un obiect stabil sau o undă. Actul observării, modul în care se efectuează observarea schimbă natura obiectului observat. Când se observă, se ajunge la un colaps al „undei probabilistice" şi apare o particulă.

Efectul de tunel. Este efectul teoretico-cuantic, în virtutea căruia este posibilă o încălcare, de scurtă durată, a principiului conservării energiei. Conform acestui efect, particulele atomice pot penetra printr-un munte potențial (val energetic), când energia necesară mişcării (după mecanica clasică) nu a fost suficientă pentru a depăşi forțele ce se opun străpungerii ipoteticului munte.

Energia punctului zero. Poartă această denumire, întrucât mişcarea de vibrație a electronilor se realizează în apropierea punctului zero absolut (-273°C), unde încetează orice fel de activitate termică. Datorită acestui fenomen, a fost

degajată aşa-numita „energie liberă”.

Entropia negativă. Fenomenul invers al entropiei (vezi explicarea noțiunii de entropie). Autorul consideră posibil că se restabileşte starea inițială printr-o dimensionalitate superioară ce decurge în sens invers; ar fi un fel de cerc „entropie-entropie negativă-entropie-etc.”

Entropie. Este acea dimensiune fizică care determină direcția desfăşurării proceselor (desfăşurarea inversă: entropie negativă).

Experiențe de moarte aparentă (Near Death Experiences – NDE). Oamenii reanimați, respectiv cei care, clinic, erau decedați, dar în ultimul moment au fost readuşi la viață, fac adesea mărturisiri despre evenimente (trăiri) fascinante, petrecute pe „tărâmul intermediar”, un fel de ieşiri ale corpului astral. Iată câteva caracteristici tipice: muribundul este cuprins de sentimentul unei linişti profunde; percepe nişte „pocnituri”; are sentimentul că îşi părăseşte corpul; crede că printr-o formațiune de forma unui tunel (tranzitul prin hiperspațiu?) se mişcă pe o sursă de lumină, strălucind în alb; o retrospectivă fulgerătoare a vieții sale; ocazional: contacte cu cei decedați (părinți, rude, prieteni); o reîntoarcere simțită ca dureroasă în corpul material (reanimarea).

Experimentul-Aspect. Fizicianul francez Alain Aspect, de la Universitatea din Paris, în 1982, a efectuat o serie de experimente. Printre altele a încercat să explice paradoxul lui Einstein-

Podolsky-Rosen (EPR). Acesta se referă la „o lume” a sincronicității, a non-localizării şi a acauzalității. (vezi paradoxul EPR).

Fenomenul Psi. Este vorba despre toate fenomenele paranormale şi parafizice ce nu au putut fi, încă, explicate satisfăcător din punct de vedere ştiințific. Se mai foloseşte sintagma: „percepție extrasenzorială”.

Fluctuația cuantelor. Prin aceasta se înțeleg permanentele transformări microscopice în „covorul de spumă cuantică”, mini-baloanele ce apar şi dispar, deschiderile minigăurilor de vierme.

Gaura de vierme. Unitatea de bază a fenomenului de coagulare prin care, în spațiul nostru tridimensional (din care lipseşte dimensiunea „timp”) totul se leagă şi se întrepătrunde. Ea nu are o reprezentare tridimensională. Dacă am proiecta-o, ar avea aproximativ forma unei toarte de ceaşcă. Prin permanentele (virtualele) legături dintre găurile de vierme (care apar şi dispar) apar semnalele care permit o imediată comunicare între toate componentele spațiului (lipsit de timp).

Găurile negre. Sunt manifestări gravitaționale invizibile din univers care, printr-un colaps gravitațional, duc la formarea unor aştri degenerați – aştrii neutronică cu mai mult de trei mase solare. E de presupus că aceste găuri negre, fiind devoratoare de materie, se izolează de spațiul

din jur, transformându-ne într-un univers închis, aflat în legătură cu „găurile albe” (un fel de ventil).

Geomanția (sau geomantica). Cercetările efectuate în legătură cu suprafața pământului şi cele referitoare la obiectele reprezentative ale planetei noastre duc, în mod inevitabil, la apariția întrebărilor şi a răspunsurilor. Arta de a prooroci (e cazul chinezilor şi arabilor, în mod special), pe baza unor linii şi figuri în nisip.

Gravitonii (sau cuantele gravitaționale). Ipoteticii „purtători” ai câmpului gravitațional.

Halucinațiile. Amăgirea simțurilor, fără o stimulare externă a acestora.

Holismul. (din limba greacă: „holos” = întreg). Prin aceasta se înțelege o întreagă teorie ce porneşte de la ideea că toate procesele psihice, biologice şi fizice pot fi incluse într-un sistem ierarhic (conform prof. F. Moser).

Hologramа. Principiul hologramei constă în faptul că din produsul unei divizări se poate reproduce întregul. Aici: structuri spațiale (3D); proiecții ce apar ce par materiale. După Marilyn Ferguson, creierul reprezintă o hologramă, interpretând un model holografic.

Holo-mişcarea. Conform prof. D. Bohm, toate substanțele şi mişcările vizibile sunt iluzii. Ele ies din ordinea primară a universului. Acest fenomen a fost definit de prof. Bohm, prin noțiunea de „holo-mişcare”.

Iluzia. Perceperea falsificată a unei situații reale

(de cele mai multe ori din cuza presiunii afective).

Ipoteza extraterestră (ETH). Clasica ipoteză ETH se referă la faptul că, cu o viteză relativistă, O.Z.N.-urile sunt nave spațiale conduse de extratereştri (rase străine, fără origine pământeană).

Legea energiei (sau legea entropiei sau a doua lege fundamentală a termodinamicii). Conform acesteia, la toate transformările de energie, suma întregii energii se păstrează. Astfel spus: în natură, starea neverosimilă a ordinii se transformă, de la sine, într-o stare verosimilă de dezordine.

Maşina cuantică a translației timpului. O ipotetică maşină de transfer în timp, conform concepției lui Yakir Aharanov şi a colaboratorilor acestuia, a fost prezentată în revista de fizică „Physical Review Letters" – nr. 64, din 1990. Prin suprapunerea diverselor perioade temporale într-un singur timp, se pot realiza deplasări înapoi sau înainte, în perioade de timp din trecut ori din viitor.

Mentaliştii. Este acea modalitate de ordin psihologic, prin care fenomenelor mentale li se acordă o atenție deosebită.

Mini-găurile negre şi mini-găurile albe.

Corespondențele microscopice ale găurilor negre şi albe. Diametrul acestora a fost calculat ca fiind de numai 10–33 cm. În câmpul biogravitațional, diametrul acestor mini-găuri ar trebui, totuşi, să fie de 10–4 cm.

Ne-humanoizii. Ipotetice ființe extraterestre, a căror conformație a corpului ca şi organele acestora nu corespund, în niciun fel, cu acele caracteristici tipice ale omului (de pildă, entitățile de genul insectelor).

Ordinea explicită. Percepția lumii materiale, în ansamblul ei (prof. D. Bohm).

Ordinea implicită. Tot ce ține de sfera imaterialului, tot ceea ce pentru noi nu este o percepție nemijlocită (prof. D. Bohm).

Orizontul evenimentelor. În macrocosmos: mediul ambiant al unei găuri negre cosmice este acel domeniu, din care nu este posibilă niciun fel de comunicare cu lumea exterioară, întrucât viteza „de evadare" ar trebui să fie superioară vitezei luminii. Găurile negre ce se rotesc, se compun din două orizonturi: exterior şi interior. Sistemul de legături al găurii negre şi albe – numit şi punțile Einstein-Rosen – prin urmare, se compune din patru orizonturi ale evenimentului. În microcosmos: domeniile periferice ale mini-găurilor negre şi albe sunt analoage cu variantele macrocosmosului.

Paradoxul Einstein-Podolsky-Rosen (Paradoxul EPR). Este un experiment conceptual, formulat de cei trei fizicieni. Conform acestui paradox, particulele dintr-o sursă de emisie, ele fiind deja la o oarecare depărtare una de alta, s-ar comporta, ca şi cum, simultan, ar putea deveni perceptibile, în mod independent de viteza semnalului.

Paradoxul gemenilor. Fenomen întâlnit în cazul realizării unui zbor spațial relativist (când viteza acestuia reprezintă 90 din viteza luminii). În atari condiții, astronautul aflat departe, în univers, îmbătrâneşte într-un ritm relativ, iar după creşterea vitezei, acesta îmbătrâneşte mai lent decât o persoană aflată pe pământ. Zborul spațial relativist nu este identic cu adevărata călătorie în timp.

Parafizică. Noțiune folosită în mai multe domenii ale ştiinței. Sunt cercetate efectele paranormale ale naturii „fizice". În domeniul parafizicii este vorba despre influența conştiinței asupra sistemului material; de aceea se foloseşte şi noțiunea de „fizică a conştiinței". Efectele parafizice sunt: aportarea, teleportarea, levitația, fenomenul Biegee, materializarea şi dematerializarea, transformarea materiei, fotografierea gândurilor etc.

Peretele spațial geonic. Prof. J. A. Wheeler compară universul nostru cu o coroană, pe a cărei suprafață (aceasta semnificând peretele spațiului geonic) au fost colonizate astrele şi galaxiile. Gaura coroanei simbolizează hiperspațiul, independent de factorul timp.

Prin această noțiune se defineşte faptul că toate fenomenele psihice, biologice şi fizice, aflate într-un tot unitar, s-ar putea abate într-un sistem al ierarhiilor (după prof. F. Moser).

Principiul proiectorului. Conform acestui

principiu ipotetic, prin intermediul „contrabatoarelor”, sunt proiectate în universul nostru tridimensional obiectele zburătoare, peste anumite transdomenii (vezi „formațiunile simetrice din lanurile de grâu”) ar fi cea mai elegantă metodă de transpunere în timp şi spațiu. Fizicianul I. Von Ludwiger e de părere că „... acele obiecte fizice proiectate ar putea fi nişte vehicule care ar opera, în chip de contrabatoare, în câmpurile gravitaționale generate de acestea”.

Proiecții astrale (şi călătoriile astrale sau experiențele extracorporale, AKE). Au în vedere detaşarea de corpul material şi de radiațiile acestuia a ipoteticelor corpuri psihice şi a trupului astral a unei vietăți. Corpul astral, prin aşa-numitul „şnur de argint” („cordonul ombilical” din materie fină) se leagă de trupul fizic. Stările AKE nu se pot confunda cu trăirile onirice. Uneori se pot induce şi voluntar.

Psihokinezia. Prin acest termen se înțelege mişcarea sau transformarea corpurilor, fără ca motivul să poată fi explicat prin datele oferite de ştiință. Mai nou, se tinde spre a se căuta o explicație de natură fizico-cuantică.

Psihozele. Deranjamente psihice; boli ale spiritului sau ale nervilor.

Punțile Einstein-Rosen. Fac posibile sistemul de legături al hiperspațiului între găurile negre şi albe, salturile în univers, între locurile diferite din acelaşi univers, respectiv între diferitele lumi (lumi

paralele), respectiv realități diferite.

Raza lui Schwarzschild. Dimensiunea critică a unui astru ce are un colaps, orizontul ei evenimențial. Ea a fost calculată într-un mod grosier, încă din 1916, de către astronomul german, Karl Schwarzschild, prin intermediul teoriei relativității a lui A. Einstein.

Regresiune. În psihanaliză, reîntoarcerea la o treaptă anterioară a dezvoltării psihice. În cazul reîncarnărilor, se produce un transfer într-o viață anterioară.

Retrocognitivitatea. Vizionarism în trecut. Prin noțiunea de retrocognitivitate psihometrică se înțelege fenomenul de reconstrucție a unei stări de fapt din trecut, prin intermediul aşa-numiților „inductori", adică, obiecte ce se află în legătură cu evenimente anterioare, permițând persoanelor foarte sensibile o retrospectivă.

Saltul cuantic. Conform datelor oferite de fizica cuantică, electronii se deplasează spontan de la starea inițială la cea finală, fără a mai trece printr-o stare intermediară. Ei „sar" de la un anumit nivel al energiei, la altul (a se înțelege doar în sens figurat).

Singularitatea. Este acel loc din centrul unei găuri negre, unde densitatea este nesfârşit de mare, iar volumul este nesfârşit de mic. Aici, tot ceea ce a fost „capturat" de găurile negre este complet distrus.

Spațiul gol (sau vacuum). Spațiul dintre

particulele materiale, dar şi golul din cosmos. Acest vacuum conține un nesecat rezervor de aşa-numită „energie liberă”.

Spuma cuantică. Prof. Wheeler compară spațiul dinamicii geometriei cuantice, în mod alegoric, cu un covor de spumă, care a fost desfăşurat peste un peisaj ce se mişcă, în formă de unde.

Syntropodele. Ipoteticele canale informaționale, supradimensionale, din transdomenii sau lumi paralele, facilitând contacte cu lumea noastră (structura spațiu timp) – s-a creat un nou cuvânt pornind de la dinamica geometro-cuantică cu şase dimensiuni a lui Heim.

Tahionii. Particule ipotetice care în lumea „de dincolo” străpung „zidul luminii” (viteza luminii = 300.000 km/sec) pentru a se deplasa înapoi în timp. Fizicianul Gerald Feinberg le-a menționat, pentru prima dată, în 1967. Conform opiniilor exprimate de mulți oameni de ştiință, tahionii sunt o completare, absolut necesară, a teoriei relativității.

Teleportarea. Presupune transferul unui om sau al unui obiect într-un alt loc sau într-un alt timp, acest fenomen petrecându-se pe căi psihice ori parafizice. (vezi şi „Autoteleportarea”).

Transcoordonatele. Sunt dimensiuni care trec dincolo de (peste) universul nostru, cu patru dimensiuni (trei spațiale şi una temporală). B. Heims este de părere că avem de-a face cu nişte coordonate universale imaginare (x5 şi x6), prin

care se pot explica fenomenele Psi şi cefe legate de O.Z.N.-uri, aparițiile, anomaliile timpului, stările conştiinței post-mortem şi efectele fizice nelămurite până acum.

Transvideo. Imagini TV/video din tărâmul lumii „de dincolo”. S-a admis faptul că acel conținut al conştiinței celor decedați s-a manifestat pe ecranul de proiecție, prin intermediul unor tehnici ce țin de raportul dintre fizică şi conştiință. Conform pionierului în domeniul transvideo Klaus Schreiber (decedat), entitățile conştiinței se pot prezenta chiar având vârste diferite. (vezi cartea lui Rainer Holbe „Imagini din imperiul morților”).

Vidul cuantic. Spațiul gol dintre particulele materiale.